Sfântul Lavrentie, de la Cernigov
Viața, învățăturile și minunile
făcute de Dumnezeu prin acest mare Părinte
Tipărită cu binecuvântarea Preasfințitului CALINIC Episcopul Argeșului
Tipărită de editura Credinșa strămoșească în anul 2003
ediție electronică

Dacă ar ști monahul ce ispite îl așteaptă în mănăstire nici unul nu ar mai veni la călugărie, dar dacă ar ști mirenii în ce slavă se află monahul înaintea lui Dumnezeu, încă din lumea aceasta, toți ar fugi din lume și ar veni la călugărie. Condiția e să mori pentru păcate și să-ți înviezi sufletul pentru Hristos, adică: lepădarea de sine.

Întrebat, odată, un Părinte călugăr bătrân, de o tânără, care este condiția de îndeplinit ca să poți face pasul intrării în monahism, el i-a răspuns:

- „Să fii nebun!". Trebuie să ai o mare doză de „nebunie" pentru Hristos. Lumea aceasta e asemenea unui avion, care, sigur, se va prăbuși când i se va termina carburantul. Singura scăpare este să sari din el cu o parașută pe care nu știi să o folosești. Până jos trebuie să înveți să o deschizi, trebuie să-ți învii sufletul pentru Hristos, altfel, mori.

Intrarea în monahism, ca începător, este asemenea unui „salt mortal", fără plasă. Riscul este enorm. Și totuși biruitorii pentru Împărăția lui Dumnezeu, mai ales, acest risc, și-l asumă.

CUVÂNT ÎNAINTE

El a fost totul pentru toți

Psalmistul, împăratul și proorocul David a spus:

- „Minunat este Dumnezeu întru Sfinții Lui!..." (Psalmul 67, 36). Minunat este El și întru Părintele Lavrentie, spunem noi, fiii dreptcredincioși ai Bisericii Ortodoxe de Răsărit.

În această carte, intitulată „Învățăturile, proorociile și viața Sfântului Lavrentie de la Cernigov", este arătată viața starețului, povestirile lui personale cât și multe amintiri ale fiilor lui duhovnicești și ale măicuțelor mănăstirii, care au fost alături de Cuviosul Părinte până în ultima zi a vieții sale.

De la mine, personal, am completat doar ceea ce nu s-a publicat până acum despre viața Sfântului dar a fost păstrat în diferite manuscrise și scrisori, și din convorbirile pe care le-am avut cu diferite persoane pe care le-am cunoscut și care la rândul lor l-au cunoscut pe Părintele Lavrentie.

Mitropolitul Iosif Alma-Atinskii, Arhiepiscopul Simon, Veniamin Irkutskii, Evmenii Jitomirskii, Episcopul Iakov al Cernigovului, Arhimandritul Kronid al Lavrei Pecerska, Arhimandritul Prohor Poceaevskii și schiegumenul Kukșa, care s-au întâlnit cu cuviosul Părinte Lavrentie, mărturiseau despre dânsul că el a fost un mare ascet și un stareț foarte râvnitor pentru păstrarea și împlinirea întru totul a Dogmelor și Canoanelor Bisericii Ortodoxe de Răsărit, asemenea ieroschimonahilor Ambrozie Optinskii (de la Optina) și Varnava Ghefsimanskii.

Ei toți au avut cu profund veneratul și mult iubitul stareț convorbiri în urma cărora primeau alinare (mângâiere), ajutor și proorocii care s-au îndeplinit întocmai.

Răposatul Mitropolit Ioan Kievskii respecta profund memoria schiarhimandritului Părinte Lavrentie și vorbea întotdeauna despre el cu sfințenie, îl binecuvânta pentru măreția faptelor sale de care se convinsese personal, în timpul vieții sale, iar pentru cuvintele lui smerite și mintea lui ageră, pătrunzătoare, adeseori spunea: „Măreț și minunat este acest stareț".

După povestirile protoiereului Alexandru, (starețul soborului Spaso- Preobrajensk și secretarul Conducerii Episcopale), mucenicul și sfântul Vasilie, arhiepiscopul Cernigovului, spunea despre cuviosul Părinte Lavrentie în anii 1915-1916 că în el se odihnește Duhul Sfânt și că el este asemenea primilor Sfinți Părinți ai Bisericii.

Arhiepiscopii Simon și Andrei, episcopii Iakov și Nestor îl numeau pe cuviosul Părinte Lavrentie mare luminător și stâlp al Ortodoxiei.

Da, el a fost într-adevăr un mare luminător al Credinței Ortodoxe precum și un mare stâlp și susținător al ei, (un reazem de nădejde), deoarece el niciodată nu s-a clătinat și nu s-a îndoit de unitatea Bisericii și nu a avut comunicare și nimic de-a face cu cei care singuri s-au sfințit (înnoitorii și autosfințitorii), iar pe credincioșii cei drept măritori i-a întărit în dreapta Credință Ortodoxă. Spunea adeseori că, după exemplul Sfântului Teodosie, trebuie să păstrăm unitatea și să nu ne dezbinăm. Întotdeauna a fost credincios fidel patriarhiei Moscovei și aceasta le poruncea tuturor.

Cuviosul Părinte de nenumărate ori a fost arestat, dar de fiecare dată era eliberat.

Înainte de închiderea mănăstirii din orașul Cernigov, M. M. a plecat cu cerere la patriarhia Moscovei, unde a fost primit mai întâi de arhiepiscopul Kiprian, iar apoi de patriarhul Aleksei I. Discuția a fost lungă; au vorbit mult despre minunile Sfântului Teodosie, și apoi Preaînaltul discutând despre schiarhimandritul Lavrentie a zis că Mitropolitul Ștefan de la Harkov i-a spus lui că Părintele Lavrentie este sfânt și făcându-și semnul Sfintei Cruci a adăugat: „Cuvioase Părinte Lavrentie, roagă-te lui Dumnezeu și pentru noi".

El mult a ars - nemistuindu-se Și multe inimi a aprins pentru Hristos, În fața sa ușile Raiului s-au deschis Pentru că el mult a iubit.

Și acum mirenii și monahii, nu numai din Cernigov ci și din întreaga Rusie, care l-au cunoscut personal pe starețul ascet, înainte văzător și ajutător în diferite nevoi, cei care i s-au adresat personal sau au auzit, sau au citit ceva despre Părintele Lavrentie, cred că sufletul lui se sălășluiește în lăcașurile Cerești și se roagă pentru iertarea păcatelor noastre înaintea scaunului Bunului Dumnezeu.

Veșnică pomenire ție, bunule și smeritule dreptcredincios și propovăduitor viu al Credinței Ortodoxe. Pe tine nu te vor uita în neam și neam.

Schiegumen Heruvim Degteari O. Cernigov

Viața Sfântului Lavrentie
de la Mănăstirea Cernigov (1868-1950)

Arhimandritul Lavrentie, cu numele său de botez Luca Evseevici Proscura, s-a născut în anul 1868 în satul Karilsk în apropierea Koropului, regiunea Cernigovsc.

Părinții lui, Evsevii și Hristina, au fost țărani simpli. În familie erau 7 copii, din care 5 erau băieți. Luca era unul din cei mai mici.

Copilăria lui a fost grea, fiind nevoit încă de mic să se obișnuiască cu orice fel de muncă pe lângă casă și să muncească mult.

Pe lângă toate greutățile familiale, el a avut necazuri și cu sănătatea trupească. Fiind încă micuț, și-a pus pe cap, în joacă, o găleată și alerga prin ogradă, dar împiedicându-se de un purceluș a căzut pe spate, lovindu-se atât de rău că a rămas șchiop pentru toată viața.

Deoarece mama lui era foarte bolnavă, încât nu se putea ridica adeseori nici din pat, iar tatăl murise când Luca era mic, băiatului i-au revenit, din cauza infirmității sale, responsabilitățile de pe lângă casă, atât bărbătești, cât și femeiești. El păștea caii, îngrijea vaca, tăia lemne, făcea foc în sobă, cocea pâine, făcea curat prin casă, dădea cu var, spăla rufe, ba chiar a învățat să și croiască și să coase.

Luca a învățat la școala din sat. Având o minte ageră și ascuțită, își însușea cu multă ușurință toate lecțiile și-și întrecea colegii, încât învățătorul i-a încredințat supravegherea și instruirea elevilor mai mici din școală, iar el îndeplinea cu multă bucurie această misiune.

Era cunoscut în toate situațiile ca un băiat capabil, ascultător, sârguincios și foarte muncitor, însă o chemare deosebită a simțit el pentru muzică și cântările bisericești. Încă de mic a învățat să cânte la vioară, iar dimineața, după ce ducea caii la păscut, lua vioara și cânta melodiile lui preferate până aproape de micul dejun, melodii în care el își punea tot sufletul lui curat de copil.

Pe vremea aceea, elevii erau învățați să cânte în corul bisericii. Abia aici micuțul Luca se simțea în largul lui, aici era bucuria lui. Și-a însușit repede totul, atât cântările cât și rânduiala slujbelor bisericești, astfel încât încă de la vârsta de 12 ani îi învăța pe micii coriști și, cu ajutorul preotului, conducea corul alcătuit din copiii mici, atât fetițe cât și băieți. Cu darul lui Dumnezeu și cu ajutorul preotului, la vârsta de 14 ani conducea singur chiar și corul bisericesc.

Când era adolescent și locuia în casa părintească, de multe ori vorbea cu Maria, cumnata sa, soția fratelui său Vartolomeu.

- Cât de greu îi este creștinului să trăiască în lume, în ziua de azi. Dracul nu-i dă pace deloc. Merg seara pe drum, iar el, diavolul, merge lângă mine. Îmi fac semnul Sfintei Cruci și pe mine și pe tot împrejur și el se depărtează (se retrage) un pic. Apoi, din nou se apropie de mine și merge fluierând.

Altădată, cosea la mașină în bucătărie, căci învățase să croitorească, (va povesti mai târziu Părintele Lavrentie):

„- Stau eu așa și cos, iar când ridic ochii îl văd sub masă pe necuratul, care stătea întins pe o coastă și moțăia. Eu n-am rezistat, și am întrebat-o pe Maria:

- Tu vezi cine stă sub masă?
- Cine? a întrebat Maria speriată și s-a uitat sub masă.
- Stă dracul și doarme sub masă. Oare, nu-l vezi?

Iar Maria nu vedea nimic".

Ca urmare, încă din adolescenţă Luca simţea chemarea pentru viaţa monahală. Aceasta au simţit-o şi ceilalţi colegi din cor, urmându-i mai târziu exemplul. Aproape toate fetele au plecat mai târziu la mănăstire, iar dintre băieţi mulţi au ajuns chiar la Athos.

Deseori Luca vizita singur mănăstirea de monahi Râhlâ, unde ar fi vrut să rămână şi care îl atrăgea în mod deosebit prin trăirea vie şi viaţa duhovnicească autentică. Deşi mănăstirea[1] se afla la o distanţă de 19 km de satul său natal, el parcurgea pe jos această distanţă, cu bucurie.

Dar dorul lui de mănăstire a trebuit să cedeze în faţa dragostei materne.

Abia după moartea mamei sale, renunţând la partea sa de moştenire în favoarea fratelui său mai mic, Damian[2], l-a rugat pe fratele său mai mare, Vartolomeu, care a rămas să locuiască în casa părintească veche , să-l conducă la mănăstirea Râhlâ. Şi astfel, la vârsta de 23 de ani a fost primit în obştea monahală, unde trecu sub ascultarea părintelui care conducea corul mănăstirii, fiind deja bine cunoscută înzestrarea sa muzicală.

Vestea despre darurile tânărului şi înzestratului ucenic s-a răspândit repede şi în afara mănăstirii, ajungând până la mănăstirea „Sfânta Treime din Cernigov, şi la Episcopul locului, Antonie, mare exemplu de trăire şi mare râvnitor al înaltei vieţi duhovniceşti. Se spune despre el că avea doar două rânduri de haine: una ce o purta zilnic, iar alta în zilele de sărbătoare. Iar dacă, de ziua Sfântului al cărui nume îl purta - de Sfântul Antonie, primea în dar o rasă nouă, îndată el o dădea de pomană altcuiva.

Vlădica Antonie a văzut încă de la început în tânărul ucenic un mare slujitor al lui Dumnezeu, de aceea a şi insistat mult pentru transferarea lui. Când s-a făcut cererea pentru transferarea ucenicului Luca de la mănăstirea Râhlâ la mănăstirea „Sfânta Treime" din Cernigov, fraţii din mănăstire au devenit geloşi pe Vlădică cârtind:

- „Ce tot atâta Luca, Luca! Luca la deal, Luca la vale, de parcă n-ar mai exista şi alţi monahi".

Dar Vlădica Antonie, mângâindu-i, le spuse:

- „Ehei! Ăsta e un aşa Luca, de care o să întrebe toată lumea". Ceea ce, bineînţeles, s-a şi îndeplinit.

Dar Luca nu voia să părăsească mănăstirea de metanie Râhlâ, nu voia să plece din acest locaş retras care-i devenise atât de drag, şi unde în rugăciune se simţea atât de aproape de Dumnezeu. De aceea adormi după slujba de noapte cu lacrimi pe obraz şi cu durere în suflet. Însă, în vis, i se arătă chipul Maicii Domnului de pe icoana de la mănăstirea „Sfânta Treime" din Cernigov, care apropiindu-se de el l-a binecuvântat. Acest vis într-atât l-a cutremurat încât, sculându-se din somn dis-de-dimineaţă, cu frica lui Dumnezeu, şi luând binecuvântare de la stareţ, plecă în mare grabă la mănăstirea din Cernigov. Prezentându-se Episcopului Antonie, îi spuse cu toată inima:

- Binecuvântaţi, Preasfinţite Vlădică, iată, am ajuns!

Binecuvântându-l şi învăluindu-l cu privirea sa blândă, Episcopul îi zise:

- Bine ai venit la noi, frate Luca. Pentru început te vei ocupa de pregătirea tinerilor seminarişti.

Când intră în biserică, Luca recunoscu imediat chipul Împărătesei Cereşti - Maica Domnului ce i se arătase în vis şi-l binecuvântase.

Aici, în mănăstirea „Sfânta Treime", a depus el votul monahal şi a primit numele de Lavrentie, aici în 1895 a fost numit ieromonah, şi tot aici a primit ca ascultare numirea de egumen. Toţi fraţii de mănăstire pe care i-a avut: monahul Smaragd,

Note:

[1] Acum mănăstirea este părăsită.

[2] Damian, care l-a ajutat mult pe Părintele, vizitându-l des la mănăstire, a murit în război. Ceilalţi doi fraţi au fost deportaţi iar despre ei nu se mai ştie nimic.

[3] Unde acum locuieşte fiica lui, Zoe.

Malahiil, Mihail, Inokentie, Efrem și mulți alții, toți l-au ascultat și au urmat întocmai sfaturile lui duhovnicești.

Încă din tinerețe a învățat și a practicat rugăciunea lui Iisus și i-a învățat și pe alții. De trei ori a ajuns în muntele Athos și a fost în pelerinaj și la Ierusalim pentru a se închina la locurile sfinte.

Înfățișarea Părintelui era plăcută, chipul lui blând iar prezența lui radia bunătate și liniște duhovnicească celor din jur. Părul, albit devreme, era alb ca zăpada, fața lui luminoasă arăta tuturor bucurie și dragoste, iar ochii lui albaștri emanau bunătate, cuprinzându-i pe toți cu privirea lor profundă... De statură mijlocie, era nedezlipit de toiagul lui.

Eufrosina, nepoata Părintelui, ne povestește că, până în 1933, Părintele a venit și a slujit de câteva ori în biserica din Karilsc, locul său de baștină[4]. Iar când, după săvârșirea Sfintei Liturghii, se întorcea acasă întotdeauna cu hainele ude de transpirație, ne zicea în timp ce se schimba: „Vouă vă este greu să munciți pământul, iar nouă ne este și mai greu să ne rugăm pentru voi toți. Dar noi toți transpirăm bine".

Niciodată Părintele nu-și uita rudele; astfel, nepoatei sale, Eufrosina, i-a dăruit o crucіță[5] de aur, iar nepotului său, Petru, mașina sa manuală de cusut. Când fratelui său mai mare, Vartolomeu, i-au luat vaca, Părintele i-a dat bani să-și cumpere alta.

Întotdeauna când venea în sat, își povățuia[6] nepoatele buna purtare (morala): „să nu umble să se distreze cu soldații sau cu alți băieți ci să se păstreze curate înaintea lui Dumnezeu, iar atunci când se vor căsători, să se cunune la biserică și să respecte zilele de post rânduite de Biserică".

Părintele Lavrentie era tânăr când, în una din vizitele sale în satul natal, i-au spus de tânăra lor vecină că s-a măritat. Întâlnindu-se cu ea, el a întrebat-o:

- Pentru ce te-ai căsătorit? Nu trebuia să te căsătorești.
- Dar de acum m-am cununat! Sunt căsătorită la Biserică, așa că va trebui să trăiesc în continuare astfel, a răspuns tânăra femeie oarecum neîncrezătoare.

Dar viața ei a fost foarte grea, căci soțul ei, fiind necredincios, i-a amărât toate zilele și, astfel, biata femeie își amintea deseori de cuvintele Părintelui Lavrentie, care, deși era încă tânăr, i-a arătat viitorul.

Timpul trecea și nimic nu putea fi oprit în loc, totul se petrecea precum era rânduit. Cântăreții cei mai buni, cu experiență, erau trimiși în alte localități, iar alții plecau singuri pentru a organiza coruri în alte biserici. Corul a început să se împuțineze, iar Părintele completa lipsa cu tineret din sat care frecventa biserica. Pentru aceasta folosea toată agerimea cu care fusese înzestrat de mic și toată iscusința și experiența sa duhovnicească. Dacă vreo fată avea înclinații pentru viața monahală, el se ruga tot timpul și-i dezvolta dragostea pentru cântările bisericești și pentru rugăciune. Și uite așa,
^ 7
încet-încet, turma a început să se completeze cu tineri binecredincioși. În taină , îi învăța să se roage, le dădea mătănii, îi ajuta să înțeleagă profunzimea cântărilor și scrierilor bisericești și, de asemenea, îi ajuta să-și găsească de lucru. Vestea despre bunătatea și darul înainte-vederii Părintelui se răspândea tot mai departe și mai departe.

Cu binecuvântarea Vlădicăi Pahomie s-au adunat mulți cântăreți bisericești, dintre care mulți au devenit apoi soliști talentați ai corului bisericii.

Una dintre ele își amintește că era doar un copil când a venit pentru prima dată la mănăstire, însoțindu-i pe cei vârstnici, și începu să plângă înaintea Părintelui. Acesta, văzând-o, a mângâiat-o pe cap și i-a spus:

Note:

[4] Locul său de naștere.

[5] O cruciuliță.

[6] Învăța.

[7] Pe fiecare separat.

- Nu plânge, căci vei deveni cântăreață împărătească.

Bineînțeles că ea atunci, fiind micuță, nu a înțeles nimic, dar proorocia s-a împlinit întocmai, ea a ajuns să slujească cu glasul său Împăratului Ceresc.

Și au trecut și aceste timpuri și au venit alte vremuri, mai grele. Monahilor și tuturor „li s-a propus să plece", căci mănăstirile trebuiau închise „pentru reparații" (1930). În această grea perioadă, Părintele a trăit la poalele unui munte, la o văduvă drept-credincioasă ce se numea Elena. Acolo, într-o casă veche, Părintele ocupa o mică cameră, petrecându-și timpul în post și rugăciune, atât pentru turma sa împrăștiată, cât și pentru întreaga lume.

Din cauza prigoanei împotriva Bisericii, fiii săi duhovnicești doar noaptea puteau să bată tainic în geamul Părintelui. Dar nu-i primea pe toți. Ci, având darul îna- inte-vederii, el îi știa pe toți când vin și pentru ce.

Astfel, el a prevăzut prigoana și închiderea bisericilor și le spunea:

- Citiți și păstrați cărțile, că de ele o să aveți mare nevoie. Pentru că încă vor mai fi mănăstiri, și vor mai fi și arhierei drept-credincioși și toate cărțile vă vor fi de mare folos.

Înainte de începerea războiului, Părintele a prevăzut marea nenorocire a poporului. Neîncetat se ruga și plângea, spunând că mult sânge nevinovat va curge.

Când în 1941 a început războiul, Părintele, prin străduința sa, a redeschis fosta mănăstire de călugări „Sfânta Treime" și a transformat-o în mănăstire de maici, iar mai apoi mănăstirea „Domnitskii". La început, în prima mănăstire erau 75 de maici, iar în cea de-a doua doar 35. A adunat cântăreți, iar cu timpul i-a împărțit în două coruri. Fiind principalul coordonator, i-a învățat cântări noi, pătrunse de o profundă trăire duhovnicească. Vestea corului condus de Părintele Lavrentie a ajuns departe, în afara orașului.

Având dragoste pentru orice fel de muncă, atunci când au început reparațiile mănăstirii, el se implica în toate activitățile, dând sfaturi practice meșterilor ce construiau sobele, celor ce refăceau pereții, cât și celor ce reparau acoperișul. Când meșterii s-au plâns de calitatea rea a scândurilor, Părintele le răspunse:

- Nu-i nimic, pentru 20 de ani sunt bune, iar apoi, ce va da Dumnezeu.

Au fost situații când au fost nevoiți că lucreze și în timpul iernii, perioadă în care mortarul amorțea (se întărea) din cauza frigului. Odată, lucrurile nu mergeau deloc bine și au mai chemat ajutoare, la care unul din cei veniți îi spuse:

- Părinte, pentru această muncă este nevoie de multă putere.

Atunci Părintele s-a apropiat și rugându-se a făcut semnul Sfintei Cruci peste mortarul amorțit. Spre mirarea tuturor, mortarul a devenit foarte moale și ușor de prelucrat. Atunci toți au înțeles că această minune s-a petrecut pentru rugăciunile stareţului Lavrentie.

În treburile gospodărești ale mănăstirii, Părintele iubea să dea sfaturi și să urmărească singur buna lor împlinire.

Au muncit mult măicuțele pentru restaurarea bisericii și a chiliilor lor. Aduceau apa de la mare depărtare, de la o fântână de pe colină; tăiau brazde de pământ cu târnăcopul și le aduceau cu spatele la biserică, deoarece un singur cal nu le era suficient pentru munca lor. După multă muncă și grea osteneală, abia în 1942, la Paști, au reușit să slujească prima Sfântă Liturghie în biserica renovată. Abia acum Părintele s-a mutat de la sora Elena în chilia de la mănăstire.

Multă bucurie și împlinire sufletească au avut atunci!

Fiind cunoscut ca un bun duhovnic, la ușa Părintelui Lavrentie tot timpul era o mulțime de oameni pentru spovedanie. Cu darul său înainte văzător, pe mulți din ucenicii săi i-a prevenit și i-a ferit de multe necazuri.

Când în 1942 a venit Vlădica Simon al Ucrainei de Vest, Părintele a spus:

- „Ehei, ăsta-i de-al nostru!"

Iar când a venit Vlădica Iakov în 1947, Părintele a spus:

- „Sub așa Vlădică va înflori viața duhovnicească a orașului", ceea ce s-a și îndeplinit.

Încă înainte de începerea războiului din 1941 Părintele a proorocit spunând direct:

- „Pentru tot ce se face în afara rânduielilor bisericești și în sărbători, totul se va ruina și va arde. Iar apoi se vor deschide mănăstirile și oamenii se vor căi și se vor ruga lui Dumnezeu, iar Dumnezeu, după mare mila Sa, le va mai da puțin timp, până când se vor completa rândurile îngerilor căzuți". Cu lacrimi în ochi, adeseori, el repeta aceste cuvinte.

Părintele a avut și el ispitele sale. Din uneltirea diavolului, adeseori Vlădica Boris se supăra pe el și se purta distant, (grosolan), iar uneori și măicuța egumenă. El, însă, era smerit și cu îndelungă răbdare, și cu iubire suporta totul, rugându-se cu dragoste pentru toți cei ce erau supărați pe el. Cu aceasta el l-a biciuit pe vicleanul diavol și l-a biruit, iar în ochii credincioșilor și a ucenicilor săi devenea mai înduhovnicit, mai mare și mai iubit.

Pe lângă stareț, în mănăstire viețuiau încă douăsprezece surori, iar două dintre ele îi slujeau lui. Trapeza[8] era comună; acolo ei se și rugau împreună. Iar atunci când Părintele nu putea să meargă la biserică din slăbiciunea sănătății sale, toți își făceau rânduiala monahală - rugăciunile - în chilie.

El practica neîncetat rugăciunea lui Iisus și se străduia să le învețe și pe surori, explicându-le cum să se roage, adică atunci când trăgeau aer în piept să spună: „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu", iar când dădeau aerul afară din plămâni să spună: „miluiește-mă pe mine, păcătoasa".

Iar unei ucenice, la rugămintea de a-i binecuvânta mătăniile, i-a spus:

- „Rugăciunea este un lucru bun, este un lucru îngeresc, iar tu roagă-te după degetele mâinii stângi. Apropie degetul mare de cel mic și spune de 10 ori: Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă pe mine, păcătoasa, iar apoi treci la inelar și tot așa la restul degetelor. Și uite așa vei căpăta obișnuința pentru rugăciune, mintea însă trebuie introdusă și închisă permanent în cuvintele rugăciunii, altfel ea umblă pe unde se nimerește".

Corul era condus de Părinte cu mare iscusință fiind alcătuit din ucenicii și măicuțele Părintelui, numai doi bași erau dintre bărbații mireni. De la Muntele Athos el a adus multe cântări bisericești noi: „Vrednică ești", „Mila lumii" ș.a. Cu ocazia venirii la Cernigov a Patriarhului Aleksie, corul a fost invitat să cânte la catedrală, ocazie cu care Patriarhul a rămas profund impresionat de cântări și a spus:

- Așa ceva rar vei auzi undeva!

Mitropolitul Ioan al Kievului a invitat corul Părintelui la Kiev, unde de asemenea au fost apreciați.

În timpul războiului, Părintele a vrut să deschidă mănăstirea de monahi de la Elțk, dar fiind puțini frați a renunțat. Părintele se străduia să completeze cât mai repede obștea monahală a mănăstirii „Sfintei Treimi", pentru că așa i-a spus Maica Domnului în vedenie.

Note:

[8] Sala unde luau masa.

Pe ucenicii săi și pe râvnitorii de mântuire, Părintele îi primea în curtea mănăstirii sub un acoperiș frumos așezat.

El a proorocit moartea sa cu 8 ani înainte. Într-o discuție purtată cu ucenicii săi, el a spus:

- Este unul aici care va mai trăi 8 ani, iar alții și mai mult.

Atunci când Părintele a murit, toate măicuțele și-au amintit cuvintele lui.

Altă dată a spus:

- Din acest moment eu voi mai trăi un an și jumătate. Ceea ce așa s-a și îndeplinit. Tot atunci a mai spus:

- Anul 1950 vă va arăta, iar în 1952 veți vedea multe rele.

Într-adevăr, Părintele a murit în 1950, iar în 1952 mănăstirea Domnitskii a fost închisă, „cică pentru reparații" iar măicuțele s-au mutat toate la mănăstirea „Sfânta Treime"

Era încă în viață Părintele când măicuțele se ocupau din ce în ce mai mult cu lucrul manual, făcând icoane, iar el era nemulțumit și mereu le spunea:

- „Toate câte le faceți, le faceți fără rugăciunea lui Iisus și fără de rânduiala Bisericii și, pentru aceasta, mănăstirile nu vor dăinui cât trebuie și multe se vor închide" ceea ce s-a și împlinit.

Dimineața, când se aprindeau luminile prin chilii, Părintele, cu mintea sa clarvăzătoare, știa unde și ce se întâmplă, știa cine se roagă și cine se ocupă cu altceva. Odată, când Părintele se îndrepta spre biserică, i-a spus măicuței ce-l însoțea să intre în chilia de lângă biserică și să vadă cu ce se ocupă acolo măicuțele. Într-adevăr, ele se ocupau cu diferite treburi și nimeni nu se grăbea să meargă la biserică.

Părintele s-a supărat foarte tare și a spus:

- „În felul acesta mănăstirea nu o va mai duce mult" ceea ce s-a și împlinit.

El mereu le spunea că pentru monah rugăciunea este la fel de necesară ca și aerul, altfel el se va asemăna cu o „statuie neagră" rău mirositoare. Și le mai spunea:

- „Fericiți sunt cei care sunt scriși în Cartea Vieții"

Iar la întrebarea surorilor:

- Cine este scris în Cartea Vieții?, el le răspundea:

- „Cei care au râvnă și merg cu bucurie la biserică, aceia sunt scriși în Cartea Vieții".

Avea, de asemenea, darul rugăciunii neîncetate cu rugăciunea lui Iisus.

Odată, pe când spălam holul - își amintește una din măicuțe - Părintele, trecând pe lângă mine, mi-a spus:

- Lucrează, lucrează, dar să nu uiți de rugăciunea lui Iisus! În minte trebuie introdusă permanent rugăciunea, altfel mintea umblă pe unde se nimerește, și acest lucru ni-l repeta fiecăreia când ne porneam la drum.

Despre Sfânta Liturghie, Părintele ne spunea mereu:

- „Dacă trebuie neapărat să pleci de la Sfânta Liturghie, atunci pleacă după „Tatăl Nostru", iar dacă s-au scos Sfintele Daruri, atunci să stai cu frică și să te rogi pentru că aici este prezent Însuși Dumnezeu cu Maica Domnului și cu toate puterile cerești, iar dacă poți, varsă măcar o lacrimă cât de mică pentru nemernicia ta. Căci îngerul tău păzitor se va bucura pentru tine. Dacă te întreabă atunci cineva ceva, tu răspunde-i, dar foarte scurt. Iar tu singură să stai în biserică precum stă lumânarea".

Părintele îi iubea pe toți și era repede săritor la orice nevoie. Lumea umbla în grupuri după el, dorind să audă un cuvânt de învățătură sau pentru a-i cere un sfat de mântuire. În curtea mănăstirii au fost așezate mese unde el petrecea orele sale libere discutând cu copiii săi în timpul „ceaiului de seară".

Nu de puține ori el făcea milostenie oamenilor săraci, pregătind prânzuri (mese) la care însuși el le slujea. Învăluindu-i cu dragostea sa, le povestea atunci multe lucruri importante și folositoare pentru mântuirea sufletelor lor, și astfel poporul simplu se apropia de el, fiecare cu necazurile lui. Mereu le spunea: că la sfârșitul lumii (în vremurile cele de pe urmă) cei ce se vor întoarce cu toată inima lor la dreapta credință și vor chema numele Domnului se vor mântui. Mai ales cei feciorelnici vor completa rândurile îngerilor căzuți. Spunea despre Dumnezeu că este atât de milostiv încât și pe evreii adevărați, cei ce trăiesc după legile lui Moise, la a doua
venire a Sa îi va ridica și îi va așeza în al treilea cer.

Părintele neîncetat își învăța ucenicii să trăiască în pace și dragoste duhovnicească, spunându-le:

- „Dacă o oarecare soră este iute din fire („fierbinte") și nu-și poate stăpâni cuvintele, atunci: „-înainte de a începe cearta, dă-ți jos centura și rasa, apoi pune metaniile deoparte și abia atunci îndreptățește-te pe tine!". Dacă veți proceda așa, atunci niciodată nu vă veți certa". „Dacă cineva în decursul zilei nu s-a putut abține și nu a petrecut în dragoste și pace ci s-a supărat și s-a certat cu careva, atunci, până la apusul soarelui, trebuie neapărat să se împace, adică să-și ceară iertare".

Părintele avea darul înaintevederii. Astfel, după război, prin 1945, Vlădica Boris era plecat din Cernigov. Deodată, Părintele vine repede și dă binecuvântare să înceapă pregătirile pentru întâmpinarea Mitropolitului. Surorile îi spuneau Părintelui că Vlădica nu are cum să se întoarcă deoarece toate drumurile și podurile sunt distruse; Părintele însă a insistat să se continue pregătirile. Într-adevăr, în ziua aceea Mitropolitul s-a întors și toți s-au minunat de darul înainte-vederii dat Părintelui de bunul Dumnezeu.

Măicuței Atanasia i-a prezis că va deveni cântăreață bisericească (coristă). Odată, după masă, Părintele i-a pus crucea cea mare la gât și i-a spus:

- „Uite, vei deveni cântăreață (coristă)!" și într-adevăr așa s-a și împlinit.

Odată, când măicuța Atanasia s-a îmbolnăvit, Părintele intră în chilia ei și o întrebă:

- „Ce facem, mai trăim?".

La care măicuța i-a răspuns:

- „Da, precum știți, Părinte!" Iar el i-a răspuns:
- „Ei, atunci mai trăim! ".

După această vizită, măicuța Atanasia a început să se însănătoșească foarte repede.

Măicuța E. ne povestește că, odată, în timpul războiului, multe surori stăteau lângă portiță uitându-se spre luncă. Trecând pe acolo, Părintele strigă deodată la ele:

- „Fugiți de acolo, că o să cadă o bombă!"

Nici n-au apucat măicuțele să se ascundă că o bombă a și explodat exact pe locul unde au stat ele.

Când Mitropolitul Ioan l-a vizitat pe Părintele Lavrentie, după ce au discutat și au servit masa împreună, Mitropolitul a cerut binecuvântare de plecare la drum. Părintele însă îl sfătui să rămână până a doua zi. Dar Mitropolitul a insistat în ale sale și s-a pornit imediat la drum. Nu trecu mult timp și Părintele spuse:

- „Deschideți porțile și întâmpinați-l pe Vlădică". La care măicuțele i-au răspuns:
- Părinte, Vlădica a plecat deja demult acasă!

Însă Părintele a insistat, zicând:

- Iar eu vă spun să mergeți și să deschideți porțile.

Când au deschis, Mitropolitul, după poartă, stătea sfios și aștepta smerit. Văzându-le nedumerirea, spuse:

- Drumul s-a stricat și nu este trecere până mâine.

Toți s-au minunat și s-au bucurat de darul înaintevederii al Părintelui.

Altă dată, lucrau la repararea bisericii și aveau mare nevoie de materiale pentru construcții, însă acestea erau foarte greu de procurat. Atunci Părintele i-a spus măicuței econome:

- Mergi repede la piață, că vei găsi materiale!

Maica plecă în grabă, dar nu găsi nimic în piață și, stând pe loc, se uita tăcută și gânditoare împrejur; neștiind ce să facă și fiind mâhnită, voi să se pornească spre mănăstire, dar deodată apăru lângă ea președintele colhozului care o întrebă de ce stă aici și ce are de este așa de supărată. După ce-o ascultă, o invită să urce în mașină, și au plecat la gară. Aici au încărcat o mașină cu materialele necesare, ea a plătit și au adus-o la mănăstire. Părintele, ca un înainte-văzător, le-a ieșit în întâmpinare și l-a binecuvântat pe președintele colhozului, lăudând pe Dumnezeu. Președintele și el i-a mulțumit Părintelui pentru rugăciunile sfinte.

În timpul războiului, pe pământul mănăstirii a fost semănată secară și, iată, venise timpul culesului, dar nu puteau face nimic, căci pământul era bine păzit de soldați. Maica iconomă a mers cu plângere la primărie să ceară ajutor, dar au alungat-o cu rușine și au fugărit-o cu vorbe batjocoritoare. Cu lacrimi în ochi ea s-a întors la mănăstire și și-a vărsat tot necazul Părintelui.

A doua zi, spre dimineață, Părintele a binecuvântat-o și i-a spus să meargă din nou la primărie, poruncindu-i să nu vorbească cu nimeni pe drum. Cu credință în Dumnezeu și în rugăciunile Părintelui, păzind tăcerea, măicuța a mers din nou, la aceiași șefi. De îndată ce a ajuns la primărie și le-a cerut din nou să o ajute, a și primit permisiunea pentru strângerea roadelor, ba mai mult, toți s-au purtat foarte frumos cu ea și i-au vorbit amabil. Ea, bucuroasă, se întoarse repede la mănăstire și-i povesti Părintelui cum s-au schimbat în bine lucrurile, la care starețul zâmbi și-i zise:

- „Ei, iată, când omul este rău atunci cu el este satana, cel viclean, și îi întunecă sufletul, iar când te vei ruga pentru acela, dracul fuge de la el iar omul devine bun și înțelegător".

Se apropia iarna cu pași repezi iar măicuțele, deși au încercat, nu reușiseră să aducă fân pentru cal. Maica E. se plânse Părintelui spunându-i că a fost la președintele sfatului să-i dea aprobare pentru fân, dar el a refuzat-o și a alungat-o fără nimic.

Părintele o ascultă cu atenție, dar nu-i dădu nici un răspuns. Peste două zile o chemă la dânsul și îi spuse:

- Dacă nu acela, atunci altul te va ajuta, dar te vei întoarce cu fân.

Măicuța a plecat cu încredere și într-adevăr s-a întors cu fân, căci vechiul președinte fusese înlocuit cu o zi în urmă.

Alt necaz au avut cu vrăbiile. Pe pământurile mănăstirii au semănat orz, iar când acesta a început să se coacă vrăbiile se adunau în stol și mâncau aproape tot. Maicile sau dus plângând la Părintele, dar el le-a spus, încurajându-le cu bunătate:

- Iată, de acum încolo, vrăbiile nu vor mai pricinui nici o pagubă. Ele vor veni, vor ciripi peste lan, dar nu se vor așeza; piciorușele lor se vor înmuia și ele vor zbura de aici, departe.

A doua zi maicile s-au convins singure de această minune. Vedeau cum vrăbiile veneau în stoluri, ciripeau deasupra lanului și zburau înapoi. Toți Îl preamăreau pe Dumnezeu și-I aduceau mulțumire pentru darul dat Părintelui și pentru puterea rugăciunilor lui.

În alt an, în grădina mănăstirii era semănată varză, iar când aceasta a crescut și era bună de strâns, a fost năpădită de omizi. Au încercat toate metodele de a le stârpi, dar nu dădeau nici un rezultat. Atunci i-au cerut ajutor Părintelui. Părintele s-a rugat toată noaptea, iar a doua zi au văzut toți cum omizile, de parcă ar fi fost un covor viu, se târau la iazul din apropiere.

Părintele avea de asemenea și darul tămăduirii. Una din măicuțe ne povestește că, după ce ea s-a întors din Siberia, unde fusese deportată, a început să aibă dureri permanente de cap, lucru pentru care s-a și internat la psihiatrie. Dar pentru rugăciunile Părintelui, ea a început să se vindece repede și să se facă sănătoasă în scurt timp, ajungând până la 80 de ani.

Pe măicuța F. a apucat-o o durere de genunchi foarte puternică încât nu mai putea să calce și nici nu se putea ridica din pat. Cerându-i ajutorul Părintelui, acesta a făcut semnul Sfintei Cruci peste locul dureros și durerea a dispărut.

Un bărbat a venit la Părintele Lavrentie plângându-se de mari dureri de cap la care Părintele i-a spus:

- Du-te și sapă în peșteră la Sfântul Antonie. O piatră din peșteră să o pui la cap și durerea îți va trece ca luată cu mâna.

Două săptămâni a săpat el la peșteră și durerea l-a lăsat. Când a venit la Părintele și i-a spus, acesta i-a zis:

- Dumnezeu S-a milostivit de truda ta, iar de acum încolo nu vei mai fi bolnav.

Acest bărbat are 85 de ani și tot traiul lui este cu frică de Dumnezeu.

M. P. ne povestește: Sufeream de o îngrozitoare durere de dinți, iar de câteva zile nu-mi mai găseam liniștea nici ziua nici noaptea. Cineva mi-a spus să merg la Părintele Lavrentie, dar eu eram cam neîncrezătoare de felul meu, așa că nu prea mă trăgeam să merg la Părintele și mă gândeam în sinea mea: „Ce, el e doctor? Cu ce mă va ajuta el pe mine?" Până la urmă însă m-am hotărât să merg, iar cea care m-a însoțit mi-a spus să tac și să nu spun nimic. Când am intrat în chilie, toată lumea s-a întors spre

mine. Eu m-am înclinat și m-am așezat într-un colț. Discuția și-a reluat firul, eu însă de durere nu puteam să-i urmăresc, așa că mi-am pus capul pe genunchi și am adormit. Și iată că vine o măicuță și mă scutură ușor de umăr, spunându-mi că Părintele a întrebat dacă mă mai dor dinții. Eu, de bucurie că nu mai simțeam nici o durere, am zâmbit, iar Părintele zise:

- Sigur că n-o mai dor, că altfel nu i-ar fi arătat la toată lumea!

Apoi, cu glas de dojană, mi-a spus:

- Rob al lui Dumnezeu e cel ce-I slujește Lui și cu cât Îi slujești lui Dumnezeu mai mult, cu atât El îți va auzi rugăciunea mai repede. Uitați-vă și la acest „Toma necredinciosul" care a venit după ajutor, dar asta să-i fie de învățătură.

Atunci eu am căzut în genunchi înaintea Părintelui și i-am cerut iertare pentru îndoiala și neîncrederea mea.

Fără prescuri eu voi muri

Părintele M. M. ne povestește că :

- Atunci când tatăl meu murea, eu l-am rugat să mi se arate în vis, pentru rugăciunile Părintelui Lavrentie. Într-o noapte l-am visat, spunându-mi: Iți mulțumesc pentru prescuri, mai mult decât atât nu-mi trebuie nimic, ele mă ajută. Eu știu că tu ai mari datorii, dar fără prescuri eu voi muri. Atunci eu am plecat la Părintele și i-am povestit visul iar el mi-a explicat că acele prescuri se împart la proscomidie și cu ele se spală păcatele omului.

După 40 de zile l-am visat din nou pe tatăl meu și l-am întrebat: Tu ești mort? iar el mi-a răspuns: Eu sunt și mort și viu. Apoi l-am întrebat: Unde-i locul tău? Iar el mi-a răspuns: Incă nu mă aflu nicăieri. Întrebându-l pe Părintele despre cele visate el mi-a explicat, spunându-mi că tatăl meu încă n-a trecut vămile. Depinde de greutatea păcatelor și de vama la care a fost oprit. Pentru aceștia trebuie făcută foarte multă rugăciune, milostenie și date prescuri la Sfânta Liturghie, la biserici de mir și mănăstiri.

Decât să pieriți toți trei...

O maică de la mănăstirea Domnitskaia își amintește că:

- «Atunci când eu eram în lume am fost căsătorită și aveam soț și o fată. Căsătoria mea era legitimă, adică eram cununată la biserică, însă soțul meu era cel mai rău bărbat, era scandalagiu și bețiv, ne bătea, aveam mari necazuri cu el. Dar iată, într-o zi, am venit în Cernigov, am intrat la Părintele și, scăldată în lacrimi, i-am spus despre necazul meu, că nimeni nu mă poate ajuta și nu mai pot să rabd.

Starețul m-a ascultat liniștit până la sfârșit și, compătimindu-mă cu privirea, mia spus că nu are ce să facă deoarece suntem cununați și trebuie să rabd.

- Asta știu eu bine, i-am răspuns Părintelui, dar nu mai am putere să rabd situația.

Atunci Părintele m-a privit cu compătimire și mi-a spus:

- „Lasă-l și vino la mănăstire. Mai bine să piară el singur iar voi două să vă salvați, decât să pieriți toți trei". La care eu așa am și făcut.»

Ea a fost primită și găzduită de măicuța egumenă de la Domnitsk, apoi a fost bucătăreasa Mitropolitului Gurie, iar înainte de moarte a primit schima monahală. Și s-a făcut ea o soră exemplară, iar fiica sa a murit fecioară credincioasă. Așa s-a îndeplinit cuvântul Părintelui.

O altă măicuță ne relatează cum într-o seară, aflându-se în chilia Părintelui, îi citea Acatistul și Pravila și a adormit. Iar când s-a trezit l-a văzut pe Părintele rugându-se iar chipul lui întreg emana lumină și ochii parcă îi erau de foc.

O soră a cerut Părintelui să fie împărtășită iar el i-a răspuns:

- „Când va fi, te voi chema!"

«Și uite-așa așteptam să fiu chemată și mă gândeam că Părintele a uitat de mine. În săptămâna dinaintea Sfântului Gheorghe, fiind într-o sâmbătă, am simțit dintr-o dată că trebuie neapărat să merg la Părintele. Am pornit imediat la drum având impresia că întârzii, apoi am aflat că în acest timp Părintele citea Utrenia, urmând apoi rugăciunile pentru Împărtășanie, după care le-a spus să mai aștepte puțin. Exact în acel moment am ajuns eu și am bătut la geam și i-am auzit exclamând:

- Iată, pe cine aștepta Părintele!»

Și toți L-au preamărit pe Dumnezeu și pe acest slujitor al Său.

Cu binecuvântarea Vlădicăi[9] Pahomie, Părintele a tuns multe măicuțe în monahism, chiar și unele consătene de ale sale, cum ar fi Ardaleonu și Evghenia, care au slujit în mănăstirea de la Gamalevsk. Despre maica Evghenia spunea că ea a fost predestinată vieții duhovnicești încă din pântecele mamei sale.

Da ce vă poate spune un moșneag?

Odată, după vizitarea mănăstirii Sfânta Treime din Cernigov, unde s-a îndulcit sufletește într-o lungă discuție cu Părintele, primind multe învățături duhovnicești, măicuța egumenă Flavia s-a întors plină de entuziasm la mănăstirea Flarovsk din Kiev și le povestea cu însuflețire surorilor sale despre darul cu care era înzestrat Părintele Lavrentie, despre bunătatea lui și minunile pe care le făcea Dumnezeu prin el. Auzindu-le, maica iconomă Antonia, stăpânită de invidie din ispita vrăjmașului, s-a răstit la ele răutăcioasă:

- Na, ați găsit și voi un moșneag, și vă minunați acum de dânsul, de parcă ar fi cine știe cine! Ce poate ști el?

La care, măicuța egumenă spuse necăjită:

- Lasă, că am să vă duc la Părintele, măcar să vă spovediți cum trebuie.

Și s-a ținut de cuvânt. Printre surorile cu care a mers la Cernigov se afla și maica iconomă Antonia. Când au ajuns și s-au așezat cu toții la masă, măicuța egumenă s-a adresat Părintelui:

- Cuvioase Părinte, povestiți-ne ceva!

Zăbovind un pic, Părintele spuse rar, privindu-le pătrunzător:

- Ei, da ce vă poate spune un moșneag ca mine? Ce știe el?

Măicuța Antonia înțelese îndată ce dar are Părintele și că i-a citit gândurile, și plecându-se la picioarele lui îi ceru iertare, cinstindu-l și ea așa cum se cuvenea pe Cuviosul Părinte.

Trenul avusese un grav accident

Note:

[9] Episcopului.

O femeie a venit la Părinte după binecuvântare, pentru a-și vizita feciorul. Ea voia să se pornească cât mai repede, dar Părintele i-a zis să nu se grăbească, ci să stea la masă, sau, și mai bine, să plece în altă zi. Femeia a ascultat, iar a doua zi a aflat că trenul avusese un grav accident. Atunci toți L-au preaslăvit pe Dumnezeu și pe credinciosul său rob, Lavrentie.

Părintele i-a spus:

- Îngerul tău păzitor a fost cel care mi-a descoperit despre accident.

Altă dată, un bărbat a venit la Părintele pentru binecuvântare ca să meargă în alt oraș. Fiind tare grăbit, voia să plece cât mai repede, dar Părintele l-a reținut cu vorba și nu voia să-i dea drumul. Omul nostru era foarte supărat și nemulțumit că a întârziat. Pe urmă însă a aflat că trenul a fost bombardat. Bărbatul s-a întors smerit la Părintele și i-a mulțumit că l-a salvat de la moarte.

Aici va fi casa ta

Maica F. povestește că era copil când preotul N. a adus-o pe ea cu mai multe fetițe la mănăstire. Părintele le-a binecuvântat pe toate, iar pe ea parcă nici n-o văzuse. Atunci ea a început să plângă, iar Părintele i-a zis:

- De ce plângi? Nu plânge, căci aici va fi casa ta. Nu așa ți-a spus și mama ta?

Iar mama ei era cu totul împotrivă și nici nu voia să audă de așa ceva. Până la urmă însă cuvântul lui Dumnezeu s-a împlinit, iar fetița a devenit cântăreață bisericească (a cântat în corul bisericii).

Dădea pisoiului bunătăți

Părintele iubea toate animalele. Hrănea vaca cu pâine din mâna lui, dădea pisoiului bunătăți, iar când a murit starețul, pisoiul nu pleca de la sicriu și i-a arătat devotament și după moarte, stând câteva zile lângă mormântul lui, apoi sub geamurile chiliei lui, după care la scurt timp a murit de tristețe cu lăbuțele și boticul așezate pe pragul chiliei Părintelui. Pe vrăbii le hrănea cu grăunțe, iar dacă ele începeau a se certa între ele, Părintele le despărțea, spunea să vină câte două-trei să mănânce, și așa se petrecea. Iar când scoteau sicriul Părintelui din chilie zburau deasupra sicriului și ciripeau a jale, petrecându-l pe ultimul drum pe acela care le-a iubit și le-a hrănit.

Of,... „părinții" ăștia!

O dreptcredincioasă povestește că venise la Părintele pentru pomenirea de 40 de zile a tatălui său. «Măicuțele m-au condus cu drag spre chilia lui, iar eu, fără să știu prea bine rânduiala, am intrat în chilie fără să bat la ușă. L-am văzut pe Părintele înconjurat de o lumină strălucitoare, plângând și rugându-se. Mi-am dat seama de greșeala pe care am făcut-o și am dat să ies, dar Părintele m-a chemat la el și m-a întrebat:

- „Ai venit să-ți pomenești tatăl? Of, „părinții" ăștia! Încearcă acum și roagă-te pentru ei. Mie îmi ajunge, și tu o să ai destul timp de rugat".

M-a binecuvântat și am plecat în grabă, înțelegând că tatăl meu n-a ajuns la locul predestinat.»

De ce v-a fost frică?

«In timpul războiului, la mănăstire nu mai aveam ce mânca», ne povestește o măicuță. «Atunci Părintele m-a binecuvântat să mergem în sat după alimente. La întoarcere ne-a fost frică, căci umblau peste tot soldați și luau cu forța totul. Dar noi am ajuns cu bine la mănăstire și am povestit Părintelui de spaima noastră trasă pe drum, iar el ne-a răspuns:

- „Dacă eu v-am binecuvântat și m-am rugat pentru voi, de ce v-a fost frică?"

Așa de puternice erau rugăciunile acestui stareț».

Veni odată la Părintele o fată din satul O., tânără și frumoasă, pentru a-i cere Părintelui binecuvântare pentru căsătorie. S-a spovedit și i-a spus Părintelui dorința sa. Părintele a ascultat-o cu atenție și a întrebat-o dacă nu este bolnavă, la care ea a răspuns că a fost și acum se simte bine. Totuși Părintele a sfătuit-o să mai aștepte un an, și băiatul a căzut de acord. Când a venit după un an băiatul, să se căsătorească cu ea, fata era pe patul de moarte, iar curând a murit.

La Părintele Lavrentie a venit odată, cu băiețelul ei infirm, o femeie care plângea foarte pentru necazul ei. Copilul se născuse cu malformații. Părintele a făcut semnul sfintei cruci asupra lui, a făcut o rugăciune și i-a spus femeii că în scurt timp copilul acesta va muri, dar va mai avea încă doi spre mângâiere, care-i vor bucura inima, ceea ce s-a și împlinit.

Era cu totul alt bărbat

Sora unei măicuțe a venit la Părintele și s-a plâns de soțul său, care era foarte rău, o bătea și călca icoanele în picioare. Părintele i-a spus să-l aducă neapărat la el. Mult s-a gândit femeia cum să-și aducă bărbatul la mănăstire, iar până la urmă, prin șiretlicuri și rugăciune, a reușit să-l aducă la Părintele. Părintele l-a invitat pe el în chilie, unde au stat mult de vorbă, apoi au luat masa împreună, iar până seara au tot discutat de cele duhovnicești. La ieșirea din chilie, soțul său era cu totul alt bărbat. A început să cinstească icoanele și să-și iubească soția. Așa, prin sfintele sale rugăciuni, Părintele reușea să-i aducă la credință pe astfel de oameni.

„Până la urmă vei fi a noastră "

Odată, cu un grup de fete a venit la Părintele și una mai zvăpăiată, mai puțin credincioasă. Toate s-au apropiat de Părintele, iar ea stătea de-o parte și se uita la el pe sub sprâncene. Părintele s-a uitat cu dragoste la ea și i-a spus să se apropie, a cuprins-o și i-a apropiat capul de pieptul său plin de dragoste față de oameni, apoi i-a dat o păiniță de la Proscomidie și i-a spus:

- „Vei umbla cât vei mai umbla prin lume, dar până la urmă vei fi a noastră".

Ceea ce s-a și împlinit. Ea a venit la mănăstire și a fost o bună slujitoare a lui Hristos, având o deosebită chemare spre pictarea icoanelor.

„Să umbli la biserică, și să treci și pe la mine!"

„După voia lui Dumnezeu, ne povestește I .M., am ajuns cu familia la Cernigov. Aici am început să mă duc la biserică și am devenit credincioasă. Odată, o fată cunoscută m-a dus la Părintele Lavrentie, de care eu auzisem dar nu-l văzusem niciodată. Când am intrat în chilia Părintelui, el m-a chemat lângă el, iar eu m-am așezat pe o bucată din haina Părintelui și tot încercam să mă îndepărtez, la care el mi-a spus:

- Dar haina nu-ți face rău, nu-i așa?

Se uită lung la mine și îmi spuse în continuare:

- Până acum au fost floricele, iar de acum vor veni și roadele.

Eu stăteam, ascultam și mă gândeam: „Doamne, iarăși vor veni greutăți!" iar Părintele, citindu-mi gândurile, îmi spuse:

- Nu, nu vor veni greutăți, asta înseamnă că noi ne-am cunoscut și tu mă vei vizita în continuare.

S-a ridicat și s-a rugat la Maica Domnului, spunând: „Maică Preacurată apără și păzește sub Sfânt Acoperământul tău pe această roabă bine-credincioasă!" Apoi m-a binecuvântat și mi-a apropiat capul de pieptul său plin de dragoste și de înțelepciunea Duhului Sfânt, încă din timpul vieții sale. Iar la despărțire mi-a spus:

- Să umbli la biserică, și să treci și pe la mine!

Ne-a binecuvântat și noi am plecat în grabă. Eram atât de bucuroasă și de fericită încât ardeam de nerăbdare să transmit tuturor starea mea.

Apoi am început să meditez, și mi-am dat seama că trebuie să trăiesc altfel. Părintele doar din bunătatea sa nu m-a întrebat nimic de post și rugăciune. Eu însă am înțeles că trebuie să-mi schimb modul de viață. Primul lucru pe care l-am făcut a fost săi spun mamei mele că voi respecta toate posturile rânduite de biserică, la care ea s-a bucurat foarte mult de hotărârea mea.

Timpul a trecut. Eram în postul anului 1943 și tare voiam să mă spovedesc la Părintele Lavrentie. Era însă foarte multă lume adunată pentru spovedanie, așa că m-am așezat în capătul rândului și am început să-mi aduc aminte toate păcatele, scriindu-le pe o hârtie și rugându-mă cu lacrimi de umilință lui Dumnezeu să mi le ierte, îmi doream din tot sufletul să devin mai bună și mai curată sufletește. Gândindu-mă la toate acestea, lacrimile îmi curgeau șiroaie pe obraz iar sufletul meu se zguduia în fața puterii Celui Preaînalt. Timpul trecea iar Părintele terminase de spovedit și se părea că numai eu am rămas nespovedită din toți cei adunați acolo. Atunci am fost cuprinsă de un val de deznădejde și de disperare. Am plâns și m-am rugat.

Iar mai apoi, adormind, am avut un vis. Venisem parcă să mă spovedesc Părintelui Lavrentie, iar pe drumul ce ducea spre biserică stătea măicuța stareță și mă întreba ce voiam. I-am spus că vreau să mă spovedesc Părintelui Lavrentie iar ea mi-a răspuns: „Este tot una la cine te spovedești. Importat este să-ți mărturisești toate păcatele, dar dacă tu dorești așa de mult să mergi să te spovedești la Părintele, atunci eu îți voi da voie, dar numai ție, înainte însă de asta, îndreaptă candela de la icoana Sfântului Nicolae". Eu am îndreptat candela și ea mi-a dat voie să intru în chilia Părintelui. M-am apropiat cu frică și m-am așezat în genunchi, m-am aplecat deasupra Evangheliei și văd acolo o bucată de hârtie pe care erau scrise toate păcatele mele. Am început repede să-mi mărturisesc toate păcatele, iar după ce spuneam un păcat el dispărea de pe hârtie, în așa fel că la sfârșitul spovedaniei hârtia era curată. M-am simțit atât de ușoară și bucuroasă de îmi părea că plutesc. Am vrut s-o caut și pe mama, dar Părintele mi-a spus: „Nu, tu ești ultima!" apoi m-am trezit.

A doua zi de dimineață m-am dus din nou la biserică cu sufletul plin de bucurie și conștiința împăcată. Mă așez din nou la rând, iar când ajung la Părintele îi spun că vreau să-mi fac o spovedanie generală. La care Părintele îmi spune:

- Cum generală? Eu doar te-am spovedit foarte bine de toate păcatele tale, la care eu încep să-i spun pe rând toate păcatele mele, iar el nici nu voia să mă asculte și-mi spune că mi-a făcut dezlegare de păcate iar acum să stau smerită și să ascult rugăciunea de dezlegare. La sfârșit, la plecare, mi-a spus:
- Tu să te străduiești să nu te căsătorești, iar acum fugi de te împărtășește!

Atunci eu am înțeles că Dumnezeu, după mare mila Sa, a primit sincera mea spovedanie prin slujitorul Său, Părintele Lavrentie. Ajunsă în biserică, am căzut cu fața la pământ, mulțumindu-I bunului Dumnezeu pentru mila cu care Se întoarce spre sufletul ce se căiește de păcatele sale.

L-am întrebat apoi pe Părintele despre semnificația visului din ziua precedentă, iar el mi-a spus că din îngăduința lui Dumnezeu așa se petrece dacă omul se căiește din toată inima sa, totuși nu este bine să dăm crezare viselor ci trebuie să ne spovedim.

Altă dată, ne povestește aceeași persoană, voiam să aflu când e ziua[10] Îngerului meu păzitor, iar când ajung la Părintele el mă întreabă:
- Câți ani ai? Când e ziua Îngerului tău păzitor?
- Părinte, aici este supărarea mea, că nu știu.
- Dar pe mama ta n-ai întrebat-o?, la care eu îi răspund:
- Ba da, dar ea nu ține minte data, ci știe doar că era vara.

Atunci Părintele îmi spune:
- Atunci vom stabili noi singuri data. Tu ești Maria Magdalena.

Cutremurându-mă, am căzut în fața Părintelui și am întrebat:
- Părinte, cine sunteți?

La care, Părintele îmi răspunde:
- Eu? Eu sunt Lavrentie, om păcătos și rob al lui Hristos.
- Părinte, cuvintele sfinției voastre sunt scrise pe cer cu litere de aur, după care am amuțit.

Fiind plină de atâta bucurie, am uitat pentru ce venisem la Părintele. La scurt timp, când se apropia ziua Îngerului meu păzitor, m-am dus la Părintele să mă spovedesc, iar când am intrat, el mă întrebă:
- Ce vânt te aduce, soră?, la care eu îi răspund că sunt o mireancă păcătoasă.

Iar Părintele îmi spune:
- La întrebarea mea, tu trebuie să răspunzi așa: Rugați-vă pentru mine să devin soră (de mănăstire)[11].

M-am spovedit, mi-a citit rugăciunea de dezlegare a păcatelor, ca și cum aș fi soră (de mănăstire), apoi, mulțumind lui Dumnezeu, m-am îndepărtat de chilie păstrând în suflet speranța că se vor împlini cuvintele Părintelui.

De multe ori îl întrebam pe Părintele despre tatăl meu, care de mult timp nu se împărtășise dar care mereu îmi spunea că se căiește de păcatele sale. Îmi aduc aminte că în anul în care a murit, tatăl meu s-a trezit brusc din somn într-o dimineață și mi-a spus:
- Trebuie să mă împărtășesc. Cineva s-a rugat pentru mine.

Și îmi povestește ce-a visat: «M-am visat îngropat, dar văd că de mine se apropie un preot și începe să dea pământul de pe mine, spunându-mi: „Ridică-te, Ioane!" iar eu m-am ridicat și l-am urmat.»

Note:

[10] Ziua de naștere.

[11] Începătoare în monahism.

Un lucru bun, Dumnezeu întotdeauna îl va binecuvânta!

În timpul revoluției maica Glafira și cu alte surori s-au hotărât să meargă până la Kiev pe jos. Atunci așa se mergea. Înainte de a se porni au mers la Părintele Lavrentie pentru binecuvântare. După ce s-a rugat, binecuvântându-le, le-a spus:

- Un lucru bun, Dumnezeu întotdeauna îl va binecuvânta! Mergeți, numai să știți că pe drum vor fi schimburi de focuri, dar voi să nu vă speriați, ci să fugiți în lanul cu secară. Apoi veți merge prin acest lan pe o cărare, și veți ieși la drumul principal iar de acolo mergeți așa liniștite până la Kiev, și nu o cotiți pe nicăieri prin altă parte. Și vă veți întoarce înapoi mulțumind Domnului. De veți merge așa, Dumnezeu vă va păzi".

Totul așa a și fost. Tot drumul până la Kiev și înapoi noi am simțit rugăciunile de om iubitoare ale Părintelui Lavrentie.

M. Glafira și Inochina Ana

Vaca zburda prin curte

Măicuța Glafira povestește: „Eram tinere și cu multă dragoste îl ascultam pe Părintele Lavrentie. În Cernigov locuiam la gazdă la o femeie credincioasă cu numele Zaicina. Prin binecuvântarea Părintelui Lavrentie și cu participarea lui, am săpat la capătul grădinii o mică peșteră, căci casa se afla la poalele unui munte. Aici de multe ori ne rugam, căci bisericile în acele vremuri erau închise. Părintele slujea aici uneori și Sfânta Liturghie.

Intrarea în această peșteră era închisă cu un capac. O dată fetița gazdei a uitat capacul deschis și spre nenorocul nostru a intrat vaca, blocând cu totul intrarea. Stăpâna s-a speriat foarte tare, noi ne-am dus foarte repede să chemăm ajutoare. S-au chinuit foarte mult să o scoată, dar nu puteau, căci i se vedeau numai picioarele din spate și coada. Ridicând mâinile în sus, ei au spus că mai mult de atât nu mai pot face nimic și sau împrăștiat fiecare pe la casele lor. Atunci eu am alergat la Părintele Lavrentie. El m-a ascultat și m-a întrebat care dintre noi a lăsat capacul deschis. Eu am răspuns că Margareta.

Părintele ridicând mâinile la cer, a început să se roage, apoi, după câteva minute, mi-a spus:

- Du-te acasă!

Când am intrat în curte, spre mirarea mea, am văzut vaca care zburda prin curte. Stăpâna mi-a povestit că vaca a ieșit singură din peșteră, de parcă cineva ar fi împins-o de acolo afară. Mi-am dat seama că aceasta s-a petrecut exact când Părintele Lavrentie se ruga. Atât stăpâna cât și noi i-am mulțumit Bunului Dumnezeu și Părintelui Lavrentie pentru rugăciunile lui mijlocitoare.

Eu doar nu sunt cornută

În 1946 lucram ca femeie de serviciu la un combinat. Eram tânără și frumoasă și directorul interesându-se de mine, a aflat că nu sunt comsomolistă (organizație a tineretului comunist - UTC). A început să mă convingă să fac cerere să fiu primită în organizație. Tot timpul îmi spunea:

- Îmi pare rău de tine, căci ești tânără. Eu am să te dau la școală și am să te scot în lume dacă mă vei asculta și vei scrie cererea.

Și așa mă chinuia de fiecare dată când dădea cu ochii de mine. Ne mai suportând situația, m-am dus la Părintele Lavrentie, pe care l-am găsit înconjurat de mulți creștini, și i-am povestit totul, la care Părintele mi-a spus:

- Dacă directorul îți va mai spune vreodată să scrii cererea, tu să-i spui așa: „eu doar nu sunt cornută ca să mă înscriu printre cei ce au coarne (asta însemna că organizația comsomolistă - UTC - era o organizație diavolească).

Auzind aceasta eu am rămas mută. Când Părintele a plecat de lângă noi, câteva persoane care au auzit discuția m-au întrebat:

- Tu ce-ai să spui? Doar știi că nu-i voie să răspunzi așa cum ți-a zis Părintele.

Eu am ridicat din umeri:

- Nici eu nu știu ce voi spune.

Și punându-mi toată nădejdea în Dumnezeu, m-am întors acasă. La serviciu eu mă feream să mă întâlnesc cu directorul dar surprinzător a fost că din acea zi directorul niciodată nu mi-a mai amintit de acest lucru. Și astfel am înțeles că prin acele cuvinte Părintele a vrut să-mi spună că pentru sfintele sale rugăciuni, directorul nu va mai aborda vreodată această problemă. Puternice erau rugăciunile acestui smerit Părinte și nu o dată, prin sfintele lui rugăciuni, el a mijlocit pentru noi.

Inochina Ana

Ce să fac eu cu voi?

Din amintirile I. M. Ș. În timpul războiului locuiam cu familia într-o casă părăsită, care era pe jumătate distrusă de bombardament. N-a trecut mult timp și au început să repare casa iar pe noi ne-au fugărit. În felul acesta am rămas cu toții sub cerul liber iar singura mea speranță era la Părintele. M-am dus deci la el și i-am povestit necazul nostru. Părintele m-a ascultat cu blândețe și mi-a spus:

- Ce să fac eu cu voi? Voi nu aveți nici măcar un ban. Veniți și stați aici, la poalele dealului, într-o peșteră, iar apoi, încet-încet, poate veți reuși să vă faceți un bordei. Pe tatăl tău lasă-l să se ocupe cu mutatul, iar tu pleacă la Priluki, poate reușești să aduci ceva material de construcție.

Ceea ce eu am și făcut. M-am întors a treia zi, când familia mea era deja mutată. Din ceea ce aveam n-am reușit să facem mare lucru, dar încet-încet, adunând rămășițe de scânduri și de diferite materiale, am ridicat o cocioabă pe care am acoperit-o cu carton. Așa, cu binecuvântarea Părintelui Lavrentie, familia mea și-a găsit un adăpost, iar cu timpul am făcut mici modificări, încât eu și acum locuiesc cu mama mea în această cocioabă unde avem liniște și ne puteam ruga în pace lui Dumnezeu.

De jur împrejur se auzeau împușcături și strigăte

La începutul războiului, în 1941, ne povestește măicuța M. V., trebuia să părăsim Cernigovul și să plecăm în satul Sineavska. Eu trebuia să plec și să aduc trăsura, iar când am mers la Părintele să-i cer binecuvântare, el îmi spune că trebuie să mai aștept. Totul în jur ardea și se ruina. Eram îngrozită, iar Părintele îmi spune:

- Întâi să mâncăm ceva și pe urmă ne vom porni.

În tot acest timp mă gândeam cu ce vom merge, căci eu n-am înștiințat pe nimeni să vină după noi. Deodată cineva bate la geam și când mă uit, afară era trăsura. Mare mi-a fost mirarea! Am stat cu toții la masă, am adunat toate lucrurile și ne-am pornit la drum. Înaintam foarte greu, de jur împrejur se auzeau împușcături și strigăte de durere. La un moment dat, Părintele zise să ne oprim un pic și să așteptăm. Totul în jurul nostru ardea și sărea în aer. De trăsura noastră însă nu s-a atins nici măcar o

pietricică. Căruțașul, fiind speriat, zicea că e mai bine să ne întoarcem, la care Părintele îi spuse: „Mână înainte!", și abia pe la ora trei noaptea am ajuns teferi la destinație.

Du-te, roagă-te și taci!

Din reaua voință a șefilor mei am fost judecată greșit și eram amenințată cu închisoarea pe viață, ne povestește o femeie. M-am dus la Părintele Lavrentie și m-am plâns de necazul meu, iar el m-a binecuvântat și mi-a spus:

- Du-te, roagă-te și taci! Fără rugăciunile Maicii Domnului și ale Sfântului Nicolae nu putem reuși și se poate să nu scapi...

În ziua judecății, judecătorii m-au întrebat câți copii am, iar eu, printre lacrimi, le-am spus că am cinci. Din marea bunătate a lui Dumnezeu lor li s-a făcut milă de mine și mi-au dat drumul, iar eu în grabă m-am dus și i-am mulțumit Părintelui pentru rugăciunile sfinției sale.

Caii vor pieri, bogățiile se vor pierde, dar Mănăstirea va dăinui...

„Cândva în tinerețile mele eram foarte frumoasă și bogată, ne povestește măicuța R. Venisem la Părintele după binecuvântare ca să mă căsătoresc. Părintele m-a ascultat cu atenție, iar la sfârșit îmi spuse:

- Caii vor pieri, grădinile se vor usca, bogățiile se vor pierde, dar mănăstirea va dăinui peste veacuri, încă nu te căsători...

La scurt timp după discuția cu Părintele, a început războiul și totul s-a ruinat. Mirele mi-a fost luat la război, iar eu m-am hotărât să merg la mănăstire."

În acest fel s-a împlinit cuvântul Părintelui, iar măicuța care ne-a povestit locuiește și acum în mănăstire, amintindu-și cu drag de Părintele.

„Ce mi-aifăcut? Dă-mi drumul!"

Am fost deportată, ne povestește măicuța S., iar înainte de a fi duși în Siberia am reușit să-l întâlnesc într-o noapte pe Părintele Lavrentie și să-l rog să mă învețe ce să fac în momentele de cumpănă, iar el mi-a spus:

- „Când se va da cineva la tine, să strigi numele lui Dumnezeu, iar în gând să mă chemi pe mine în ajutor, zicând: „Părinte, ajută-mă!" Iar eu, cu mila Domnului, întotdeauna te voi ajuta".

Odată, când era rândul meu să fac curat în bucătărie, a intrat la mine un bărbat și a început brutal discuția despre lucruri rușinoase și necurate, încercând să mă forțeze. Eu m-am speriat foarte tare, dar mi-am amintit de sfatul Părintelui și am început a striga la Dumnezeu și a chema în ajutor pe Părintele, iar la urmă am făcut semnul Sfintei Cruci peste bărbat. Acesta a încremenit și a strigat la mine: „Ce mi-ai făcut? Dă-mi drumul!" În acest fel m-a apărat pe mine bunul Dumnezeu de căderea în păcat pentru rugăciunile Părintelui Lavrentie.

înainte de a fi eliberată l-am întrebat pe acel bărbat cu câte femei pe care le-a întâlnit a făcut fapte rușinoase și el mi-a spus că toate femeile de acolo i-au căzut victimă, în afară de mine, iar în lagăr erau peste 50 de femei.

După ce m-am întors, am lucrat o perioadă la fabrica de pâine și era acolo un administrator care se tot lega de capul meu și mă necăjea cu vorbe îndrăznețe. M-am dus la Părintele, am căzut în genunchi în fața lui și l-am rugat:

- Părinte, ajută-mă, că mă prăpădesc!

Iar el îmi spune:

- Lasă că găsește Dumnezeu o soluție și pentru ăsta. A doua zi m-am întors la serviciu, iar peste două zile administratorul a fost concediat.

A văzut Duhul Sfânt trecând de la unul la altul

în predica sa „despre ispitele trupești și despre patimi", Părintele spunea că diavolul este foarte înverșunat pe ultimii dreptcredincioși „fecioare", (ai acestui veac), îi invidiază și vrea să-i atragă în păcat, căci aceștia urmează să completeze rândurile îngerilor căzuți.

Părintele niciodată nu rămânea la cununie. Totuși o dată a rămas și s-a rugat mult pentru cei doi tineri, iar la sfârșit mi-a spus că această pereche într-adevăr a fost o pereche de feciori, fată și băiat, pentru că a văzut Duhul Sfânt trecând de la unul la altul.

„Cât timp a crescut, atâta timp să descrească"

încă pe când eram soră de mănăstire, ne povestește o altă măicuță, am fost diagnosticată de medici cu hipertiroidie (creșterea în volum a glandei tiroide). Medicii mi-au spus că este o formă foarte gravă (gușă internă) și că nu voi trăi mai mult de trei ani. Am plâns mult și m-am adresat Părintelui cu necazul meu, iar el cu glas liniștit mi-a spus:

- Nu plânge, căci nu va fi chiar după ei!

Și mi-a pus mâna lui binecuvântată pe gâtul meu, pe locul unde era glanda tiroidă, spunând în acest timp o rugăciune, pe care nu mi-o mai aduc aminte, iar la sfârșit a adăugat: „Cât timp a crescut, atâta timp să descrească".

Peste câteva zile l-am văzut în vis pe Sfântul Teodosie care m-a binecuvântat și m-a miruit pe gât. într-adevăr, umflătura de la gâtul meu (gușa) a început să se micșoreze, și în trei ani de zile a dispărut de tot. Iar eu m-am însănătoșit și m-am închinat Sfântului Teodosie cu laude, mulțumindu-i Părintelui Lavrentie pentru sfintele sale rugăciuni. Acum am 62 de ani și cânt cu bucurie în corul bisericii.

„Un unguent scump"

La un moment dat la mănăstire a fost un mic accident, ne povestește Maica M. E.: eu am căzut din pod și mi-am zdrobit rotula la picior. Mergând la spital, doctorii miau spus că nu voi mai putea îndoi piciorul niciodată și că de acuma voi merge numai cu ajutorul cârjelor. Părintele s-a uitat la piciorul meu și mi-a spus că va face rost de „un unguent scump". Timpul trecea, Părintele neîncetat se ruga pentru mine iar piciorul meu

a început a se vindeca. Totuși nimeni nu spera că voi mai putea îndoi piciorul. Și cum eram eu necăjită că încă nu puteam merge, numai ce îl aud pe Părintele:

- Nu fi tristă, că o să vină o vreme când ai să vii fuga la mine.

Și într-adevăr, pentru rugăciunile Părintelui, piciorul meu s-a vindecat, iar eu am venit fuga la Părintele, fără cârje, și căzând în genunchi în fața lui, am dat slavă lui Dumnezeu pentru harul cu care l-a înzestrat pe iubitul nostru stareț, Părintele Lavrentie.

Nu puteam să-l uităm nici pe Părintele

Eu și prietena mea eram tinere și îl vizitam des pe Părintele Lavrentie, ne povestește Măicuța E.

Dintr-o dată, mie mi-au ieșit niște bube pe tot corpul iar prietena mea a început să aibă probleme cu vederea. Ne-am dus repede la Părintele Lavrentie, iar el ne-a trimis în satul Sednev să ne spălăm în râu și să citim Acatistul Maicii Domnului, lucru pe care noi l-am îndeplinit întocmai. Peste câteva zile ne-am însănătoșit și i-am mulțumit cuviosului Părinte pentru sfintele sale rugăciuni.

Tot tinere fiind, voiam să ne distrăm, să dansăm și să cântăm cântece lumești. însă nu puteam să-l uităm nici pe Părintele.

Simțind că noi ne-am schimbat modul de viețuire, Părintele l-a trimis pe preotul Mihail la noi în sat să vadă cu ce ne ocupăm noi, cum trăim și cum ne rugăm. La despărțire, părintele Mihail ne-a spus să nu mai mergem la dans și să venim să cântăm în corul bisericii. Noi ne-am simțit foarte prost, ne era rușine și ne era tare greu la inimă, eram tare nemulțumite, căci tare voiam ca să dansăm, să ne distrăm, dar nu voiam nici să ieșim din cuvântul Părintelui.

Eu am plâns toată noaptea, rugându-mă la Maica Domnului să-mi trimită o boală grea, să nu-mi mai ardă de dansuri. Pe urmă m-am dus la Părintele și l-am rugat același lucru. El nu mi-a zis nimic, însă a clătinat din cap. în scurt timp m-am îmbolnăvit și am început să vărs sânge. M-am dus la Părintele să-i cer binecuvântare pentru a mă interna în spital. El însă nu m-a binecuvântat, ci mi-a spus doar să mă adresez unui doctor ortodox binecredincios, ceea ce eu am și făcut și, în scurt timp, am început să mă vindec.

După acestea, eu mi-am schimbat radical modul de viață. Cu timpul, Dumnezeu m-a învrednicit și am fost tunsă în monahism. Acum am 84 de ani și mulțumită lui Dumnezeu o mai duc așa, încet-încet. Toate acestea s-au împlinit pentru rugăciunile mult cinstitului nostru Părinte Lavrentie. Așa ne-a rânduit nouă bunul Dumnezeu: eu am intrat în monahism, iar prietena mea s-a căsătorit.

Ce rău e că nu știți să ascultați!

«Aveam doar 10 ani când sora mea mai mare m-a adus la Părintele, ne povestește măicuța A. Pe atunci ea cânta în corul bisericii. în timp ce toți coriștii au urcat în strană, pe mine m-au lăsat jos, în pridvor. Văzându-mă Părintele că eram supărată, o trimite pe sora mea după mine, iar când am urcat sus în strană, Părintele m-a binecuvântat și mi-a spus:

- O vedeți? Ea va cânta și va dirija un cor.

Au trecut 50 de ani de atunci și totul s-a îndeplinit întocmai după cum a spus Părintele.

Eram copii când Părintele Lavrentie, cu dragostea lui părintească, ne învăța cântările bisericești. Era însă foarte exigent în ceea ce privește învățarea notelor. Mereu ne spunea:

- Veți fi împrăștiați peste tot: prin orașe, prin sate, iar eu nu voi putea să fiu cu voi. Mulți dintre voi vor deveni artiști la Moscova, de aceea învățați bine notele. Toți ceilalți vor cânta după carte, dar voi veți cânta cu binecuvântare și pe voi vă va iubi lumea.

Și uite așa, cu sfintele rugăciuni ale Părintelui Lavrentie, toate s-au împlinit, iar noi suntem întâmpinați cu multă dragoste peste tot.

Numai că eu, ne povestește aceeași măicuță, pentru felul meu zvăpăiat și neascultător, am trecut printr-o grea încercare. într-o dimineață, după slujbă, Părintele mi-a spus că pentru neatenția mea voi avea de dus o cruce foarte grea.

Mie nu-mi putea trece prin cap că voi fi deportată în Siberia. Și din cauza neascultării mele, Părintele n-a putut să mă ferească de această încercare. Mereu mă tot trimetea acasă. Eu însă nu voiam să merg, ci m-am hotărât să mai stau câteva zile, și apoi voi vedea dacă mă pornesc spre casă, fapt pentru care în scurt timp am plătit [12] scump. Am fost chemată de „Centru" și am fost întrebată de anumite lucruri. Când mam întors acasă am trecut pe la mănăstire, însă era foarte greu să ajung la Părintele. Reușind în cele din urmă să-l întâlnesc, el m-a strâns la pieptul său și cu glas dojenitor îmi tot repeta:

- De ce nu m-ai ascultat la timpul potrivit, de ce nu m-ai ascultat?

Deși eu încă nu știam nimic despre ce mi se va întâmpla, el totuși mi-a spus că voi fi deportată. Atunci am început să plâng, rugându-l să-mi spună ce să fac, iar el mi-a zis:

- Tu ești slabă, dar de felul tău ești foarte bună, să fii atentă: dacă îți va propune vreun bărbat ceva, să nu te dai de bunăvoie. Să fii atentă căci îți va propune multe, dar să nu cedezi sub nici o formă, căci dacă nu e de bună voie, Dumnezeu va judeca altfel. M-a binecuvântat și cu lacrimi în ochi mi-a spus:

- Ce rău e că nu știți să ascultați!

Peste trei zile am primit chemare să mă prezint la „Centru". Eu însă deja știam pentru ce mă cheamă. Am fost urcată în tren și trimisă la mare depărtare de casă. Munceam mult și eram foarte conștiincioasă. în toate încercam să fiu corectă, dar n-am putut fugi de ochiul celui rău. La un moment dat, s-a legat de mine un bărbat, îmi propunea să ne căsătorim și să plecăm din acel loc. Eu însă întotdeauna îmi aduceam aminte de învățăturile Părintelui. Mai târziu, lucrurile s-au petrecut în așa fel că eu fără voia mea am rămas însărcinată. Am născut un băiat și abia la împlinirea termenului de opt ani de deportare m-am putut întoarce acasă. Stăteam seara și mă rugam cu lacrimi în ochi, amintindu-mi de cuvintele Părintelui: „Vei fi măicuță!" și mă tot gândeam: ce fel de măicuță pot să fiu eu, dacă fiind soră de mănăstire am căzut atât de jos?

Cu mare rușine am îndrăznit să calc pragul Părintelui, iar el, văzându-mă, mi-a zis:

- Bine că totul a fost fără voia ta. Este ceva neplăcut, dar bine că te-ai întors.

Părintele m-a dojenit, apoi mi-a propus să duc copilul acasă la părinți, iar eu să rămân la mănăstire. Atunci am căzut în genunchi în fața Părintelui și am început să plâng în hohote. La care el mi-a zis:

- Tu, bogăția mea, eu vreau ca Dumnezeu să te ierte! și toate măicuțele plângeau și strigau la cer: „Doamne, Dumnezeul nostru, iart-o după mare mila Ta!"

Am dus imediat copilul în sat, la părinți, și m-am întors la mănăstire. Prima dată am făcut ascultare la Părintele, iar mai târziu, el mi-a spus să mă duc la Vlădică și să-i cer binecuvântare pentru a îmbrăca haina monahală. Pentru rugăciunile Părintelui Lavrentie, Vlădica m-a primit și ascultând despre păcatul meu fără de voie, mi-a binecuvântat mătăniile și hainele. După aceasta am rămas o perioadă în ascultare la Vlădică, dar tot timpul am ținut legătura cu Părintele Lavrentie. în scurt timp am fost tunsă

Note:

[12] Organizația de partid.

în monahism și abia atunci am înțeles că toate acestea s-au împlinit pentru sfintele rugăciuni ale Părintelui Lavrentie. Pomenește-l Doamne, întru împărăția Ta!»

Totul va fi bine

O femeie avea un soț foarte rău, care mereu o bătea și curvea. Ea venea și se plângea Părintelui iar el o învăța să nu-l părăsească ca să-i poată salva și lui sufletul. Nu a trecut mult timp și soțul i-a fost ridicat și trimis în Siberia. Femeia a venit la Părintele să-i ceară binecuvântare pentru a-și vizita soțul, însă nu putea ajunge la Părintele căci în acea perioadă el nu primea pe nimeni. Atunci a început să se roage plângând în fața icoanei Maicii Domnului. încă nu și-a terminat ea rugăciunea că a și venit o măicuță după ea, spunându-i că o așteaptă Părintele. Femeia a intrat și înainte ca ea să spună vreun cuvânt, Părintele i-a zis:

- Du-te și spune-i bărbatului tău că toate i s-au întâmplat din cauza modului său de viețuire necredincios. După terminarea termenului de pedeapsă se va întoarce și totul va fi bine.

Femeia a făcut totul după cum i-a spus Părintele. A mers și a vorbit cu soțul său, explicându-i cauza deportării sale, iar după ce a trecut termenul el s-a întors acasă și și-a schimbat viața în mod radical. Această familie până în ziua de astăzi îi mulțumește lui Dumnezeu.

Nu veți mai îndura de foame

în perioada foametei am primit un pachet de la niște rude de la mare depărtare, ne povestește Sora I.. Când am desfăcut pachetul mi-am dat seama că era destinat Părintelui Lavrentie. Toți o duceam greu și suferea m mult de foame, iar în pachet era făină. Atunci mama a propus să luăm un pumn de făină și să ne facem niște găluște. Foamea a biruit frica de păcat iar eu am căzut de acord și am luat puțină făină pentru mâncare. Apoi, luând pachetul, l-am dus la Părintele Lavrentie. El a mulțumit și a zis:

- Făina e de departe, dar cei ce au trimis-o sunt foarte aproape de împărăția Cerurilor.

Eu eram foarte tulburată și nu știam cum să-i spun Părintelui de păcatul meu tăinuit, iar el atunci mi-a zis:

- Eu știu că voi sunteți oameni săraci. Nu te teme, nu veți avea păcat, și s-a învârtit în loc luând o pâine de pe masă. Uite, eu vă dau puțină pâine și să fie așa ca ea niciodată să nu se termine de pe masa voastră. Și mi-a dat și o bucată de săpun.

Atunci am căzut plângând la picioarele Părintelui, cerând iertare pentru fapta noastră necugetată, iar el mi-a zis:

- Eu de mult v-am iertat. De acum încolo nu veți mai îndura de foame.

Și uite așa, până în ziua de astăzi, din mila Domnului, pentru rugăciunile Părintelui Lavrentie, noi o ducem bine.

Mi-aduc aminte, iarăși, când m-am dus la Părintele să-i cer binecuvântare pentru a mă căsători, iar el mi-a spus:

- E mai bine să fii singură, dar dacă totuși te hotărăști să-ți unești viața cu un bărbat, atunci ia aminte la următoare sfaturi și să le urmezi întocmai:
- să nu trăiți împreună în zilele de post, duminicile, în toate posturile de peste an și în toate sărbătorile mici și mari rânduite de biserică;
- să naști atâția copii câți îți va trimite Dumnezeu, și pe toți să-i crești cu frică de Dumnezeu,
- să umbli curată la biserică, și

- să te supui în toate bărbatului tău.

Dacă le poți îndeplini pe toate acestea, eu te binecuvântez, dacă nu, atunci mai bine rămâi singură.

Atunci eu i-am spus:

- Părinte, rugați-vă pentru mine și binecuvântați-mă să pot trăi singură.

Și cu ajutorul rugăciunii Părintelui, Dumnezeu S-a milostivit de mine și m-a învrednicii să trăiesc în curățenie trupească și sufletească.

Îngerul tău păzitor a pecetluit deja dorin ța ta

La un moment dat, tare mult voiam să-l vizitez pe Părintele Lavrentie și să vorbesc cu el, povestește o altă maică, dar nu știam cum să ajung și cum să fac să fiu primită. Am cunoscut o maică de la mănăstire care m-a ajutat să ajung la chilia Părintelui. Intrând, m-am pitit într-un colț, căci frica căzuse peste mine și nu îndrăzneam nici ochii să-i ridic. Văzându-mă, Părintele mă întrebă:

- Tu, ce dorești?
- Iaca, doresc să vă întreb cum să trăiesc? am răspuns eu cu voce tremurată.
- Dar tu ai cap pe umeri?

Eu, neștiind ce să-i răspund, am tăcut. Părintele se apropie de masă și luând o coală de hârtie, îmi spune:

- Vezi hârtia asta? Scrie pe ca: „Eu nu vreau să mă căsătoresc. Vreau să-l slujesc lui Dumnezeu". Hai, apropie-te și scrie.

M-am apropiat cu frică și am scris ce mi-a spus Părintele, iar el, zâmbind și mângâindu-mă cu dragoste pe creștet, îmi spune:

- Vezi că îngerul tău păzitor a pecetluit deja dorința ta?

într-adevăr, peste câțiva ani eu am fost tunsă în monahism.

Vino altă dată!

Odată, ne povestește o altă soră, am venit la Părintele Lavrentie să mă spovedesc, m-am așezat în genunchi, dar Părintele nu m-a acoperit cu epitrahilul și nu m-a lăsat să sărut Sfânta Cruce. Stând un pic, îmi spune:

- Vino altă dată!

Eu am început să plâng și m-am retras; abia după aceea am simțit că sunt în perioada firească a femeilor (ciclu) și m-am minunat că Părintele a prevăzut și aceasta, deși eu nu simțisem; astfel m-a ferit ca să nu păcătuiesc. Am rămas uimită de harul înainte-vederii al Părintelui.

Mai bine să mai aștepți

Mi-am trimis fiica la Părintele Lavrentie să ceară binecuvântare pentru a se angaja ca administrator la un depozit de alimente din cadrul armatei, unde credeam noi că va fi foarte bine pentru ea, ne povestește o altă dreptcredincioasă. Părintele a primit- o cu drag, a ascultat-o și i-a spus:

- Acolo e bine într-adevăr să lucrezi, dar nu vei sta mult, mai bine să mai aștepți.

Ea, neînțelegând ce a vrut să spună Părintele prin „nu vei sta mult", a plecat și sa angajat. La scurt timp după angajare a avut loc un mic incident, adică au putrezit niște containere cu cartofi. Șefii ei au făcut în așa fel încât toată vina să cadă asupra ei. La judecată i-au spus că poate primi pedeapsa capitală. Fata era disperată și spunea că se va sinucide. Cu greu am convins-o să meargă cu mine la biserica din sat, unde preotul i-a citit Acatistul Maicii Domnului, și s-a mai liniștit. La Părintele Lavrentie nu îndrăzneam să merg căci îmi dădeam seama că nu i-am ascultat sfatul. Zi și noapte mă rugam la Maica Domnului să ne ierte pentru neascultare. Când am mers din nou la judecată, pedeapsa capitală a fost schimbată cu o amendă foarte mare și concedierea fiicei mele.

După aceasta ne-am dus la Părintele Lavrentie, care ne-a zis cu glas dojenitor:

- Ce să mă fac eu cu voi, dacă nu aveți răbdare să mă ascultați până la capăt? Trebuia să mergeți după binecuvântare. Ei, dar acuma, după ce ați primit lecția, mergeți cu Dumnezeu!

Apoi fiica mea s-a angajat la fabrica de bomboane, unde a putut să lucreze în liniște și pace.

Când am venit prima dată să mă spovedesc la Părintele Lavrentie, el m-a numit soră de mănăstire, la care eu i-am răspuns că sunt văduvă și că sunt mireancă. După ce m-am spovedit, în timp ce îmi citea rugăciunea pentru dezlegarea păcatelor m-a numit din nou soră de mănăstire. Eu n-am știut ce să-i răspund atunci; dar am întrebat o măicuță, care m-a învățat să-i cer Părintelui mătănii și haine monahale. Așa am și făcut, însă Părintele mi-a spus:

- Nu, încă nu, ci mai încolo vei avea și o rasă. Citește Acatistul Domnului nostru Iisus Hristos.

A trecut mult timp de atunci, însă, pentru rugăciunile Părintelui Lavrentie, eu într-adevăr am fost tunsă în monahism. A rânduit Dumnezeu ca să ajungă la mine o carte de rugăciuni în limba slavă. Eu, neștiind să citesc, m-am dus la Părintele și i-am spus:

- Eu nu știu să citesc, dar fiica mea, deși știe să citească, nu pricepe scrierea aceasta, așa că vă rog să primiți Sfinția Voastră această carte.

Părintele însă mi-a spus că fiica mea va citi imediat această carte și a început el să citească Troparul Sfintei Treimi, după care îmi dădu cartea spunându-mi:

- Va citi, și încă cum va citi!

M-am întors acasă, i-am dat cartea fetei și i-am spus ce mi-a spus Părintele. Ea a luat cartea și într-adevăr la scurt timp a prins o dragoste mare față de cărțile bisericești și până în ziua de astăzi, cu mila lui Dumnezeu, pentru rugăciunile Părintelui Lavrentie, ea citește la biserică.

Stau sufletele în focurile iadului precum peștișorii puși la saramură în butoaie

Părintele tot timpul ne repeta că sufletele merg în iad așa cum merg oamenii duminica de la biserică la chefuri, iar în rai precum oamenii merg la biserică în zilele de lucru. Spunând aceste lucruri, Părintele plângea amarnic, gândindu-se la sufletele ce se pierd:

- Vai, cât de mulți sunt în focurile iadului, și toți stau precum peștișorii puși la saramură în butoaie.

Măicuțele încercau să-l liniștească, dar el le zicea printre lacrimi:

- Voi nu-i puteți vedea, căci dacă i-ați vedea, vi s-ar rupe sufletul de durere.

Ca ciupercile după ploaie

A apărut prin locurile noastre o „prezicătoare" și toată lumea mergea la ea, ne povestește I.M.. M-am dus și eu dar când m-am apropiat, ea a început să bolborosească ceva sub nas. Spunându-i Părintelui de cele întâmplate, el mi-a zis:

- „Nici să nu pomeniți despre ea în chilia mea! Trebuie să fiți foarte atenți, că uite, va veni așa un timp când prezicătorii de acest fel se vor înmulți ca ciupercile după ploaie. Să vă păziți de ei. Citește rugăciunea lui Iisus, dar nu uita nici pe Maica Domnului".

Totul este pentru scurt timp

într-o zi maica iconomă a adus niște pui de meri și a cerut Părintelui Lavrentie binecuvântare ca să-i sădească, iar el i-a răspuns:

- „Nu-i sădi aici, căci noi nu vom mânca roadele lor, doar copiii vor avea ce rupe. Nu trebuie să-i sădiți". La care măicuța iconomă a spus:

- „Atunci Părinte, dacă o luăm așa, nu mai reparăm nici biserica, nici chiliile".

- „Nu, a contrazis-o Părintele, noi ne-am asumat răspunderea de a duce la bun sfârșit reparațiile, așa că va trebui să facem reparațiile, iar în chilie nu ne trebuiesc bogății, ci ne trebuiesc doar două rânduri de haine, din care una să fie de lucru, iar una de sărbătoare. Totul să fie cât mai simplu, căci totul este pentru scurt timp. Și să nu uitați de rugăciunea lui Iisus".

Dar ea are soț

Măicuța A. a adus la Părintele Lavrentie o femeie din sat care în taină voia să îmbrace haina monahală.

- Ea este atât de credincioasă, Părinte, și iubește să se roage, încerca măicuța A. să-l convingă pe Părintele.

- Dar ea are soț, îi răspunde Părintele.

- Da, dar el este închis pentru 10 ani și nu se va mai întoarce degrabă, a răspuns măicuța.

- Are să se întoarcă și va trăi cu ea. Nu-i trebuie nici o haină monahală, las-o să se roage așa în continuare.

Fiind nemulțumită de răspunsul primit, măicuța A. a dus-o pe acea femeie la un alt părinte. Și acela i-ar fi dat binecuvântare să îmbrace haina monahală. Au trecut anii și bărbatul acelei femei s-a întors, iar ea a fost de acord să trăiască cu el, lăsând astfel haina monahală, în acest fel s-a împlinit proorocia Părintelui.

De mult te aștept eu pe tine

Când aveam eu 15 ani, ne povestește Măicuța P., mă aflam la mănăstirea din Kamianca unde una dintre surorile ce se afla în ascultare a vrut să lase mănăstirea. Sufletul ei o trăgea în lume, voind să se întoarcă la familia sa. S-a dus să se plângă starețului Maxim, care era prieten bun cu Grița, la care el i-a spus ei:

- Nimeni nu te va putea ajuta pe tine decât „guvernatorul Cernigovului", așa l-a numit el pe Părintele Lavrentie.

Dar sora nu voia să meargă la Părintele și măicuțele au fost nevoite aproape cu de-a sila să o ducă la Cernigov. Ajunsă acolo, ea tot se încăpățâna să nu meargă la Părintele. Dar Părintele, ieșindu-le în întâmpinare, le-a spus:

- „Ia te uită cine a venit la noi! De mult te aștept eu pe tine. Uite, dacă cineva mi-ar fi dat 100 de ruble, nu m-aș fi bucurat atât de mult, cât m-am bucurat de vederea voastră".

Și tot chipul lui s-a acoperit de o lumină radioasă. Spre mirarea tuturor, sora cu pricina a început să zâmbească. A spovedit-o, a binecuvântat-o, strângând-o la pieptul său plin de înțelepciune și de dragoste, iar ea a început să plângă cu lacrimi de bucurie și de pocăință.

Uite așa a fost salvat sufletul ei de la focul cel veșnic. Apoi s-a mutat la mănăstirea din Cernigov unde și-a dus traiul în pace și rugăciune.

Calea cea „îngustă și pietroasă"

M-au trimis în Donbass, iar eu am venit la Părintele după binecuvântare, ne povestește altă măicuță. Părintele mă binecuvântă și îmi spuse:

- „Du-te, vei călători tu de colo-colo, dar apoi tot la noi te vei întoarce".

Aceste cuvinte s-au îndeplinit întocmai.

Când Părintele s-a stins din viață și a trecut la cele veșnice eu nu mă aflam în Cernigov. Am vărsat multe lacrimi amare că nu l-am putut petrece pe ultimul drum și n-am reușit să-l întreb nimic despre viața mea. După câteva nopți petrecute în rugăciune mi s-a arătat Părintele în vis. Visam că merg la Părintele Lavrentie după binecuvântare și duceam și puține merinde. Tot mergând așa, am nimerit într-o grădină de o frumusețe rară, totul fiind învăluit de o cântare divină. La un moment dat, văd în fața mea o căsuță și am înțeles că aceasta era căsuța Părintelui. Apropiindu-mă, l-am văzut înăuntru, iar el m-a binecuvântat și apoi mi-a pus amândouă mâinile pe cap în semnul Sfintei Cruci și m-a tras la pieptul său. Eu m-am gândit că m-a strâns atât de tare pentru că eram atât de păcătoasă. Apoi am ieșit împreună din chilie și am văzut în fața casei două drumuri: un drum lat și drept, iar altul îngust și pietros. Eu am vrut să-l conduc pe drumul cel mare și lat, dar Părintele m-a întors la dreapta, pe drumul cel îngust și pietros, spunându-mi: „De acum încolo să mergi doar pe drumul acesta: aceasta este binecuvântarea ta!" după care eu m-am trezit.

Cu mila bunului Dumnezeu așa s-au rânduit lucrurile că îl am ca duhovnic pe unul din ucenicii Părintelui Lavrentie, pe Părintele Nichifor, care mi-a arătat calea cea „dreaptă și lată" care duce la iad și calea cea „îngustă și pietroasă" care duce la rai. Acum eu mă rog bunului Dumnezeu și Maicii Domnului să mă învrednicească să merg pe acest drum îngust și pietros până la capăt.

Înțeleptul „bunicuț"

O evreică ne povestește că înainte de a începe războiul, trei fetițe de evrei au hotărât să-l viziteze pe „bunicuțul" (Părintele Lavrentie) care pe toate le știa și putea să- ți spună și ce vei face tu în viitor. Au luat fiecare merinde de acasă, (daruri pentru Părintele). Două din ele au luat câte un borcan de miere de albine și un colăcel cu mac, iar cealaltă fată a luat mere. Mergând pe drum, cea care avea mere a considerat că sunt prea multe pentru un singur om, că-i duce Părintelui un dar prea mare, și a început să mănânce din ele, servindu-le și pe celelalte două, dar acestea au refuzat.

în acea perioadă era foarte greu de ajuns la Părintele. Lucrurile s-au petrecut în așa fel că Părintele le-a ieșit în cale. Le-a cuprins la piept pe primele două și binecuvântându-le le-a spus:

- Ce fetite cuminți sunteți voi! Bine că ați venit să-l vizitați pe bunicuțul. Pentru inima voastră bună și curată, Dumnezeu vă va milui, dar veți trece printr-o grea încercare; iar celei de-a treia i-a spus cu părere de rău:
- Iar tu vei cădea și nu te vei mai întoarce.

Și ele au plecat. Primele două erau bucuroase și au păstrat până în ziua de azi o amintire luminoasă despre acea zi în care l-au întâlnit pe înțeleptul „bunicuț", iar cea de-a treia (fiind mai învârtoșată) nu a simțit nimic.

La scurt timp după această întâlnire cu „bunicuțul" a început războiul, toată lumea se evacua. în timpul când convoiul era în drum spre oraș au început bombardamentele în care au murit mulți oameni. Cele trei fete, care îl vizitaseră pe bunicuțul, s-au adăpostit într-o casă, dar fiind bombardată, au fost acoperite de pământ și ziduri. Primele două fete, care primiseră binecuvântare de la Părintele, au fost scoase de sub dărâmături cu mare greutate, cea de-a treia însă n-a mai putut fi salvată.

Când Părintele Lavrentie s-a dus la cele veșnice, una din cele două fete salvate de sub dărâmături, care acum era deja femeie, a spus către colega ei de serviciu:

- Ce jale este acum peste tot Cernigovul pentru că a pierdut un așa om deosebit cum a fost Părintele Lavrentie!

Și i-a povestit despre acel eveniment din adolescența sa care a impresionat-o atât încât s-a botezat la Biserica Ortodoxă, apoi s-a căsătorit cu un rus, și cu frică păzește toată rânduiala Bisericii.

La ea rugăciunea lui Iisus curge necontenit

Povestirea unei surori care a locuit într-o chilie cu măicuța egumenă la mănăstirea Domnitsk:

Locuiam în sat, dar sufletul meu tânjea după viața mănăstirească. Ducându-mă la măicuța egumenă de la mănăstirea Domnitsk, ea a fost de acord să mă primească, dar m-a trimis la Cernigov la Părintele Lavrentie pentru binecuvântare. Părintele m-a ascultat cu atenție și mi-a spus:

- „Nu, rămâi acasă. Ce-i mănăstirea? Noi ne-am adunat aici ca să ne rugăm, dar pentru un timp tu să trăiești acasă... „Unde sunt doi sau trei adunați în numele Meu, acolo sunt și Eu în mijlocul lor".
- Dar eu sunt lumească, i-am zis Părintelui, la care el a răspuns:
- „Când se va întoarce bărbatul tău de pe front să-i ceri voie să vii la mănăstire, iar dacă el te va lăsa, măicuța egumenă te va primi cu drag".

Eu am urmat întocmai sfatul Cuviosului Părinte. într-adevăr, când soțul meu s-a întors de la război și eu i-am cerut voie să mă lase să merg la mănăstire, el nu s-a împotrivit, ci mi-a dat în scris că mă lasă iar el a plecat departe de aceste locuri. Atunci eu am mers la maica egumenă care m-a primit cu toată dragostea și toate s-au împlinit după cuvântul Părintelui Lavrentie.

în discuțiile sale cu maica egumenă de la mănăstirea Domnitsk, Părintele Lavrentie spunea:

- „Veți ajunge să locuiți în mănăstirea Sfânta Treime, iar apoi și această mănăstire va fi închisă «pentru reparații». Să nu uitați ce vă spun eu acum, și se adresă măicuțelor și surorilor de mănăstire, noi atunci nu vom fi printre voi, dar voi să nu vă întoarceți în sate. Rămâneți cât mai multe prin orașe. în sat Sfânta Liturghie este o dată pe săptămână, sau chiar și mai rar și este și foarte mult de lucru, iar voi n-o să aveți timp de rugăciune. Să țineți minte ceea ce vă spun".

Așa s-a și întâmplat, noi am stat 10 ani ta mănăstirea Domnitsk. apoi ne-am mutat la mănăstirea Sfânta Treime, de unde la scurt timp am fost nevoite să plecăm. Eu mă gândeam să merg la părinți, își amintește o soră ce locuia într-o chilie cu măicuța egumenă, dar mi-am amintit de cuvintele Părintelui Lavrentie și încercam să le încurajez pe cât mai multe surori să rămână în oraș. însă multe s-au mutat în sate, apoi când ne-am întâlnit spuneau cât de rău le pare, căci s-au delăsat de rugăciunea lui Iisus.

Părintele Lavrentie purta un profund respect pentru măicuța egumenă de la Domnitsk. Spunea măicuțelor că au ce învăța de la ea, căci la ea rugăciunea lui Iisus curge necontenit: „Ea își bea ceaiul, iar rugăciunea nu se stinge în inima ei" („Ea bea ceaiul și rugăciunea bate în inima ei"). Și le îndemna să învețe de la ea, să o întrebe despre toate căci n-au s-o aibă tot timpul printre ele. Ea pătimește (de boală) dar rugăciunea ei este puternică.

- „Eu nu voi fi tot timpul lângă voi, spunea starețul, iar dacă veți fi în strâmtorare, cereți-i sfatul. Ea a luptat cu puterile întunericului, și smerindu-se cu darul lui Dumnezeu a ieșit învingătoare iar rugăciunile ei sunt bine primite înaintea Mântuitorului".

Sora ce stătea în chilia măicuței egumene Arhilaia o întreba pe aceasta cum poate să îndure și să înfrunte toate ispitele (diferitele întristări și năpaste pe care dușmanul i le aduce prin somn), mai ales că este legată de pat. Iar măicuța îi răspundea că aceste necazuri nici nu o ating, căci la ea rugăciunea lui Iisus curge neîncetat. Doar uneori o înțeapă inima, dar ea știe că aceasta e tainica rugăciune ce cu mila lui Dumnezeu îi curge prin inimă.

Părintele era foarte nemulțumit de cei care scurtau slujbele

Părintele interzicea foarte sever tuturor călugărilor, diaconilor și preoților să-și tundă părul și bărbile, zicând că mare e rușinea pentru arhierei să fie tunși și bărbieriți, încă spunea despre slujitorii bisericii: „Sunt Apostoli, și sunt și Iude, doar fețele și le- au schimbat, iar vremurile și vicleniile sunt aceleași".

Era foarte râvnitor Părintele, un mare propovăduitor al Credinței Ortodoxe, și un mare apărător al Bisericii și al rânduielilor ei.

Părintele Lavrentie se supăra foarte tare pe cei ce binecuvântau vreo schimbare în rânduiala bisericească: în cărți, slujbe de priveghere, botezuri, Sfinte Liturghii sau slujbe de înmormântare. De asemenea era foarte nemulțumit de cei care scurtau slujbele duhovnicești (chiar și pe Vlădica).

Părintele spunea că a fost mult mai greu ca acestea să fie scrise decât să fie citite și cântate. Era foarte nemulțumit că nu se citea Psaltirea, dar strigau „Slavă!" fără frică de Dumnezeu, iar la Sfânta Liturghie întrerupeau rugăciunea ce se citește înaintea Sfintei împărtășanii deschizând porțile împărătești iar cel ce citea neterminând rugăciunea spunea „Amin!", iar preotul spunea „Cu frică de Dumnezeu..."

- Este oare aici frică de Dumnezeu? Aici este neglijență, aici nu numai că nu se respectă legea ci este vorba de superficialitate și înfruntare a bunului Dumnezeu. Asemenea slujitori ai Bisericii nici ei nu se salvează și nici pe alții nu-i lasă să se mântuiască. Și mai spunea Părintele, că în locul acestor preoți nedemni și cârtitori ai rânduielilor bisericești, slujesc îngerii, împreună slujitori cu ei, și completează ceea ce ei (preoții) nu îndeplinesc.

Arhiereii și slujitorii Bisericii, cărora le place să scurteze rânduiala bisericească, vor merge în focul cel veșnic, iar acei credincioși ce au stat la aceste slujbe se vor mântui doar prin rugăciune, post și milostenie.

Din cauza acestor slujitori, poporul nu vine la Sfânta Biserică. Amar, amar și jale pentru acești cârtitori, căci focul cel veșnic și întunericul fără de sfârșit îi așteaptă.

Schiarhimandritul Antonii Ieroschimonah Teodosii Preot Alexii

Un așa Vlădică mai mult de doi ani și jumătate nu va petrece aici

Părintele Lavrentie iubea foarte mult punctualitatea și corectitudinea rânduielilor bisericești, minuțiozitatea în slujba bisericească. Numai că Vlădica Boris voia să schimbe această rânduială și umbla să modifice regulile. în loc de slujba simplă voia să pună polilee, iar în loc de polilee voia priveghere și de fiecare dată schimba câte ceva. Când au ajuns acestea la urechile Părintelui Lavrentie, ci s-a mâhnit tare și a exclamat:

- „Pentru ce au mai fost scrise atunci Pravilele și toate cărțile. Așa ceva nu este bine! Un așa Vlădică mai mult de doi ani și jumătate nu va petrece aici", ceea ce s-a și îndeplinit la termenul spus de Părinte.

Părintele era foarte supărat când nu se citeau catisme din Psaltire și spunea: 13

- „Mai bine n-ar lumina soarele pe cer , decât să încetăm citirea la Psaltire".

La o slujbă, un părinte, (părintele F.), a dat binecuvântare să se scurteze rugăciunea de la înmormântare. Când l-au întrebat pe Părintele Lavrentie ce să facă, el le-a spus:

- „Dacă nu le este frică de judecata lui Dumnezeu și își asumă toată responsabilitatea pentru ceea ce fac, atunci lasă-i să o scurteze."

Auzind cele spuse de Părintele Lavrentie, părintele F s-a înfricoșat și și-a retras binecuvântarea.

Părintele spunea adeseori că vor veni timpurile când slujitorii bisericilor vor începe să schimbe și să scurteze slujbele, la început Psaltirea, apoi ceasurile. Dumnezeu nu va îndura acestea și așa are să-i mai trântească cu viteza cu care zboară sunetul clopotului spre cer. De spaimă, mulți vor chema numele Domnului și după credința lor unii se vor salva în al unsprezecelea ceas.

Din mila lui Dumnezeu s-a deschis o nouă mănăstire unde era protoiereu părintele D., căruia nu-i plăceau deloc surorile. Nimic din ceea ce făceau ele nu-i convenea lui. Tot timpul umbla supărat și țâfnos. Atunci surorile s-au plâns Părintelui Lavrentie, iar acesta, ascultându-le cu atenție, le-a spus:

- „Dacă cel ce se enervează prea mult, părintele D., nu va pleca de la voi, atunci la scurt timp va muri" și le-a rugat să-i transmită și părintelui D. vorbele sale.

Acesta însă n-a vrut să asculte de sfatul Părintelui Lavrentie. Nu a trecut însă nici un an, părintele D. a murit și toți s-au convins de proorocirea Părintelui Lavrentie.

Pentru o așa neglijență, o mare pedeapsă!

Protoiereul Alexandru Kraskovskii oficia slujba de priveghere în cinstea icoanei făcătoare de minuni a Maicii Domnului de la Cazani, ce se află acuma la mănăstirea Sfânta Treime. Părintele Lavrentie era sus în strană. Au început să se cânte stilurile de la litie. Erau pregătite pâinea, grâul, vinul și untuldelemn, dar părintele Alexandru n-a permis să fie scoase în mijloc și nici el n-a ieșit la litie. Corul sub conducerea Părintelui Lavrentie a cântat toate stihirile de litie, apoi au început stihirile de la strană și în

Note:

[13] Mai bine să înceteze soarele să-și verse lumina decât să nu se mai citească catisme! exclama starețul mânios.

continuare toate după rânduială. în timpul citirii primului ceas, Părintele Lavrentie s-a apropiat de părintele Alexandru și l-a întrebat liniștit:

- Părinte, de ce n-ați ieșit să săvârșiți litia în cinstea împărătesei cerești?

Răspunsul însă n-a urmat. Părintele Lavrentie, îndepărtându-se de el, a spus încet:

- Pentru o așa neglijență vei primi o mare pedeapsă de la Dumnezeu și vei fi prigonit. Acest lucru mi l-a mărturisit protoiereul Alexandru personal.

Dacă se grăbește, mai bine să nu slujească

A fost la Părintele Lavrentie cântărețul de la Lavra Pecerska, ieromonahul Teodosii (după ce a primit sehima egumenul Antonii). Părintele a dat indicații foarte severe în ceea ce privește respectarea rânduielii în Lavră (Statutului bisericesc al Lavrei), iar în cazul în care arhiereul va îndrăzni să scurteze slujba, să i se răspundă (prin neascultare) că, dacă se grăbește și nu are timp pentru slujbă, atunci mai bine să nu slujească. Căci nu are unde să se grăbească, așa că, lasă-l să slujească toată slujba.

- Vă vor ruga, înainte de venirea arhiereului, să citiți ceasul trei și peste al șaselea să săriți. Să nu acceptați! Căci nu iubește Dumnezeu rânduielile pe care le ia omul de unul singur.

Așa s-a și întâmplat. Venise un arhiereu și părintele Teodosii a primit instrucțiuni de la însoțitorii lui să citească doar ceasul al treilea, iar peste ceasul al șaselea să treacă, să se renunțe la pomenirea morților, să se citească cât mai puține versete și în general să se facă totul cât se poate de repede.

Părintele Teodosie însă a intrat în Sfântul Altar și a întrebat:

- De ce trebuie scurtată slujba și de ce să mă grăbesc?

Iar cel ce îi însoțea pe arhiereu i-a răspuns cu răutate:

- Vlădica se grăbește să plece, căci are multe probleme de rezolvat.

Dar chiar în acel moment părintele Teodosie îl vede pe Părintele Lavrentie în altar care cu voce tare îi spune:

- Lasă-l să plece!

în afară de părintele Teodosie nu l-a mai văzut nimeni pe Părintele Lavrentie, dar acea voce poruncitoare au auzit-o mulți. Părintele Teodosie, la toate rugămințile de a scurta, a spus că va face totul după rânduiala Bisericii. Atunci l-au rugat să citească ceasurile până la venirea arhiereului, dar el a răspuns:

- La începuturi și din vremuri de demult așa ceva nu a fost și nici în rânduiala arhierească nu este scris nicăieri că trebuiesc sărite ceasurile. Nu trebuiesc introduse cele noi în slujbele Domnului și în Legea Domnească. După o mică pauză, a adăugat zicând tare:

- Dacă Vlădica se grăbește, mai bine să plece și să nu slujească.

Vlădica a slujit și a fost respectată întocmai toată rânduiala Bisericii.

Schiegumen Antonii.

Mult iubitorul Părinte Lavrentie ne spunea nouă că va apare o mică libertate. Se vor deschide bisericile și mănăstirile și vor fi reparate și toate învățăturile cele mincinoase (false) vor ieși la suprafață cu dracii și cei strâmb credincioși (catolicii, uniații, ucrainenii autocefali și mulți alții) și tulburare mare va fi în Ucraina, căci mulți se vor opune unității Bisericii Ortodoxe Ruse. Această organizație eretică va fi condusă de puteri necurate, de aceea le vor lua ortodocșilor bisericile și pe cei dreptcredincioși îi vor prigoni. Atunci Mitropolitul Kievului, (nevrednic de acest nume), împreună cu

arhiereii și protoiereii vor cârti grav împotriva Bisericii Ruse. Toată lumea se va mira de fărădelegile lui și mult se va înfricoșa. El singur își va semna sentința la moartea veșnică și se va pierde ca și Iuda.

Dar toate aceste ispite și sminteli ale diavolului vor dispărea, căci Rusia are adevărați rugători și va fi din nou o Biserică Ortodoxă Unică Rusă.

Protoiereii Alexandru Kracovski Schiarhimandrit Antonii Ieroschimonah Teodosii

Nu va arde în foc și nu se va îneca în apă!

Odată, în timpul războiului, măicuța M. veni la Părintele ca să ceară binecuvântare pentru a-i face procesiune de înmormântare surorii ei, ce locuia într-un sat distrus de nemți, și despre care credea că murise în bombardament, la care Părintele a întrebat-o:

- Ea te ajuta pe tine cu ceva?
- Da, Părinte, întotdeauna mi-aducea lapte și pâine.
- Atunci nu va arde în foc și nu se va îneca în apă! Măicuța insista însă în continuare pentru binecuvântare ca să-i facă slujbă de înmormântare.
- Du-te cu Dumnezeu, ți-am spus, și lasă-mă să-mi văd de ale mele, îi spuse Părintele și s-a apucat de treabă.

Măicuța n-a crezut cuvintelor Părintelui și s-a dus la un alt preot care i-a dat binecuvântare pentru înmormântare. Ea a făcut tot ce era de făcut pentru înmormântare, dar mare i-a fost mirarea când a doua zi după înmormântare o vede pe sora sa că vine la dânsa vie și nevătămată, aducându-i pâine și lapte. Părintele Lavrentie s-a supărat foarte tare când a aflat de neascultarea măicuței, spunând:

- Pentru ce mai veniți la mine să întrebați dacă până la urmă faceți tot cum vă duce capul, dacă faceți tot ce vreți voi?

*

O femeie a venit la Părintele Lavrentie pentru a cere binecuvântare să meargă în oraș. Părintele nu a binecuvântat-o. Ea neascultând s-a pornit spre oraș. Pe drum însă a avut loc un accident, o mare nenorocire, și ea a fost la un pas de moarte. întorcându-se la Părintele, îi ceru iertare printre lacrimi și îi spuse ceea ce s-a petrecut. La care Părintele îi răspunde:

- Asta-i pentru neascultarea ta. De ce-ai mai venit după binecuvântare dacă tot faci după capul tău?

Să ascundeți și să nu spuneți numele voastre de măicuțe

Când au închis mănăstirea Frolovsk, două măicuțe Antonia și Teodosia veniră, pe ascuns, la Cernigov să-l întrebe pe Părintele Lavrentie unde să trăiască și ce să facă în continuare (era în timpul prigoanei). Ele vărsau lacrimi amare și spuneau că sunt vânate și că tare le e frică că vor fi arestate. Părintele a ridicat mâinile la cer și s-a rugat, apoi le-a spus:

- Duceți-vă și bucurați-vă în numele lui Dumnezeu. Mergeți să cântați și să citiți în biserică, dar să ascundeți și să nu spuneți numele voastre de măicuțe. Când vă întreabă cineva cum vă cheamă să spuneți numele vostru de mirence, astfel vă veți salva și vă veți încheia viața voastră pământească la mănăstirea Frolovsk.

De multe ori au fost întrebate de către activiști dacă nu le cunosc pe măicuțele Antonia și Teodosia și de fiecare dală ele răspundeau că nu. Măicuța Antonia a condus corul, citea Pravila și instruia mult tineret spre credința ortodoxă. Pentru aceasta de multe ori era vizitată de șefi. însă ea tot timpul spunea că o cheamă Pelaghia și că nu cunoaște pe nimeni cu numele Antonia și Teodosia. După ce s-au deschis mănăstirile, ele s-au întors și și-au încheiat drumul lor trecând la cele veșnice la mănăstirea Frolovsk.

Nu toți se vor salva în mănăstire și nu toți vor muri din lume

O altă fată din sat venise la Părintele Lavrentie pentru binecuvântare să intre în mănăstire. Părintele îi spune însă că ea trebuie să aibă grijă de maică-sa. Ea încerca însă să-l convingă pe Părintele că are un frate care se va îngriji el de mama lor.

- Nu, tu du-te și roagă-te acasă și să ai grijă de mama ta. Și nu uita ca rugăciunea lui Iisus să fie cu tine pretutindeni.

La scurt timp a început războiul și fratele său nu s-a mai întors de pe front, iar ea a trebuit să rămână lângă mama ei.

O altă fată a venit la Părintele să ia binecuvântare să intre în mănăstire, iar Părintele i-a spus:

- Nu. Calea ta este să trăiești în lume și să crești copii. Nu toți se vor salva în mănăstire și nu toți vor muri din lume. Să trăiești cinstit și cu frica lui Dumnezeu, să te rogi la Maica Domnului și te va ajuta să te mântuiești.

Toate s-au îndeplinit întocmai. Ea s-a căsătorit și a avut un soț bun, dar a rămas văduvă de tânără. De atunci ea neîncetat se roagă la bunul Dumnezeu și Maica Domnului să o învrednicească să trăiască binecuvântat, în curățenie și pace.

Multe tinere veneau la Părintele Lavrentie să ia binecuvântare pentru a intra ca maici în mănăstire, întrucât prietenele ei primiseră această binecuvântare, veni și o tânără și se apropie de Părintele, dar nici n-a început să spună ceva, că Părintele i-a zis:

- Nu, tu vei merge în lume și te vei căsători.

Ea a început să plângă și să-l roage pe Părintele să o binecuvânteze ca să intre și ea în mănăstire. La care Părintele cu dragoste în glas îi spuse:

- Dacă vom merge toți în mănăstire, atunci cine va mai naște preoți și arhierei?

Proorocia Părintelui s-a îndeplinit întocmai, căci băiatul pe care l-a născut ea a devenit protoiereu.

O altă tânără dreptcredincioasă ne povestește următoarele:

- Cu soțul meu am avut neplăceri pentru că nu voiam să trăiesc cu el în zilele de sărbători și posturi. El era nemulțumit și mă certa iar eu nu mai știam ce să fac. Așa că plângeam și mă rugam. L-am visat pe Părintele Lavrentie care a spus: „Du-te la părintele Nichifor și toate lucrurile se vor îndrepta".

Și așa s-a și petrecut. Am fost la părintele Nichifor și i-am spus tot necazul apoi Părintele s-a rugat iar la sfârșit mi-a dat o plăcintă pe care a mâncat-o soțul meu și toate lucrurile s-au îndreptat. Soțul meu a început să mă înțeleagă.

Pentru iubirea sa puternică față de oameni și smerenia sa, bunul Dumnezeu l-a învrednicit pe Părintele cu darul rugăciunii inimii, al înainte-vederii și cu darul vindecării de boli sufletești și trupești.

Părintele tare plângea când păcătosul care se spovedea la dânsul descoperea păcate de moarte. Amare lacrimi vărsa când mama care se spovedea mărturisea marele păcat al uciderii de prunci (avortul). El spunea că:

- Mama ce a săvârșit acest păcat trebuie să verse multe lacrimi îndurerate și să se roage zi și noapte, căci greu este păcatul acesta. Să vă ferească Dumnezeu de el! Mai spunea că trebuie să ne fie frică de acest păcat ca de foc.

Nu te teme!

în timpul războiului am fost recomandată pentru deportare astfel că nemții ne adunau în punctul de concentrare apoi cu trenul ne trimiteau în lagărele din Germania. Părinții mei au rămas departe în sat iar eu stăteam în punctul de concentrare și mă rugam la Maica Domnului ca pentru rugăciunile Părintelui Lavrentie să mă ajute să scap de acest necaz. Deodată se apropie polițaiul care ne păzea pe noi și îmi spune:

- Te văd așa de supărată, tristă și mai tot timpul plângând. Tare îmi este milă de tine, fugi, uite eu mă întorc cu spatele și am să mă fac că nu te văd, mă duc după colțul clădirii iar tu să sari peste gard și fugi de aici.

N-a terminat el să treacă de colțul clădirii, că o altă fată care a auzit discuția noastră a și sărit peste gard, iar eu după ea. M-am dus direct la Părintele Lavrentie și căzând în genunchi i-am spus printre lacrimi:

- Părinte, au să-i împuște pe toți ai mei, căci documentele mele au rămas acolo.

El și-a pus mâna pe capul meu, zicându-mi:

- Nu te teme, du-te direct acasă și roagă-te la Maica Domnului, și așteaptă până vei primi înștiințare de la poliție. Când te vei duce la ei, să le spui că ai venit să-ți iei rămas bun de la mama ta și să-ți iei ceva cu tine pentru drum, iar atunci când te-ai întors la gară, convoiul cu ostateci plecase deja. Nu-ți fie teamă, nu te tulbura, nu ți se va întâmpla nimic nici ție, nici lor. Roagă-te însă la Maica Domnului.

Totul s-a îndeplinit după cuvântul Părintelui Lavrentie. Când a venit poliția să mă cerceteze, m-au întrebat:

- De ce ai fugit?

La care eu le-am spus ce mă învățase Părintele, că nu am fugit ci am venit să-mi iau rămas bun de la părinți și ceva pentru drum. Ei m-au certat, dar nu mi-au făcut nimic, apoi m-au trimis acasă. Odihnească-se în loc luminat sufletul tău, Părinte Lavrentie!

Unde este oare locul lui?

O altă femeie dreptcredincioasă care avea evlavie foarte mare la Părintele Lavrentie a venit să-i ceară sfatul. Soțul ei a fost deportat iar ea a rămas cu trei copii mici în brațe. Toți o sfătuiau să dea copiii la o creșă ca să-i fie ei mai ușor de trăit. Inima ei de mamă se rupea în mii de bucăți, pentru copilașii ei, căci nu știa cum este mai bine să facă. Părintele a ascultat-o cu multă atenție, și-a ridicat mâinile către cer, a făcut o rugăciune, iar apoi îi spune ei:

- Pentru unul este loc, fata va fi măicuță, iar al treilea... unde este, oare, locul lui? Și parcă ochii i-ar fi căutat locul celui de-al treilea copil. Apoi a spus:

- Așa, nu te întrista, căci își are și el locul lui printre îngeri.

Liniștită, femeia s-a întors acasă, și într-adevăr aceste cuvinte s-au îndeplinit întocmai: la scurt timp băiatul cel mic a murit, iar peste cinci ani a murit și celălalt băiat. Când a crescut mai mare, fata a intrat în mănăstire urmând calea Domnului.

Trebuie să le răbdați pe toate

Am venit cu sora N. la Părintele Lavrentie să cerem binecuvântare pentru a intra în mănăstire, ne povestește Sora P.. El însă ne spune că nu acuma, ci să venim toate trei. Peste câtva timp am venit din nou la Părintele, care de data aceasta ne spune:

- Veniți cât mai repede, dar toate trei.

Celelalte două erau surorile mele mai mici și Părintele a început să-mi spună despre situația grea:

- Chiliile sunt cam rele, am una care e cam dărâmată și o să vă fie cam frig, iar apa o să cam înghețe, dar trebuie să le răbdați pe toate.

Eu am ascultat, dar în sufletul meu eram revoltată și mă gândeam cum să fac și să nu fac ascultare. Și plec, dar când am ajuns la ușă, Părintele mi-a spus:

- Eu am spus să vă mutați.

Ne-am mutat noi în chilia dată de Părintele iar surorile mele erau bucuroase, se rugau și mergeau la biserică, în timp ce eu am căzut bolnavă la pat, aproape că nu puteam merge, iar în sufletul meu eram revoltată pe Părinte. Trecând el într-o zi pe la geamul nostru, cu o privire plină de dojană, s-a uitat la mine fără să-mi spună nici un cuvânt. Văzându-l m-am rușinat, căci mi-am dat seama că Părintele mi-a văzut gândul. Atunci mi-am adunat toate forțele și m-am ridicat din pat, iar din acea zi, cu mila lui Dumnezeu, starea sănătății mele s-a îmbunătățit. După ce m-am făcut sănătoasă, m-am dus la Părintele și i-am cerut iertare.

Vine odată la Părintele o femeie plângându-se de boala ei și-l întreabă dacă atunci când sufletul ei se va despătimi, boala îi va părăsi trupul, la care Părintele i-a răspuns:

- Bolile sunt diferite, și multe din bolile noastre sunt pentru păcatele strămoșilor, căci numai așa se pot mântui și ei.

Măicuța P. ne povestește următoarele:

După moartea Părintelui Lavrentie nu-mi puteam găsi liniștea. Nu-mi găseam pacea cu surorile și tot timpul le căutam nod în papură. într-o noapte îl visez pe Părintele: tânăr, îmbrăcat în haine albe și întregul lui chip exprima liniște și pace. M-am speriat și am deschis ochii. Apoi i-am închis din nou și văd același lucru, îi deschid din nou, și mă gândesc de ce nu stau eu cu ochii închiși să văd visul până la capăt și să vorbesc cu Părintele.

Deci închid din nou ochii și văd chilia Părintelui plină de o lumină divină, iar Părintele ieșind în prag mă cheamă pe mine și pe încă două măicuțe, și ne spune:

- „Să îi iubiți pe toți, dragostea e un lucru mare. Să nu obijduiți pe nimeni și să plătiți cu bine pentru rău, iar gândurile pe care le aveți să știți că sunt ca și vântul".

M-am trezit și am simțit o liniște sufletească de nedescris. M-am ridicat din pat și m-am închinat la icoana Maicii Domnului mulțumindu-i pentru liniștea ce mi-a sădit- o în suflet prin cuvintele Părintelui.

Au venit la Părintele niște femei, iar una din ele, căzând în genunchi, plângea la picioarele lui, întrebându-l ce să facă pentru a se mântui.

- Nu plânge soră, căci tu ești trecută în cartea vieții, îi spuse Părintele.

Cealaltă întrebă ce să facă ca să fie și ea trecută în cartea vieții, la care Părintele i-a răspuns:

- Trebuie să citești mereu rugăciunea Sfântului Ioan Gură de Aur: „Doamne, să nu mă lipsești pe mine de binele Tău cel ceresc". Toată ziua și toată noaptea să umbli la biserică și Dumnezeu se va îndura dacă vei discuta cu El în gând.

Apoi ele au plecat cu sufletele liniștite.

în timpul războiului vine la Părintele o mamă plângând și îi spune că de trei luni nu are nici o veste de la fiul său. Părintele îi spune să meargă acasă căci nu va călca bine pragul casei și va primi o scrisoare și să știe că pentru rugăciunile mamei copilul nu arde în foc și nici în apă nu se îneacă.

Ea a plecat acasă, și când era în pragul casei a strigat-o poștașul și i-a dat o scrisoare de la fiul ei. Așa s-a îndeplinit cuvântul starețului.

Gândul îl chinuia tare

Un bărbat a tăiat o bucățică din îmbrăcămintea moaștelor Sfântului Teodosie. Ajungând însă acasă a început să-l mustre conștiința pentru fapta necugetată pe care a făcut-o. Pentru că gândul îl chinuia tare, a luat atunci bucățica de haină și a aruncat-o în fântână. Când a venit să se spovedească la Părintele nu îndrăznea să-i mărturisească și despre această faptă gravă. Părintele, fiind înaintevăzător cu duhul, l-a întrebat ce a făcut cu petecul din moaștele Sfântului Teodosie, la care omul a rămas mut de uimire. A început să plângă și a spus că îi pare rău și se căiește. Din acel moment și-a schimbat radical viața, devenind un credincios adevărat, minunându-se de înainte vederea Părintelui.

O femeie a tăiat o bucățică din moaștele Sfântului Teodosie și imediat tot trupul ei s-a acoperit cu bube din care curgea puroi, în așa fel încât doctorii nu știau ce să-i mai facă. în final au dus-o la Părintele Lavrentie, iar acesta a întrebat-o:

- Ce ai făcut cu bucata pe care ai luat-o din sfintele moaște?

La care femeia a răspuns că le-a aruncat într-o fântână.

- Când vei găsi bucățica din sfintele moaște, atunci te vei însănătoși, dacă nu, vei muri.

Și ea a murit ca pedeapsă pentru faptele sale.

Va fi cea mai bună soprană

O măicuță ne povestește că atunci când era copil a venit la Părintele Lavrentie să cânte în cor și a luat-o cu ea și pe sora sa mai mică. Eu m-am apropiat să iau binecuvântare de la Părintele iar el a chemat-o pe sora mea care șchiopăta un pic, căci călcase pe o sticlă când veneam. Părintele a binecuvântat-o, iar ea a roșit toată. Părintele s-a uitat cu drag la ea și a spus:

- O vedeți? Ea va fi cea mai bună soprană a corului, chiar solistă! la care noi am zâmbit.

Au trecut câțiva ani și am descoperit că într-adevăr sora mea era înzestrată cu o voce minunată. Pentru rugăciunile Părintelui, bunul Dumnezeu a învrednicit-o să fie cea mai bună solistă a corului, înainte de a trece la cele veșnice, ea a fost tunsă în monahism.

La un moment dat, ne povestește aceeași măicuță, am primit vestea de acasă că tatăl meu este pe patul de moarte. M-am dus la Părintele Lavrentie pentru a lua binecuvântare de drum și l-am întrebat cât va mai trăi tatăl meu, iar el mi-a spus cifra 9. Trebuie să recunosc că n-am înțeles nimic. Când am ajuns acasă, tatăl meu a mai trăit exact nouă minute. Nu era pentru prima dată când eu m-am minunat de tainicul dar de înainte-văzător al Părintelui.

Fugi acasă, ți-am spus!

O altă măicuță ne povestește că în timpul războiului, fiind încă copilă pe atunci, de ziua Sfântului mare mucenic Gheorghe, purtătorul de biruință, în timpul acatistului, Părintele îmi face semn cu mâna să mă apropii de el. îmi dă o prescură, mă binecuvântează și îmi spune să merg repede acasă. Eu eram însă nedumerită și nehotărâtă. Iar el, cu un glas aspru și poruncitor, îmi spune:

- Fugi acasă, ți-am spus!

Ajungând acasă, mă uit și nu văd pe nimeni dintre ai mei. Vreau să mă întorc înapoi la biserică, dar aud deodată o bătaie în ușă, și deschizând intră în casă trei bărbați, care mă întreabă câți suntem în familie. Eu le-am răspuns că suntem trei copii și părinții noștri. Ei s-au uitat unul la altul, s-au gândit iar unul dintre ei, dând a renunțare din mână, a zis: „Lasă-i, să mergem mai departe!", și au plecat, urându-ne sănătate la toți. Pe moment eu n-am înțeles nimic din ceea ce s-a petrecut. Seara, când au venit ai mei acasă, am aflat că acei oameni umblau de fapt prin sat și strângeau vacile pentru a le duce la colhoz. Așa ne-a miluit pe noi bunul Dumnezeu pentru rugăciunile Cuviosului Părinte Lavrentie, care a prevăzut și ne-a ajutat familia noastră săracă.

în mănăstire eram cu ascultarea la grădinărit, ne povestește Sora A., apoi am fost trimisă să lucrez la arhiereu unde mi s-a spus că voi primi ca salariu 300 de ruble. Ducându-mă la Părintele Lavrentie, l-am întrebat ce să fac.

- Dumnezeu îți va trimite exact cât vei avea nevoie, iar dacă vei lua bani pentru munca ta, atunci nu vei afla răsplată în cer. De asemeni cei care cântă în corul bisericii pentru bani nu vor avea nici o răsplată pentru suflet de la bunul Dumnezeu.

Eu am urmat sfatul Părintelui Lavrentie și Dumnezeu nu m-a lăsat niciodată la nevoie.

Tu vrei să mănânci pâine ușoară

Odată, în timp ce-și făcea rugăciunea în chilie, Părintele a fost întrerupt de o mare gălăgie. A ieșit afară din chilie și a văzut un bărbat ce striga că el a venit de departe și că vrea să-l vadă pe Părinte. Părintele s-a uitat la el și i-a spus:

- „Tu vrei să mănânci pâine ușoară. Dar dacă vei ajunge pe nedrept la „scaunul" pe care îl râvnești, ce să-ți spun, vei trăi vreo doi ani, dar te vei arde.
- Dar eu vreau să mă fac preot, a răspuns bărbatul.
- Atunci du-te la arhiereu. Să facă el cum va voi, cu unul nu te binecuvântez".

Acela s-a dus la Vlădica Boris, care l-a binecuvântat. Auzind Părintele Lavrentie despre aceasta, a zis:

- El nu va putea face nimic și își va pierde și sufletul. Exact peste doi ani, după cum a proorocit Părintele, a murit în mari și grele chinuri.

Tare îmi este milă de tinerii preoți

Părintele adesea repeta:

- «Tare îmi este milă de tinerii preoți fără experiență, pentru că nu au destulă înțelepciune și curaj ca să întrebe. Stau la ei pomelnicele aruncate pe geam și peste tot prin toată chilia și toate pomelnicele pe care nu le citesc aici, la Sfânta Proscomidie, le vor duce în spate în viața cealaltă (viitoare) și va fi foarte grea povara lor. (Ei, fiind fără experiență, scot părticele, iar pomelnicele stau aruncate peste tot). Dacă ar ști ei ce îi așteaptă, atunci ar aduna toate pomelnicele aruncate și necitite, le-ar pune cu grijă unul peste altul, și cu frică, făcând semnul Sfintei Cruci peste ele, ar spune: „Pomenește, Doamne, pe toți cei trecuți în aceste pomelnice nepomenite de mine la rugăciune pentru slăbiciunea omenească". Și atunci ei n-ar mai răspunde înaintea lui Dumnezeu pentru marea dragoste pe care o are Mântuitorul pentru noi.»

Așa spunea bunul nostru Părinte și i se umpleau ochii de lacrimi amare.

Tot ea te va ajuta la treburile tale

Când a început războiul și s-au deschis mănăstirile am simțit o mare dorință lăuntrică de a-mi dedica viața mea slujirii lui Hristos, și am rugat-o pe mama mea să-mi dea binecuvântare pentru a mă duce la mănăstire. Ea nu știa cum să procedeze, căci era cam bolnavă, dar s-a hotărât până la urmă să meargă și să-l întrebe pe Părintele Lavrentie. Și cum va spune el, așa va face. Părintele a binecuvântat hotărârea mea și a spus mamei:

- Este foarte bine că ea a luat această hotărâre, dar să mai stea un an acasă.

Mama îl întrebă pe Părintele:

- Eu, Părinte, cum am să mă descurc, cine mă va ajuta pe mine?
- Stai liniștită, femeie, căci bunul Dumnezeu va rândui în așa fel încât tot ea te va ajuta la treburile tale.

Mama s-a liniștit și mi-a dat și ea binecuvântare de a merge la mănăstire. Toate s-au îndeplinit după cuvântul preacuviosului Părinte, întrucât măicuța egumenă mă lăsa să plec la mama mea ori de câte ori ea avea nevoie de mine.

Sfântul Teodosie, sfințitorul Cernigovului

Pentru rugăciunile și binecuvântările Părintelui Lavrentie, Vlădica Boris a insistat ca moaștele Sfântului Teodosie de la Leningrad să fie aduse la Cernigov. Cuviosul nostru Părinte toată ziua citea Acatistul Sfântului Teodosie și se ruga cu multă evlavie ca moaștele să ajungă cu bine:

- „Eu, spunea Părintele, mă voi ruga și vă voi întâmpina", ceea ce s-a și împlinit.

Moaștele au fost aduse întregi și nevătămate la catedrala din Cernigov, iar când au venit cu sfintele moaște a fost organizată o mare sărbătoare duhovnicească iar Părintele a exclamat cu bucurie : „Hristos a înviat!"

Apoi cu lacrimi în ochi spuse la tot poporul:

- „De acum încolo Sfântul va fi în orașul nostru până la sfârșitul veacului, iar ținutul nostru va fi apărat de multe rele și nevoi. Dacă nu se va face grâul cel de toamnă, atunci cel de primăvară va da roadă bogată. Să știți că Sfântul Teodosie este un mare rugător și ajutător. Mulți își vor alina sufletul lângă el dacă vor ști să se apropie cu credință".

Și într-adevăr, nu o dată am simțit noi mila lui Dumnezeu pentru rugăciunile Sfântului Teodosie, sfințitorul Cernigovului.

Veni o dată o soră la Părintele Lavrentie foarte deprimată și vărsând lacrimi amare la picioarele lui îi spuse că îi e frică că nu se va mântui (îi spuse că e apăsată de gândul că nu se va mântui), la care Părintele îi zise:

- Despre tine nu-i vorba că nu te vei mântui, toți care se roagă și se căiesc sincer, din tot sufletul lor, vor intra în împărăția lui Dumnezeu, doar locașurile sunt diferite, deci oamenii nu vor fi toți în același loc.

Nu e bine să mergi acum

Măicuța egumenă A. trebuia să meargă la Kiev pentru rezolvarea unor probleme din mănăstire. Cerându-i binecuvântare Părintelui Lavrentie pentru a pleca la drum, acesta îi răspunde:

- Nu e bine să mergi acum, mai îngăduie puțin. Măicuța a sărutat mâna Părintelui, dar a insistat să meargă acum. Și a doua zi s-a pornit la drum fără binecuvântare. Când se apropiau de Kiev, măicuței egumene i s-a făcut rău, și a stat cinci zile la pat, neputându-se mișca și nici nu a rezolvat vreo problemă. S-a întors la Cernigov și a cerut iertare Părintelui pentru neascultare, după care povestea la toți despre întâmplarea aceasta, povățuindu-le pe surori să nu iasă niciodată din cuvintele cuviosului Părinte.

Sufletul e același, și la bărbat și la femeie

Măicuța D. a venit la Părintele Lavrentie și i-a povestit cu frică acestuia că a visat că s-a lepădat de dreapta credință. Părintele i-a spus că așa ceva se întâmplă atunci când greșești cu ceva, te-ai certat cu cineva, ai supărat pe cineva s-au n-ai primit pe cineva când era în necaz să doarmă la tine. La care ea i-a răspuns:

- Da, Părinte, aseară n-am primit în chilia mea pe o veche cunoștință căci era cu băiatul ei în vârstă de vreo 13 ani. Părintele, nemulțumit fiind, o întreabă:
- Dar de ce ai făcut asta?
- Eu nu am dragoste pentru partea bărbătească, Părinte.
- Ei, nu, nu, asta nu-i voie deloc să spui. Nu-i bine ce ai făcut. Sufletul e același, și la bărbat și la femeie, iar tu, pentru că ai călcat porunca lui Dumnezeu, greu vei răspunde la Dreapta Judecată. Ei au venit la mănăstire să se închine, să postească și să se roage, iar tu le-ai tulburat liniștea, i-a spus Părintele cu asprime în glas.

Maica a început să plângă și să se căiască, întrebând pe Părintele ce să facă?

- Rugăciune și milostenie, i-a răspuns Părintele cu un glas trist.

Să-ți faci imediat bagajele

Doamna P. din lume ne povestește următoarele: Atunci când eram tânără m-a chemat la el șeful și m-a întrebat dacă știu să cânt. Eu i-am răspuns așa cum ne-a învățat Părintele Lavrentie să răspundem, că știu să cânt cântece lumești, iar uneori și cântece bisericești căci mie Dumnezeu mi-a dăruit vocea. Șeful s-a uitat la mine lung și mi-a spus să-i cânt doar cântece lumești și să nu mai merg la biserică. Eu am tăcut și nu i-am răspuns nimic apoi m-am dus la Părintele Lavrentie și i-am povestit toate cele întâmplate. El m-a ascultat și mi-a dat binecuvântare să părăsesc imediat orașul, spunându-mi:

- Tu ai o sănătate șubredă și dacă vei rămâne în oraș nu vei scăpa de deportare, îndată se vor deschide mănăstirile și vom avea nevoie de cântăreți în corul mănăstirii. Să-ți faci imediat bagajele și pleacă la rudele laie, i-a spus Părintele cu o voce aspră și poruncitoare.

Eu însă nu voiam să-l părăsesc pe Părintele, și căzând în genunchi la picioarele sfinției sale, am cerut binecuvântare pentru a porni în călătorie, cerându-i să nu mă uite pe mine nevrednica și să mă pomenească în rugăciunile sfinției sale. Am pornit la drum cu multă părere de rău, dar tot timpul am păstrat în suflet cuvântul de învățătură al Părintelui. Nu a trecut mult timp și a început cumplitul război iar mănăstirile s-au deschis și abia atunci mi-am dat seama de clarviziunea Părintelui. Eu m-am întors la mănăstire și am fost numită să cânt în corul bisericii, unde mă aflu până astăzi.

Mai răbdați încă trei zile

Măicuța P. ne povestește următoarele:

Eu și cu măicuța T. locuiam în aceeași chilie cu maica egumenă și ne era foarte greu, căci chilia era mică și aproape dărâmată, iar când au început reparațiile, viața noastră a devenit aproape insuportabilă. A rânduit bunul Dumnezeu că ieșind în curtea bisericii, îl văd pe Părintele Lavrentie, pe care măicuțele îl conduceau la biserică. Am alergat înaintea sfinției sale să-i cer binecuvântare, iar ochii mi s-au umplut de lacrimi. Părintele s-a oprit, m-a binecuvântat și mi-a spus:

- Mai răbdați încă trei zile, și pe urmă vă va fi mai ușor.

M-am bucurat atât de mult de aceste cuvinte, încât atunci când mă întorceam la chilie mi se părea că zbor, așa de ușoară mă simțeam, într-adevăr, după trei zile noi am fost mutate într-o chilie proaspăt reparată, iar viața noastră s-a ușurat mult.

Maica Domnului vă va apăra

În timpul războiului, când tot Cernigovul era în flăcări și se duceau mari bătălii în regiunea noastră, Părintele Lavrentie s-a mutat în satul Sineavka, ne povestește măicuța P.

A doua zi, seara, mă cheamă Părintele pe mine și pe încă o soră la dânsul și ne dă binecuvântarea să mergem a doua zi la Cernigov și să înconjurăm o dată mănăstirea pentru ca bunul Dumnezeu să se milostivească și să ne păzească mănăstirea și chiliile, căci nu după mult timp ne vom muta în ea. Acolo să ne rugăm pentru ca soldații noștri să nu fie omorâți, ci, învingându-i pe dușmani, să rămână în viață.

Noi am încercat să refuzăm, căci ne era foarte frică, peste tot se auzeau numai împușcături, totul ardea, orașul era în flăcări iar nemții pustiiseră tot. Părintele însă a

insistat și ne-a explicat pe ce drum trebuie să mergem și ne-a spus că tot pe același să ne și întoarcem în aceeași zi.

- Mergeți și să nu vă fie frică, căci Maica Domnului vă va apăra.

Nouă acest lucru ni se părea practic imposibil, dar aveam nădejde în mila lui Dumnezeu pentru rugăciunile Părintelui Lavrentie. Cu încredere în ajutorul dumnezeiesc am pornit la drum. Ne-am dus și ne-am întors în aceeași zi fără să pățim nimic. Părintele a fost foarte mulțumit că noi am făcut ascultare și ne-a mai spus că toate vor fi ocrotite și vor rămâne nevătămate, iar pe teritoriul mănăstirii nu va cădea nici o bombă. Mare a fost minunea când, întorcându-ne, am văzut că biserica stătea în picioare, iar de jur împrejur totul era numai o ruină.

În perioada cât Părintele a stat în sat, alergau la el pentru binecuvântare, de la mic la mare, tot felul de oameni. Veneau și ofițeri, și soldați, iar uneori Părintele mergea el însuși la soldați și la răniți. Celor sănătoși le spunea că se vor întoarce cu biruință acasă. Celor răniți le acoperea rănile cu sfințitele sale mâini, se ruga și făcând semnul Sfintei Cruci peste răni aceștia se vindecau, și cu darul înainte-vederii ce-l avea îi încuraja pe ei, că nu vor muri ci se vor întoarce victorioși la casele lor. Că dușmanul nu va rezista mult pentru că e rău. Și, de dimineață până seara neîncetat cu mâinile ridicate sus, Părintele se ruga bunului Dumnezeu pentru eliberarea pământului nostru, spunând că vrăjmașul va fi înfrânt și pământul strămoșesc va fi eliberat. Acestea toate așa s-au și adeverit întocmai. Mulți dintre militari au scris cuvinte de mulțumire „bunului bunicuț" pentru că au scăpat cu viață după proorocirile lui, și mulți dintre ei s-au întors acasă profund credincioși, îi mulțumeau pentru că neîncetat s-a rugat pentru ei, iar pentru rugăciunile lui mulți au rămas în viață, devenind oameni credincioși și devotați Bisericii.

De multe ori Părintele vărsa lacrimi amare și spunea că va veni o vreme când vor arde satele, iar femeile și copiii vor fi aruncați de vii în foc.

- Ăsta e biciul lui Dumnezeu pentru noi, dar perioada asta nu va dura mai mult de doi ani și jumătate, pe urmă oamenii nu vor mai lucra duminicile și nici în sărbătorile din timpul săptămânii, apoi se vor deschide bisericile și mănăstirile. Să vă rugați pentru sfânta noastră Rusie! Cândva, în țara noastră credința ortodoxă a înflorit ca un trandafir, iar acum străinii de Dumnezeu au adus cu ei păcatele Sodomei, bolile venerice și avorturile, iată cu ce au pângărit și au insultat iubita noastră patrie. Toate astea însă sunt pentru păcatele noastre.

Neîncetat Părintele ne spunea să ne rugăm și să postim; în sărbătorile mari și în duminici să nu lucrăm, chiar de ar bate cu grindină de sus, să nu ne atingem de nimic, să stea totul nemișcat. Toate posturile de peste an, precum și miercurea și vinerea să fie strict respectate. Pe mulți îi binecuvânta să postească și lunea, iar pe alții să nu mănânce carne, spunându-le:

- Împărăția Cerului nu-i nici mâncare, nici băutură. Părintele pe mulți îi sfătuia să meargă și seara și dimineața la slujbă în biserică (la Vecernie și la Utrenie) iar de la Sfânta Liturghie, nici nu mai încăpea vorbă că s-ar putea să se lipsească vreodată. Iar sărbătorile trebuiesc cinstite întâi în biserică, căci cum sunt cinstite în biserică, așa vor fi cinstite și acasă.

Schiarhimandritul Lavrentie, între 1917 și 1925, pe dealul Boldin, undeva lângă mănăstirea Sfânta Treime, a săpat peșteri care au fost numite lavrentiene. Sunt foarte adânci și foarte impresionante aceste săpături. Se mai află alături și alte peșteri, ale lui Alipiev, pentru că au fost săpate de ucenicul egumenului Alipie, propovăduitorul (a fost închis, reușind însă să fugă din închisoare, a fost ascuns de către călugări între pereți

pentru a-l salva. Iar când au reușit să-l scoată, era așa de slab, că era numai piele și os), în peștera egumenului Alipie Schiarhiepiscopul Pahomie al Cernigovului, pe data de 26 noiembrie a sfințit biserica cu hramul Sfântul Gheorghe, purtătorul de biruință, ziua îngerului păzitor al egumenului Alipie. în ea se slujește și acum Sfânta Liturghie.

La săparea acestor peșteri, stareții au fost ajutați de către dreptcredincioșii creștini. Seara se rugau în mănăstire, apoi noaptea mergeau și săpau la peșteră, iar dimineața erau din nou la rugăciune, și cine putea, mergea din nou la muncă. Părintele Lavrentie i-a prezis Părintelui Alipie că va muri ca un mucenic. Acesta din urmă a fost ucis de către un sătean. Părintele Alipie însă singur și-a prezis sfârșitul. La Sfintele Paști, el și-a luat ucenicii și le-a spus:

- Haideți să mergem acum la acel mormânt unde nu va ști nimeni cine este înmormântat și să cântăm „Hristos a înviat!" iar acum să mergem la mormântul unde veți ști cine este înmormântat.

Egumenul Alipie a fost împușcat iar călugării, fiind înspăimântați l-au îngropat într-un loc numai de ei știut. Abia după război au reușit să mute sicriul lui la loc de cinste.

Părintele Alipie a fost nevoitor în orașul Cronștad și cu binecuvântarea Sfântului Ioan de Cronștad a sosit la mănăstirea Sfânta Treime din Cernigov. Părintele Lavrentie și Părintele Alipie au fost doi stâlpi și sfințitori ai vieții monahale care întru totul au vrut să se asemene cu părinții Antonie și Teodosie de la lavra Pecerska. Aceste peșteri sunt și în ziua de astăzi, însă intrarea lor este blocată de pământ.

M. Ennafa și Inochina Ana

Un doctor ortodox credincios este ca un apostol

O dreptcredincioasă ne povestește:

Eu eram bolnavă mai tot timpul și nu puteam să țin un serviciu, ca să mi se stabilească un salariu. Bani însă îmi trebuiau, căci aveam de crescut copiii. Mergând la Părintele, l-am întrebat ce să fac, iar el mi-a răspuns:

- „Tu ai să te lecuiești cu ierburi. Du-te la un doctor ortodox credincios, căci dacă el este credincios, atuncea este ca un apostol. Iar la descântătoare și la șoptitoare să nu mergi, că astea-s treburi diavolești și la cei necredincioși să nu te duci, căci ai diavolului sunt ei. Lor li se ia harul vindecării și chiar dacă vor face o rugăciune, la sfârșit vor adăuga „al meu". Căci de vei pune într-un butoi cu miere de albină numai o singură lingură de gaz, se va strica toată mierea. De asemenea, cu cei necredincioși să nu te împrietenești, fiindcă dacă umbli în jurul unui butoi plin cu motorină te vei umple de mirosul lui și ușor te poți aprinde. Tot așa, de vei umbla cu cei necredincioși, singură te vei arde. Dumnezeu ne-a spus: cu cei aleși ales vei fi și tu[14]. Să te ții de cei credincioși și îți va _ fi mult mai ușor în viață ".

Multe alte asemenea sfaturi pline de tâlc duhovnicesc le dădea Părintele Lavrentie celor dreptcredincioși.

La doctori cuțitele sunt ascuțite, dar mulți n-au binecuvântare

Îmbolnăvindu-se fiica mea și nemaiputând ea merge am tratat-o și eu cum știam mai bine după metodele din popor, însă nu au dat nici un rezultat. Atunci am dus-o în oraș, la spital, unde medicii, după ce au consultat-o, mi-au spus că am întârziat prea mult și lucrurile sunt foarte grave, că a putrezit osul și că va trebui să-i taie piciorul,

Note:

[14] Psalmul 17, 29

piciorul trebuie amputat pentru a-i putea salva viața. Eu, în disperarea mea, m-am dus la Părintele Lavrentie. El m-a ascultat cu atenție și, la sfârșit, mi-a spus:

- La doctori cutitele sunt ascutite, dar mulți din ei binecuvântare n-au, mulți nu au harul lui Dumnezeu. Nu plânge și nu te dojeni, fiica ta se va însănătoși, însă să nu te internezi cu ea la spital, ci să mi-o aduci aici, la mănăstire, măcar pentru o săptămână.

Eu am adus-o și am lăsat-o la măicuța A., după care m-am întors acasă, în sat. În fiecare dimineață și în fiecare seară o duceau la slujbă în biserică și de fiecare dată după terminarea slujbei Părintele se apropia de ea și făcea semnul Sfintei Cruci peste piciorul bolnav, și cu mâna sa binecuvântată îl ungea cu Sfântul Mir.

Peste două săptămâni, fata mea s-a întors acasă pe propriile ei picioare, fără cârje. M-am dus într-un suflet la Părintele, de data aceasta cu lacrimi de mulțumire și bucurie. Nu știam cum să-i mulțumesc pentru vindecarea fiicei mele. El mi-a zâmbit și a spus:

- Eu m-aș fi bucurat dacă ea s-ar fi vindecat și duhovnicește (sufletește), nu numai trupește.

Dacă tu nu ai dorința în tine să te căsătorești, atunci nu te vei căsători

O dreptcredincioasă ne povestește următoarele despre dânsa: În timpul războiului am stat în spital cu fetița mea. Când nemții au început să se retragă și erau împrăștiați aproape prin tot orașul, noi am fugit fiecare pe unde poate. Eu m-am dus la gară și eram atât de speriată încât nu știam ce să mă fac, îmi țineam copilul la piept și mereu plângeam. Nemții mereu strigau: înapoi! înapoi! Eu nu știam la cine să mă duc, dintre oameni nu cunoșteam pe nimeni în oraș și nu aveam cui să cer ajutorul, în Dumnezeu nu credeam, nici să mă rog nu știam, căci pe atunci eram necredincioasă. La un moment dat s-a apropiat de mine măicuța P., care era din același sat cu mine. M-am bucurat foarte mult când am văzut-o, i-am spus necazul iar ea mi-a propus să mă duc cu ea la Părintele Lavrentie, spunându-mi că el mă va povățui ce să fac mai departe. Ieșindu-ne înainte, Părintele a exclamat, privind fetița:

- Pe cine mi-ai adus tu mie? Da ăsta-i un înger, locul lui este în ceruri!

Ne-a hrănit pe amândouă, fetiței mele i-a dat o prescură mare iar pe mine m-a întrebat:

- Ai să mai vii pe la mine?

Eu n-am știut ce să-i răspund, căci eram necredincioasă. Părintele m-a privit cu multă dragoste, iar apoi m i-a zis:

- Ai să vii, sigur ai să mai vii! a răspuns starețul convins. Și spunându-mi pe ce drum să merg și ce să răspund dacă mă întreabă cineva: - „Eu o duc acasă pe sora mea!", a binecuvântat-o pe măicuța P. să ne însoțească până în sat.

Ajungând cu bine în sat, când m-a văzut mama, a exclamat:

- Hristos a înviat!

Apoi i-am povestit despre întâlnirea mea cu Părintele Lavrentie. Mama mea, fiind dreptcredincioasă, avea mare evlavie la el, și a strigat cu bucurie:

- Înseamnă că vei fi credincioasă!

Iar când i-am spus că pe fetiță Părintele a numit-o „înger", mama a tăcut, apoi cu jale s-a uitat la ea, cum dormea, și a observat cu tristețe: „fetița noastră va trece în rândurile celor drepți, căci Părintele nimic nu spune fără tâlc".

Și, într-adevăr, peste trei ani m-am convins de proorocia Părintelui. Fetița mea a murit, iar soțul meu nu s-a mai întors de pe front. De atunci eu am devenit credincioasă și am început să-l vizitez cât mai des pe Părintele.

Țin minte că odată venisem la Părintele Lavrentie pentru un sfat. De cum am intrat la el, îmi și spune:

- Vezi, fii atentă, dacă tu o să ai de gând să te căsătorești, atunci neapărat să te cununi la biserică (iar mie într-adevăr mi se făcuse cunoștință cu bărbați buni), dar mai bine ar fi pentru tine să nu te măriți, căci tu și așa ești rătăcită. Iar dacă tu n-ai să te căsătorești, ci ai să trăiești în curăție, în post și rugăciune, vei merge la biserică și vei trăi cu rugăciunea, atunci peste 18 ani vei fi trecută în rândul fecioarelor (vei fi alăturată fecioarelor), îți va rămâne doar o mică cicatrice pe suflet. Tu însă fă cum vrei, eu doar ți-am spus.

Atunci am căzut în genunchi la picioarele Părintelui și, plângând, l-am rugat:

- Rugați-vă pentru mine. Cuvioase Părinte, să pot rezista și să nu mă mărit.
- Dacă tu nu ai dorința în tine să te căsătorești, atunci nu te vei căsători.

Și, cu mila lui Dumnezeu, pentru rugăciunile Părintelui Lavrentie, eu am rămas singură. Zi și noapte îmi fac canonul (îmi citesc pravila) și îi mulțumesc bunului Dumnezeu că S-a milostivit spre mine.

Peste zece ani, când te vor concedia, să spui numai adevărul

Aceeași dreptcredincioasă ne povestește: Merg eu într-o zi la serviciu iar șeful mă cheamă la dânsul și mă anunță că voi fi avansată în funcție, adică voi fi mutată în alt post cu mult mai multe responsabilități. Eu m-am speriat, căci nu am multă școală și nu știam ce hotărâre să iau. L-am rugat ca să mă lase o zi să mă hotărăsc. Cum m-am văzut ieșită din biroul directorului, am alegat într-un suflet la Părintele Lavrentie. El m-a ascultat cu mare atenție, punându-mi multe întrebări, iar înainte de a pleca mi-a zis:

- „Du-te și lucrează. Vei lucra zece ani, iar apoi îți vei găsi alt serviciu. Eu mă voi ruga lui Dumnezeu, și El te va ajuta. Iar peste zece ani, când te vor concedia, să spui numai adevărul și să nu semnezi nici un act fals".

Am făcut totul după cuvântul înțeleptului și luminatului Părinte. După zece ani, Părintele trecuse deja la cele veșnice, iar la serviciu a apărut o neînțelegere, căci se pierduse o sumă mare de bani care nu avea nici o justificare pe hârtie. Directorul îmi propune atunci să iau toată răspunderea asupra mea și-mi dă să semnez un document fals. Inițial eu l-am semnat, iar apoi am început să am niște mustrări de conștiință groaznice. Amintindu-mi de cuvintele Părintelui Lavrentie, mă rugam neîncetat ca el să mă ajute să ies din încurcătură. A doua zi, la serviciu, directorul a fost chemai din birou. Rămânând singură, mi-a venit ideea să iau și să distrug falsul document pe care îl semnasem. I-am spus apoi directorului despre ceea ce am făcut, iar el s-a supărat foarte tare, ridicând glasul la mine. Când a venit comisia de control, eu am spus doar adevărul, dar imediat mi-am dat și demisia și cu mila lui Dumnezeu mi-am găsit alt serviciu.

Atât de mare și puternic era harul dat de Dumnezeu Părintelui Lavrentie. Pentru rugăciunile lui, Maica Domnului s-a milostivit de mine și m-a ferit de închisoare.

Casa este ca o mănăstire

Vine o dată fiica sa duhovnicească A. la Părintele iar el o întreabă:

- Tu ai venit la mine?
- Da, Părinte, am venit, și nu mă mai duc acasă. Fratele meu este foarte nemulțumit de mine și vrea să-i las jumătatea mea de casă, mărturisea ea cu lacrimi în ochi.
- Nici într-un caz să nu renunți la casă. Casa este ca o mănăstire, uite, acest lucru e scris cu Utere de aur pe cer, spuse Părintele îndreptând Sfânta Cruce spre cer.

Tatăl tău a spus aceasta cu limbă de moarte mamei tale și a mai spus că tu trebuie să rămâi în casă. Dar dacă tu te temi să locuiești acolo, uite, aceasta este biruința noastră asupra „lui", și Părintele a făcut semnul Sfintei Cruci în cele patru colțuri ale lumii. Pe urmă tu vei vinde casa și ai să-ți cumperi alta, dar fratelui tău să nu i-o lași.

- Cine va cumpăra casa noastră, Părinte? Nici trei mii de ruble nu voi lua pe ea. Cu ce să cumpăr alta? - întreba ea cu lacrimi în ochi.
- După ce va muri mama ta, vei primi 18.000 de ruble pe ea.

Cu sufletul liniștit ea s-a întors acasă și a întrebat-o pe mama sa ce a spus tatăl ei înainte de moarte, și, spre mirarea ei, maică-sa a repetat exact cuvintele Părintelui. Atunci ea i-a spus mamei sale discuția ce a avut-o cu Părintele Lavrentie. Pentru rugăciunile Părintelui Lavrentie, fratele ei a lăsat-o în pace, plecând el singur de acasă.

După moartea mamei sale, vecinul ei (președintele colhozului), fiind un om foarte bun la inimă, veni într-o zi și îi propuse să-i vândă lui casa și pământul pentru 18.000 de ruble, pentru că voia să-și extindă curtea sa. Ea a primit cu multă bucurie propunerea, amintindu-și totodată de binecuvântarea Părintelui.

S-a dus apoi la Cernigov, la Părintele Lavrentie, și a cerut binecuvântare să-și cumpere altă casă în oraș și apoi să vină să se roage la Maica Domnului să-i arate spre mântuire.

Carne nu putem mânca, dar pe oameni, da!

Vine odată la Părintele o femeie și îi spune:

- Părinte, binecuvântați-mă să nu mănânc slănină (carne). La care Părintele îi răspunde:
- Cum se spune în popor, slănină (carne) nu putem mânca, dar pe oameni, da.

Peste câteva zile, ea vine din nou la Părintele și îi cere aceeași binecuvântare, iar el i-a dat același răspuns. Apoi măicuțele au aflat că ea nu se împăca deloc cu nora sa, care era o femeie bună, liniștită, răbdătoare și cu frică de Dumnezeu.

Du-te mai repede, să prinzi trenul înapoi spre cas ă!

O altă femeie povestește o întâmplare din viața sa: Locuiam în sat și am împrumutat 6 ruble de la vecina mea, promițându-i că am să-i dau înapoi imediat ce mă voi întoarce de la târg. În aceeași zi mergea la oraș și vecinul meu, ca să-și vândă vaca, și ne-am înțeles ca să ne întoarcem seara împreună, cu același tren de noapte. Pe drum, la dus, eu am trecut și pe la mănăstire și am intrat la Părintele Lavrentie să iau binecuvântare. N-am intrat eu însă bine în chilie, că el îmi și spune:

- Ține acești bani, cu ei să-ți achiți datoria, iar rubla-i pentru drum. Du-te mai repede, să prinzi trenul înapoi spre casă.

Eu n-am îndrăznit să nu ascult de Părintele și n-am avut curaj să mă opun, ci am alergat într-un suflet la gară, iar în tren, spre casă, mă tot gândeam oare ce s-o fi întâmplat, ce-o fi în neregulă? Cu tulburare în suflet am ajuns acasă, dar aici totul era în ordine. Când m-am dus și i-am dat banii vecinei, ea m-a întrebat cum de m-am întors așa de repede, dar eu am tăcut.

A venit noaptea, vecinul nu-i. A doua zi dimineața am aflat că pe vecinul meu l- au găsit mort în pădure și cu banii luați. Când m-am dus la Părintele să-i mulțumesc pentru că m-a salvat de la moartea asta năprasnică, el mi-a spus:

- Îngerul tău păzitor te-a salvat de la o moarte silnică!

- „Părinte, cum să mă mântuiesc", îl întrebă o femeie dreptcredincioasă.
- „Umblă și cântă așa: Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace. Trebuie ca în sufletele noastre să fie pace. Nu e greu să dobândim mântuirea, dar ne trebuie înțelepciune, în timpurile noastre trebuie să te smerești, să fii înțelept și te vei mântui (te vei salva)", a răspuns Părintele.

Mare rugător este Părintele Lavrentie înaintea lui Dumnezeu!

Vine la Părintele Lavrentie măicuța A. să ia binecuvântare pentru a merge la Kiev, să se închine la sfintele moaște. Părintele a binecuvântat-o să intre și pe la Arhiereul Ioan.

După ce ne-am închinat pe la locurile sfinte, ne ducem și la chilia preasfințitului Ioan, ne povestește măicuța A. Bate una din noi la ușă, dar nu deschide nimeni. Batem noi, tot batem, dar nimic, la care una din surori îmi spune:

- Bate tu, căci tu ai primit binecuvântare de la Părintele Lavrentie ca să intri.

Am bătut, și iată, preasfințitul Părinte Ioan deschide ușa, ne binecuvântează pe toate, iar mie îmi spune să mai aștept un pic, până îi scrie câteva rânduri Părintelui Lavrentie. Nu după multă așteptare, iese Preasfințitul Ioan îmi dă scrisoarea și deodată, buf!, cade în genunchi și, făcând plecăciune, îmi spune:

- Asta nu-i pentru tine, ci pentru Starețul vostru!

Mare rugător este Părintele Lavrentie înaintea lui Dumnezeu! Iată, transmite-i de la mine.

Am luat binecuvântare de plecare și în grabă ne-am întors la Cernigov pentru a transmite Părintelui Lavrentie scrisoarea și închinăciunea preasfințitului Ioan.

De cum am ajuns la mănăstire, i-am povestit Părintelui totul, iar el foarte bucuros, uitându-se de jur împrejur dacă nu e nimeni, îmi spune:

- Eu îl cunosc pe Preasfințitul Ioan doar după duh, noi însă nu ne-am întâlnit niciodată.

Eram încă mică dar știam să citesc, își aduce aminte o soră de mănăstire, și venisem până la Părintele Lavrentie pentru o problemă, iar când să plec de la el, m-a binecuvântat și mi-a spus să merg la Părintele I. și să cer de la el volumul „Dobrotoliuba" și să-l citesc. Eu m-am dus și am cerut cartea în numele Părintelui Lavrentie. Părintele I. mi-a adus cartea, dar s-a uitat cu mirare la mine; eu m-am pierdut și nu știam ce să fac, căci încă nu știam ce carte este aceea.

Au trecut mulți ani de atunci, iar eu am prins o așa mare dragoste de cărțile acelea că le citesc mereu și de fiecare dată găsesc ceva nou pentru sufletul meu.

Și uite așa Părintele Lavrentie mi-a descoperit calea spre mântuire.

Serviciul mi l-am făcut printre intelectuali, așa că aveam foarte mult de lucru, mai ales muncă intelectuală. Într-o discuție cu Părintele Lavrentie, el mă întreabă dacă în timpul lucrului spun rugăciunea lui Iisus. La care eu am răspuns că nu pot, căci mintea mea este ocupată cu munca.

- Trebuie să o faci, mi-a spus aspru Părintele.

Eu n-am înțeles și am vrut să-l contrazic, dar Părintele m-a privit aspru și eu nam mai îndrăznit să spun nimic. Pe urmă am încercat să mă smeresc, și, cu ajutorul rugăciunilor Părintelui Lavrentie, Bunul Dumnezeu m-a învrednicit să-mi curgă rugăciunea lui Iisus prin inimă.

El nu va sta mult timp acolo

- Părinte, pe băiatul meu l-au condamnat pe 25 de ani și vor să ne confiște și toată averea ce-o avem, povestea, cu inima îndurerată și cu lacrimi, o mamă bătrână necazul ei. Casa nu e terminată, a rămas nora cu copiii mici și toată ziua plâng, îl învinuiesc pe nedrept, căci el e om bun, dar cineva i-a falsificat semnătura și totul cade pe umerii lui. El nu-i vinovat, ci pentru bunătatea lui are de suferit. Ce să ne facem, Părinte, plâng copilașii și soția nu știe ce să facă?
- Nu mai plângeți, căci el nu va sta mult timp acolo. în curând se va întoarce la nevastă și la copii și va deveni foarte credincios. Iar voi terminați casa și acoperiți-o, dar nu cu tablă, ci cu țiglă ca să nu vă invidieze. Ei vor veni, se vor uita și vor pleca, lăsându-vă în pace.

Apoi Părintele de trei ori a repetat că el se va întoarce și va fi credincios.

Cuvintele Părintelui s-au îndeplinit întocmai. Averea n-au confiscat-o, iar peste 3 ani feciorul meu a fost reabilitat și s-a întors acasă, fiind cu totul schimbat. A devenit credincios, se spovedea în mod ordonat și se împărtășea.

Fiica ta „cea rea" va deveni cea mai smerită

Odată, mergând la Părintele cu unele necazuri, l-am întrebat și despre fiica mea cea mai mică I.

- Părinte, ce să mă fac cu ea? E cea mai mică, dar nu mă ascultă deloc, nu-i așa cum aș fi vrut eu. Face totul anapoda, numai de-a-ndoaselea. Mă rog eu și zi și noapte lui Dumnezeu să o înțelepțească pe ea măcar un pic și să o întoarcă pe calea cea dreaptă, dar totul e degeaba. La biserică merge doar dacă încep să plâng. Iar pe lângă toate astea, s-a mai înscris și la un cerc de artiști amatori și vor să joace o piesă de teatru care se numește „Discuția Evei cu Dumnezeu". Eu când am ascultat repetiția lor și am auzit ce „discuție" e aceea, m-am pierdut cu totul cu firea, m-am îmbolnăvit de mâhnire și nu mai am nici o speranță s-o salvez. Doar diavolului îi slujesc ei, acolo. Mai bine aș înmormânta-o de vie decât să o văd hulindu-L pe Dumnezeu, așa mi-am vărsat eu amarul înaintea starețului și lacrimile mi-au curmat vocea.

Părintele Lavrentie a ascultat cu multă atenție cuvintele mele aplecând capul și privind tot timpul în pământ. Apoi a ridicat capul, mi-a zâmbit și mi-a spus cu blândețe:

- Nu mai plânge așa amarnic, femeie. Fiica ta „cea rea" va deveni cea mai smerită și mai ascultătoare dintre toți cei trei copii ai tăi. Ea se va ruga pentru tot neamul vostru și pentru toți dreptcredincioșii creștini. Se va întoarce pe calea cea dreaptă, se va întoarce la Domnul și va intra în monahism ca și tine. Va avea grijă de tine și te va înmormânta cu cinste, se va ruga mult, iar pentru rugăciunile ei se vor ruga și alții pentru tine. Iar ceea ce ei au întreprins (sceneta) se va destrăma și nu se va duce până la capăt. Roagă-te și tu și mă voi ruga și eu.

M-a binecuvântat făcându-mi o cruce mare pe cap, iar eu m-am întors acasă cu sufletul liniștit și cu nădejde pentru viitor.

Și într-adevăr, la scurt timp lucrurile au început să-și schimbe mersul și s-au îndreptat datorită sfintelor rugăciuni ale Părintelui Lavrentie. Fiica mea I. s-a îmbolnăvit și a fost internată la spital. A stat la izolare o perioadă de timp, și numai ce începuse să se vindece că s-a îmbolnăvit de tifos, încât era să-și dea sufletul și noi am crezut că va muri. Dar încetul cu încetul a început să se însănătoșească, iar când s-a întors acasă, eu nu am mai recunoscut-o, căci era de nerecunoscut. Nu atât că era schimbată trupește, ci mai ales comportarea ei. Bătrânețile mele s-au luminat văzând cum fata mea a început să umble la biserică, să se roage acasă, să citească cărți duhovnicești și să ducă cu totul

alt mod de viață. Nu știu cum să mulțumesc lui Dumnezeu, că pentru rugăciunile Părintelui Lavrentie, Dumnezeu S-a milostivit de noi.

Ce, eu sunt vrăjitor?

O altă femeie dreptcredincioasă ne povestește: În timpul celui de-al doilea război mondial am primit înștiințare că fiul meu a murit pe front. Atunci, ca o mamă cu frică de Dumnezeu, am vrut să-i fac procesiunea de înmormântare creștinească. Dar tot atunci l-am visat pe băiatul meu care îmi spunea „mamă, încă nu...". Neștiind ce să fac, m-am adresat Părintelui

Lavrentie. Iar el mi-a spus:

- Nu fa încă nimic. Tu vei primi de la el încă o scrisoare. Iar dacă după aceasta vei primi o nouă înștiințare că e mort, atunci să vii la mine să facem cele de trebuință.

M-am dus acasă cu sufletul liniștit. În aceeași săptămână am primit o scrisoare de la băiatul meu care mă înștiința că a fost grav rănit și că acum se simte mai bine dar îi va trimite iarăși pe front și nu știe dacă se va mai întoarce, într-adevăr nu s-a mai întors căci la scurt timp după acea scrisoare am primit a doua înștiințare despre moartea fiului meu. Cu lacrimi în ochi și cu inima sfâșiată am venit din nou la Părintele Lavrentie, iar el mi-a dat binecuvântare pentru slujba de înmormântare. Când ieșeam din chilia Părintelui, au intrat la el două femei. Eu din curiozitate m-am oprit, căci l-am auzit pe Părinte strigând:

- Ce, eu sunt vrăjitor? Eu nu sunt vrăjitor și nici nu știu nimic. Du-te și mănâncă-ți plăcintele tale cu smântână, iar pe mine să nu mă mai întrebi nimic.
- Eu vreau să întreb despre soțul meu, zise femeia, care nu voia să cedeze.
- Ți-am zis că eu nu știu nimic, a răspuns Părintele aspru și le-a închis ușa în față.

După această întâmplare am aflat că una din femeile care veniseră era necredincioasă și că venise la Părintele ca la un „vrăjitor". Luase de acasă niște plăcinte cu smântână dar o parte din ele le-a mâncat pe drum, spunându-i celeilalte:

- Mănâncă și tu, măcar cu atâta să ne alegem, parcă ce știe moșneagul acela.

Părintele însă știa totul, așa că le-a primit așa cum se cuvine.

«Mama salvatoare»

O femeie credincioasă povestea Părintelui:

- Fiica mea lucrează ca soră medicală, dar ea și-a îngropat de curând soțul și copiii, și nu-și mai găsește liniștea. Iar credința ei este foarte slabă. De multe ori pomenește de sinucidere. Tare mi-e frică că după moartea mea ea are să-și pună capăt zilelor. Vă rog, Părinte, rugați-vă pentru ea ca Bunul Dumnezeu să o întoarcă pe calea cea bună.
- În ziua morții tale se va converti ea, a spus Părintele. Pe tine te va înmormânta creștinește, te va pomeni și se va ruga pentru tine.

Cu sufletul ușurat, femeia pleca acasă.

Când a murit mama, povestește fiica despre care s-a vorbit mai sus, eu eram hotărâtă să mă sinucid, folosind metodele medicale, să-mi fac o anumită injecție și să adorm pentru totdeauna. Mama stătea moartă pe pat, iar eu am luat fiola și seringa și mam apropiat de ea să o privesc pentru ultima dată și să-mi iau rămas bun de la dânsa pentru totdeauna. Dar numai cât m-am aplecat asupra ei ca să o sărut, când deodată mâna mamei mele care încă nu se răcise m-a pocnit peste mâna în care țineam fiola cu

seringa și încă așa de tare încât totul mi-a sărit pe jos și s-a spart. M-am speriat foarte tare și am exclamat:
- Mamă, te rog, iartă-mă! Mai mult de atâta n-am să mai fac. Atunci am plâns și, pentru prima dată în viața mea, m-am rugat. De atunci parcă s-a aprins un foculeț în inima mea și, cu mila lui Dumnezeu, pentru rugăciunile Sfântului Lavrentie, eu am înțeles scopul vieții mele și îmi duc viața întru Hristos. Mă căiesc cu lacrimi pentru trecutul meu și mă rog necontenit pentru mama mea salvatoare.
Așa și-a încheiat povestirea vieții o femeie cu multă dragoste și frică de Dumnezeu.
Ehei, de-am avea așa putere!

Măicuța M. își amintește: Odată am avut marea bucurie și onoare de a-l conduce într-o zi pe Părintele Lavrentie la biserică. El era așa de slab încât abia se ținea pe picioare iar eu îl țineam cu toată puterea mea, și mi s-a umplut sufletul de milă și mă gândeam.

- „Doamne, de aș avea eu o așa putere, l-aș lua pe bunul și dragul nostru Părinte și l-aș duce-n brațe, pe sus, direct în strană, să ne conducă corul cum o făcea în tinerețe". Nu mi-am terminat însă gândul, că Părintele îmi spune:
- Ehei, de-am avea așa putere! Dar putere nu avem. Să te mântuiască[15] Bunul Dumnezeu pentru că ai avut un așa gând bun.

Și iată așa, Părintele Lavrentie mi-a citit gândurile.

Fratele tău trăiește

Altă dată m-am dus la Părintele să-l întreb de fratele meu, continuă aceeași măicuță. El era plecat pe front și de mult timp noi n-am mai avut nici o veste de la el. Sa întors unul din camarazii lui de luptă și mi-a spus că el a fost luat prizonier și că acum el se află în orașul Hamburg, orașul însă a fost distrus de bombardamente și noi nu mai aveam nici o speranță ca fratele nostru să fie viu.

Cu lacrimi amare i-am povestit Părintelui despre necazul nostru. El m-a ascultat cu atenție, s-a ridicat, și-a pus epitrahilul și s-a rugat, iar apoi, cu ochii ațintiți în zare, îmi spune:
- Așa-i cum spui tu, totul este distrus. Nimic nu a rămas în picioare. Americanii i-au luat pe toți prizonieri, iar fratele tău trăiește.

Mult mai târziu am aflat că fratele nostru este în viață și că totul s-a petrecut cum a spus scumpul nostru Părinte Lavrentie.

Ascultă-mă cu atenție și ține minte ce-ți spun

La mănăstire eu am venit fiind încă foarte tânără, când aveam doar 18 ani, își amintește ucenica Părintelui Lavrentie. Eram foarte râvnitoare și eram foarte hotărâtă ca glasul meu să-l pun în slujba lui Dumnezeu. Într-o zi de sărbătoare, mă cheamă Părintele la el și îmi spune:
- Ascultă-mă cu atenție și ține minte ce-ți spun acuma. Viața omului poate să fie și astfel: ca un fir de ață, ca un fir cu patru noduri ce împarte viața în trei părți: prima parte e tinerețea când omul e curat sufletește și îi slujește lui Dumnezeu cu ardoare. A

Note:
[15] Să te salveze.

doua, cea mijlocie, este maturitatea când omul este așa de ispitit de diavol încât mulți se leapădă de Dumnezeu nu numai cu vorba, ci și cu fapta, trăind ca niște necredincioși. A treia parte este bătrânețea, când omul își revine în fire, plânge și se căiește din toată inima sa pentru toate câte a greșit și începe să-I slujească lui Dumnezeu cu aceeași dragoste și râvnă ca în tinerețe.

Eu m-am umilit auzind aceste cuvinte fiindcă am înțeles că la mine se refereau, am început să plâng și să mă căiesc; dar în viața mea n-am putut să mă feresc de ispite și să le evit și am căzut deseori. Toate cuvintele înțeleptului stareț s-au îndeplinit cu sufletul meu zbuciumat și eu deseori îmi amintesc cu lacrimi cele spuse de el.

Noi avem nevoie de tine aici

În timpul ocupației naziste am primit înștiințare de la „Punctul de selectare" că voi fi trimisă în Germania. Speriată, am alergat la Părintele Lavrentie să-i cer sfatul. El mi-a ieșit înainte și mi-a spus:

- Liniștește-te, noi avem nevoie de tine aici, căci acolo nu-i trebuiești nimănui, așa că vei rămâne cu noi; nimeni din copiii mei nu pleacă nicăieri.

A doua zi, cu nădejdea în Dumnezeu și în rugăciunile Părintelui, m-am dus la „punctul de selectare". Cu mine mai erau încă trei fete pe care le-au trimis dintr-o dată acasă spunându-le că nu îndeplinesc condițiile cerute (că sunt slabe și nefolositoare). Pe mine însă m-au luat (că eram înaltă și puternică) și m-au închis într-o cameră spunându- mi că așteaptă hotărârea comisiei. Iar eu neîncetat mă rugam fără să deznădăjduiesc știind că pentru mine se roagă și Părintele Lavrentie iar pentru rugăciunile lui Bunul Dumnezeu Se va milostivi de mine. Rugându-mă în gând cu putere, făceam și mătănii într-una, așa că atunci când m-au dus la doctor eu am amețit, abia mă mai puteam ține pe picioare iar acolo inima îmi bătea prea repede. Doctorul m-a examinat și mi-a spus că nu sunt sănătoasă, și deci nu pot fi trimisă în Germania. Așa că eu, pentru rugăciunile Părintelui Lavrentie, am fost salvată de la moarte silnică.

Tu ești bolnavă

Vizitându-l odată pe Părintele Lavrentie el mă întrebă de sănătatea mea, iar eu, mulțumindu-i, i-am spus că nu mă supără nimic.

- Dar mie nu-mi place starea sănătății tale, tu ești bolnavă, îmi spune Părintele.

- Ba nu, Părinte, i-am spus eu, sunt sănătoasă. Nu a trecut mult timp și am început să mă simt rău. Aveam niște înțepături sub omoplat și începusem să respir cam greu. M-am dus să-i cer sfatul Părintelui, iar el văzându-mă mi-a spus că am o boală de plămâni și mi-a dat să beau suc de sfeclă.

Întorcându-mă acasă am vrut să beau medicamentul, dar n-am putut, căci de fiecare dată când încercam să-l beau, vomam totul. Am luat medicamentul și m-am dus din nou la Părintele Lavrentie iar el, luând epitrahilul și punându-l pe capul meu s-a rugat. A făcut semnul Sfintei Cruci peste borcanul cu suc de sfeclă și a luat și a băut și el iar restul mi l-a dat mie. însă și de data asta eu am vomat. Părintele mi-a spus că trebuie să renunț la acest medicament și să-mi fac altul: aloe cu ulei și miere, să le fierb împreună și să beau câte trei lingurițe pe zi. Mi-am făcut medicamentul dar când am vrut să beau am vomat din nou. Atunci, slăbită de puteri, cu mare greutate am ajuns din nou la Părintele Lavrentie.

El s-a rugat din nou, și făcând semnul Sfintei Cruci peste borcan a luat și el o linguriță și mi-a dat și mie una, tot timpul însă rostind o rugăciune. Și încetul cu încetul

eu am început să mă însănătoșesc și cu mila lui Dumnezeu îmi duc traiul și în ziua de astăzi.

„Păstorul duhovnicesc al sufletelor îndurerate "

Ucenica A. povestește despre tinerețea sa, următoarele: „Erau timpuri grele, război și foamete. Aveam doar 15 ani pe atunci. Oamenii, după cum sunt și oile, căutau un păstor duhovnicesc ca să le aline sufletele. Mulți se duceau la Cernigov, la Părintele Lavrentie, de unde se întorceau mulțumiți și bucuroși. Eu însă eram departe de credință, eram năzbâtioasă și cam neascultătoare. Dar aveam o mare curiozitate de a ajunge până la Cernigov să-l văd și eu pe „păstorul duhovnicesc al sufletelor îndurerate", cum îl numeau oamenii.

Și când oamenii din satul meu s-au pornit la Cernigov am pornit și eu cu ei. Patruzeci și cinci de kilometri am mers pe jos, iar când am ajuns la mănăstire, ne-am împărțit prin chilii. După ce și-au bucurat sufletele cu auzul cântărilor bisericești și au discutat fiecare în parte cu Părintele Lavrentie, voiau acum să meargă pentru binecuvântare ca să pornească la drum spre casă. Numai eu am fost lipsită de bucuria de a vorbi cu Părintele. Toți ceilalți erau veseli, eu însă am rămas mai la urmă și mă simțeam stânjenită, dar mă țineam și nu-mi dădeam pe față supărarea. Măicuța Apolinaria văzându-mă că stau mai deoparte m-a chemat la ea și împreună ne-am apropiat ultimii pentru binecuvântare. Părintele m-a binecuvântat, m-a sărutat pe creștet și mi-a spus:

- Bine că ai venit! Vei mai umbla tu ce vei mai umbla prin lume, dar tot a noastră vei fi. Și mi-a dat o prescură iar la restul câte o cruciuliță. Sufletul meu s-a umplut atunci de o nespusă bucurie. Din acel moment m-am schimbat nespus de mult și pot să spun că simțeam că începusem să mă schimb și sufletește. Am început să vin mai des la biserică iar cu timpul m-am mutat la Cernigov, unde m-am angajat, dar în toate urmam sfaturile înțeleptului Părinte Lavrentie.

Când eram la serviciu, șeful meu îmi propuse să mă mut într-o altă secție. Eu nu știam cum să procedez, căci mă împrietenisem cu câțiva dintre colegi și-mi părea rău. M-am dus deci la Părintele Lavrentie să-l întreb ce să fac în situația asta iar el, după ce m-a ascultat, mi-a spus:

- Fugi, nu mai sta pe gânduri, și cât se poate de repede transferă-te!

Eu, primind binecuvântarea fără prea multă bucurie, mergeam încet și mă gândeam că mă voi transfera săptămâna viitoare, dar în acel moment Părintele ieși în pragul chiliei și strigă din urmă:

- Eu ți-am spus să fugi!

Simțind o mare neliniște în suflet m-am dus imediat la director și am semnat transferul care era deja pregătit, în săptămâna care a urmat, în secția în care am lucrat a venit înștiințarea că toți vor fi duși în Urali, în regiunea Sverdlovsk, pentru a termina un proiect. Toți foștii mei colegi au trebuit să plece iar eu am rămas pe loc. Atunci am înțeles eu de ce Părintele mi-a spus să fug.

Du-te încă o dată și cere-ți iertare!

Când trăiam în mănăstire și eram aici sub ascultare, lucram la o întreprindere. Nu mai știu pentru ce treabă, dar trebuia să plec până în sat la părinți. M-am învoit de la director iar când am cerut binecuvântare de la măicuța stareță Antonia, ea nu mi-a dat-o. Eu însă m-am dus acasă, făcând neascultare. M-am întors peste trei zile, iar măicuța Antonia, stareța, mi-a spus că pentru că am plecat de capul meu, să-mi fac bagajul și să

plec din fața ei, căci nu mai vrea să mă vadă, și să eliberez chilia imediat. Am căzut la picioarele ei, am plâns și mi-am cerut iertare, dar nici nu voia să audă ci numai repeta mânioasă ordinul său: Pleacă de aici!

Legându-mi toate lucrurile într-un sac voiam să plec fără să mai iau binecuvântare de la Părintele, de care de fapt și uitasem de atâta supărare. Când am ajuns aproape de poarta mănăstirii, m-a văzut o măicuță cu sacul de haine și m-a întrebat dacă am luat binecuvântare de la Părintele Lavrentie pentru plecare din mănăstire. Eu i-am zis că nu. Atunci ea m-a luat de mână și mi-a zis să nu îndrăznesc să părăsesc mănăstirea fără binecuvântarea Părintelui. Intrând în chilie, am căzut în genunchi la picioarele lui, povestindu-i necazul meu. Părintele, după ce m-a ascultat, mi-a dat următoarea povață:

- Ascultă și ține minte ce-ți spun. Iată, dacă în drum stă aruncat un băț (o bucată de lemn) strâmb și cu cioturi pe el, toți îl pășesc și-l înconjură, ocolindu-l, căci nimeni nu-l găsește de folos la casa lui. Dacă însă un dulgher (meșter) iscusit reușește să-l modeleze făcând din el o unealtă bună, atunci acest băț va fi folositor oricui și toți și-ar dori să-l aibă. Du-te încă o dată și cere-ți iertare de la maica stareță, și dacă nu te va ierta nici de data asta, atunci poți să pleci.

Cu binecuvântarea Părintelui Lavrentie, dar cu frică, m-am dus din nou la măicuța egumenă. Spre mirarea mea, toată supărarea ei dispăruse, m-a primit cu dragoste și mi-a vorbit mult despre mântuirea sufletului.

Tu încă n-ai demisionat?

Eram la ascultare, iar în una din desele sale vizite la Cernigov, Vlădica B. îmi propune să-mi dau demisia și să mă duc cu el ca să-l ajut la treabă.

Eu l-am întrebat pe Părintele Lavrentie cum să procedez, căci era foarte greu să demisionez. El a stat un pic, apoi mi-a spus:

- Încă nu demisiona.

Vlădica B. a luat adresa mea și a spus că va trece personal să vorbească cu directorul. Părintele Lavrentie însă mi-a spus:

- Dacă va trece, atunci vei pleca. Tu însă nu demisiona încă.

Vlădica B. de trei ori a luat adresa mea, dar a pierdut-o tot de trei ori. După o perioadă de timp, când mă întâlnesc cu Părintele Lavrentie, mă întrebă:

- Tu încă n-ai demisionat? Uite câtă treabă avem noi aici și tare mai avem nevoie de oameni harnici și muncitori. Atunci eu mi-am dat imediat demisia și am venit la mănăstire și abia atunci am înțeles de ce Părintele nu m-a lăsat să plec atunci de la serviciu, altfel Vlădica B. m-ar fi luat cu el.

Întâi canonul și după aceea celelalte treburi!

Eu am avut diferite ascultări, își amintește măicuța A. Dar cel mai mult, m-am ocupat cu reparațiile și cu construcțiile. Țin minte că odată m-am dus la Părintele Lavrentie să-mi dea binecuvântare să mă sui pe cupolă. Iar el mi-a spus:

- Cupola ca, cupola, dar tu îți îndeplinești pravila, îți faci canonul pe care ți l-am dat?

Spre rușinea mea, eu am tăcut, căci în ultimul timp nu-mi făceam canonul. Atunci Părintele cu un glas aspru și poruncitor mi-a zis:

- Eu te întreb, tu îți faci canonul? Eu v-am spus să vă faceți întâi canonul și după aceea celelalte treburi!

Altă dată, când m-am dus după binecuvântare să mă urc în clopotniță, Părintele m-a întrebat:

- Dar notele le știi? Notele trebuiesc învățate pentru că a cânta în biserică e cea mai scumpă ascultare și cântarea bisericească e de mare preț. Să știi că Maica Domnului îi iubește foarte mult pe cei ce cântă în casa fiului ei.

Pe mulți i-a binecuvântat Părintele să cânte în corul bisericii, chiar și pe cei care nu aveau ureche muzicală, și aceștia deveneau, prin rugăciunile lui, cântăreți buni. Iar mie mi se părea că sunt una dintre ei, dar după rugăciunile lui sfinte mergeam la strană și cântam.

Roagă-te la moaștele Sfântului Teodosie!

„Fratele meu s-a speriat de un incendiu și s-a îmbolnăvit așa de tare încât stătea lungit pe pat, aproape ca mort. Mama m-a trimis la Părintele Lavrentie să-l întreb dacă ne dă binecuvântare să mergem la o descântătoare care spunea că se roagă și ea, citește molitva și ajută la însănătoșire. Eu am venit la Părintele și i-am povestit toate cum s-au petrecut și i-am spus ceea ce îmi propunea mama, cu descântătoarea. El m-a ascultat și mi-a spus:

- Descântătoarea se roagă ea, dar, cum se spune în popor, spune apoi un cuvânt și toată molitva ei dispare (spune un cuvânt și strică totul). Este ca și cum ai avea un butoi cu miere de albine și ai pune în el o lingură de păcură; se obține că mierea aceea nu mai este bună în veac.
- Dar ce să fac cu fratele? am întrebat eu.
- Tu, du-te și roagă-te la moaștele Sfântului Teodosie, făcătorul de minuni, iar Sfântul îl va vindeca pe fratele tău.
- Dar eu nu știu cum să mă rog Sfântului, Părinte! am spus eu.
- Tu du-te și spune așa: „Sfinte Teodosie, slujitorule al lui Hristos și făcătorule de minuni, vindecă-l pe fratele meu, Nicolae!" și m-a binecuvântat.

Mare a fost mirarea mea când Părintele a pronunțat numele fratelui meu, căci eu nu i-l spusesem, într-un suflet am alergat acasă, povestindu-i mamei cele petrecute. A doua zi dimineață, am pornit grăbită spre biserică pentru a mă închina și a mă ruga la moaștele Sfântului Teodosie. Am ajuns la ora șapte, și am făcut totul așa după cum m-a învățat Părintele Lavrentie.

Când m-am întors acasă, mama mi-a spus că exact la ora șapte dimineața fratele meu s-a trezit și a cerut de mâncare. Din ziua aceea el a început să se însănătoșească. Pentru rugăciunile Părintelui Lavrentie, bunul Dumnezeu S-a milostivit spre fratele meu iar mijlocirile Sfântului Teodosie l-au făcut sănătos și boala l-a părăsit.

Cum puteai tu să mai mănânci?

„Aveam noi la mănăstire un obicei, își continuă povestirea măicuța A. De ziua îngerului lor păzitor[16], sărbătoritele, adică cele care îi purtau numele, se împărtășeau cu Sfintele Taine[17] apoi luau prescura și mergeau toate la Părintele Lavrentie. El rupea câte
o bucățică și le felicita cu această ocazie. Deseori participa și el la masa festivă cu
' 18 sărbătoritele și se așeza cu toată lumea în trapeză . Și iată că, odată, mi s-a oferit și mie
ocazia să particip la o așa masă festivă. Eram în total cam vreo 12 persoane iar Părintele

Note:

[16] Ziua Sfântului al cărui nume îl purtau.

[17] Se subînțelege că mai întâi s-au spovedit înainte de Sfânta Slujbă.

[18] Trapeză - sală de mese în mănăstire.

mânca din strachina[19] lui cu o lingură de lemn (acestea îi aparțineau, erau proprietatea lui). Deodată ridică capul și îi spune măicuței P. care servea masa:

- Du-te că este cineva la ușă și deschide-i să vină încoace.

Măicuța P. se duce la ușă și într-adevăr vede o femeie ce plângea foarte tare și care se ruga să-i dea voie să intre la stareț. Fiindu-i milă de Părinte, că abia începuse să mănânce, și vrând să-l protejeze, măicuța P. îi spune femeii:

- Părintele e ocupat acum. Când va termina de mâncat voi veni să te chem. Intră apoi și îi spune Părintelui:

- Nu-i nimeni, Părinte, luați și serviți liniștit prânzul. Dar femeia continua să plângă, afară.

Părintele mai ia câteva linguri de mâncare, apoi întoarce capul și îi spune din nou măicuței P.:

- Eu cred că a venit cineva. Ia du-te tu și verifică încă o dată!

- Dar nu e nimeni acolo. Părinte. Mâncați mai întâi în liniște, iar apoi vom vedea, insistă sora P. într-ale sale.

Părintele a mai luat încă o lingură de mâncare, apoi a pus cu mânie lingura pe masă, s-a ridicat și cu o voce aspră a pronunțat:

- Eu ți-am spus că o femeie stă și plânge la ușă. Du-te și adu-o înăuntru!, și s-a îndreptat s-o întâmpine.

Măicuța P., nemaiavând ce să facă, s-a dus și a intrat cu o femeie de vârstă medie care plângea amarnic. Cred că avea o mare durere pe suflet. Se părea că un mare necaz o adusese aici. Părintele a trecut cu ea în chilia sa, iar peste vreo zece minute femeia a ieșit schimbată: liniștită, ba chiar aș putea spune bucuroasă. S-a închinat la sfintele icoane și a plecat acasă mulțumită. Părintele s-a întors și s-a așezat la masă, spunându-i măicuței cu pricina:

- Dacă tu ai văzut că omul era supărat și plângea, cum puteai tu să mai mănânci? Așa stareț mare a fost Părintele Lavrentie. El, cu darul lui Dumnezeu, pe toate le
știa și putea să vadă totul, iar eu am fost martoră a bunătății și înțelepciunii lui de ziua Proorociței Ana.

Cântă mai bine „ Kazacioc "!

Părintele avea o iubire nemărginită pentru oameni, dar și oamenii îl iubeau pe el. Odată, a intrat la Părintele Lavrentie, Pimen al lui Nekita ce locuia lângă mănăstire, iar 20 în viața lui a fost un muncitor credincios. El a adus cu sine și scripca sa și voia să-și demonstreze măiestria și să-l bucure pe Părintele cu talentul său. Deci, a început să cânte Psalmii, dar nu reușea să-i cânte bine și a început să se enerveze și să se supere. Părintele a observat asta și i-a spus:

- Ia, hai de cântă mai bine „Kazacioc"!

Vioara a prins deodată viață în mâinile lui Pimen și acest dans i-a ieșit perfect. Părintele l-a lăudat și acesta s-a întors acasă bucuros și cu inima împăcată.

Plâng pentru sufletele lor

Părintele plângea adeseori și în timpul rugăciunii și în timpul cântărilor bisericești. De multe ori repeta cu lacrimi aceste cuvinte:

Note:

[19] Vas de ceramică ușor adâncit, de obicei decorat la exterior, folosit în loc de farfurie.

[20] Vioara.

- „Aici, pe lumea asta, Dumnezeu a dăruit fiecărui om libertate. Aici, omul poate să asculte cântări desfătându-se cu ele, poate să-I cânte și să-L slăvească pe Dumnezeu cu gura și cu inima, dar în viața viitoare nu va mai fi așa. Numai acela, de care Bunul Dumnezeu Se va milostivi, va putea auzi și se va desfăta cu dulcile cântări îngerești, întrucât mulți, pentru viața lor păcătoasă și neglijentă se vor lipsi de acestea în veci".

Părintele vărsa lacrimi amare, mai ales atunci când se tundeau în monahism sau se hirotoneau preoți. Și pentru că plângea tare, odată măicuțele l-au întrebat de ce plânge așa, iar el le-a spus:

- Plâng pentru sufletele lor, căci mulți dintre acești călugări și preoți or să și-l piardă din cauza neglijenței, pentru că vor duce o viață duhovnicească săracă și nepăsătoare. Pentru că mulți dintre preoți nu se vor gândi la mântuirea lor și nici a altora, ei nu se vor putea salva nici pe ei, nu mai vorbesc de alții.

Însă pentru Părintele Dimitrie, care era pe atunci la noi, la mănăstire, Părintele Lavrentie avea o dragoste deosebită mai ales pentru predicile sale sincere, pentru spovedaniile lui corecte, pentru povățuirile și sfaturile pe care le dădea el. Și mai spunea că pentru inima lui bună, pentru stăruința sa și pentru sârguința ce o avea pentru corectitudinea spovedaniei, el nu va răspunde pentru fiii săi duhovnicești și Dumnezeu îl va mântui. Apoi el a fost hirotonit Arhiepiscop și până la sfârșitul zilelor sale a fost un exemplu demn de urmat în cucernicie și cuvioșie, aducându-I necontenit slavă lui Dumnezeu și slujindu-I cu râvnă.

Dar dacă totuși vine?

În timpul lui Vlădica Boris a existat posibilitatea să se îmbrace tainic haina monahală, dacă starețul dădea binecuvântare.

O femeie, primind înștiințare că soțul ei a murit, în mâhnirea ei veni la Părintele Lavrentie și îl rugă cu lacrimi să-i dea binecuvântare să vină la mănăstire. Iar Părintele îi spuse:

- Dar când va veni soțul tău, parcă Vasile îl cheamă? (iar femeia a încuviințat dând din cap convingător). Iată, când va veni Vasile al tău, atunci ce vom face? Lui ce ai să-i spui?
- Dar el nu va mai veni căci am primit înștiințare, el e mort, Părinte, iar eu singură în lume n-am să pot trăi, spunea femeia cu ochii în lacrimi.
- Da, dar dacă totuși vine? Atunci ce o să faci? Nu, eu îți spun să mai aștepți, spuse Părintele hotărât, insistând cu tărie în ale sale.

Și într-adevăr, în scurt timp soțul ei s-a întors acasă și ea a trăit cu el viața de familie în continuare.

Păcatele îl înnegresc pe om și încă așa de tare, încât îl fac ca smoala de negru

Eram deja tunsă în monahism, povestește călugărița A., și, fiind destul de tânără, mi-a venit un gând păcătos: Oare cum va cunoaște Dumnezeu păcatele omenirii întregi? Doar au murit nenumărat de mulți oameni și mor și acuma, și încă vor mai muri, oare cum va putea Dumnezeu ști păcatele fiecăruia în parte, cine și în ce a păcătuit?

După aceea, iată că mă văd, în vis, mergând pe-o stradă dintr-un oraș mare și străin și văd în fața mea o clădire imensă. Intru, și văd înăuntrul clădirii o biserică imensă, ca o catedrală. Drept înainte văd Sfântul Altar. Ușile Împărătești - deschise. În

Altar se vedea o lumină strălucitoare, albă și foarte luminoasă, iar în mijloc Sfântul Prestol părea că era cu totul din cristal, de unde venea o lumină și mai puternică, aproape că nu mă puteam uita într-acolo.

În partea dreaptă văd eu un hol lung, ca o trapeză.

Deodată în această hol apar trei, iar când i-am putut vedea mai bine erau doi îngeri în chipul ipodiaconilor care conduceau un suflet. Și cineva îmi șoptește la ureche: „Uite, aceștia conduc un suflet curat[21]". Sufletul acela eu îl vedeam în chipul unei fete ca de 15 ani care era așa de senină și luminoasă de parcă era transparentă. Pe cap avea un batic alb, iar în mâini o lumânare aprinsă. Apropiindu-se de Sfântul Altar, ipodiaconii s-au oprit, fetița s-a închinat și au intrat apoi toți trei pe Ușile împărătești și au luat-o spre dreapta. Aceeași voce îmi spune: „Acest suflet a fost dus în rai".

Apoi eu întorc capul și mă uit în același hol și văd iarăși cum merg acești trei, doi ipodiaconi (îngeri) și intre ei fetița, dar de această dată toată neagră, cu tot corpul zgâriat de niște dungi sub formă de săgeți, asemănătoare trăsnetului Iar glasul nevăzut îmi spune: „Acesta e un suflet păcătos". Pe ea au dus-o până la Sfântul Altar apoi au intrat toți trei prin Porțile Împărătești. Dar, spre mirarea mea, și de data aceasta a luat-o tot spre dreapta. Eu m-am tulburat și, derutată, mi-am zis: „Cum adică, și acest suflet este dus în rai?"

Atunci am vrut să merg în urma lor să văd și eu cum e raiul. Lipindu-mă de perete, și încet-încet, strecurându-mă prin spatele ipodiaconilor, am intrat pe acel hol în partea dreaptă dar n-am putut să văd decât tulpinile unor copaci ca de cristal alb care erau așa de luminoși și de frumoși încât îți luau vederea. Oprindu-mă un pic ca să-mi revin, am deschis ochii și ridicând capul m-am uitat peste umărul acelor tineri și am văzut nu departe o ușă mică, iar în spatele ei o prăpastie enorm de mare și foarte întunecoasă. „Aici e iadul" mi-a spus vocea nevăzută.

Când am vrut să mă apropii mai mult, tinerii ipodiaconi (care țineau fetița neagră între ei) m-au văzut și cu o voce foarte aspră m-au întrebat:

- Tu ce cauți aici?
- Eu voiam doar să privesc, le-am răspuns cu o voce stinsă.
- Tu nu ai voie să privești. Pleacă imediat de aici! Când m-am întors să plec, în spatele meu s-a auzit un țipăt înspăimântător al păcătoasei: Aiii - aiii -aaiiii.... care a încetat îndată, (ca și cum ar cădea într-un adânc mare fără de capăt). Speriată, am fugit oprindu-mă în mijlocul bisericii. Când m-am întors, am văzut-o pe Maica Domnului care ieșea din partea stângă a Sfântului Altar. Pe mâna dreaptă Îl ținea pe Domnul nostru, prunc. Pe Maica Domnului o vedeam dintr-o parte, iar pe Mântuitorul din spate. Hainele ei erau așa de luminoase încât străluceau ca aurul la soare, reflectându-se în mii de culori pe altarul de cristal.

Văzând o așa frumusețe, eu m-am aruncat la pământ și închinându-mă, am exclamat:

- „Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătoasa".

Și m-am trezit foarte speriată, căzând la rugăciune.

A doua zi de dimineață am alergat la Părintele și i-am spus visul meu.

- Prin asta, Dumnezeu ți-a descoperit și ți-a arătat ție, ca tu niciodată să nu te mai întrebi cum de le știe El pe toate. Orice om, prin spovedanie, fapte bune și prin rugăciune curată își va curați sufletul și va deveni așa de curat și de luminos ca și sufletul acela pe care tu l-ai văzut în vis. Păcatele însă îl înnegresc pe om și încă așa de tare, încât îl fac ca smoala de negru și astfel nu va trebui să-l întrebe pe el de faptele sale, căci toate se vor vedea pe dânsul. Căci prin faptele tale te poți mântui, dar tot prin ele te poți îngropa în iad. Din faptele tale te vei îndrepta, și tot din faptele tale te vei osândi.

Note: [21] Drept.

Așa mi-a explicat Părintele Lavrentie visul meu.

Hai, tu cântă, iar noi, vom scrie notele!

O ucenică de-a Părintelui, sora G., ne povestește următoarele:

- Mă visez undeva în cer și aud o cântare de o frumusețe deosebită, nepământească: „Veniți să ne închinăm...!" și „Doamne miluiește!" Simțeam așa o bucurie în sufletul meu că nu am cuvinte să o pot descrie. M-am trezit și mă gândeam ca nu cumva visul acesta să fie de la vrăjmașul diavol. Dimineața, alerg într-un suflet la Părintele Lavrentie, iar el, întâmpinându-mă cu bucurie, îmi spune:

- Bine că ai venit! Hai, tu cântă, iar noi, eu și măicuțele, vom scrie notele cântărilor pe care le-ai auzit în vis.

Eu m-am tulburat iar, și, intimidată de surprindere, mă gândeam să nu fie ceva farmece de la vrăjmașul, și să mi se pară. Dar Părintele îmi repetă:

- Hai, cântă, ce se întâmplă, nu mai ții minte?

Eu, într-adevăr, uitasem cu totul cântările și nu puteam reproduce nimic din cele auzite în vis. Atunci, Părintele a ridicat ochii spre cer și a început să se roage ca Bunul Dumnezeu să mă ajute să-mi amintesc cântările. Încetul cu încetul, eu am început să-mi amintesc și am cântat cântările auzite în vis, iar surorile și Părintele au scris notele.

Și iată așa, cu mila lui Dumnezeu, pentru rugăciunile Părintelui Lavrentie, noi am învățat două cântări noi pe care eu apoi le auzeam în interpretarea corului Părintelui, cântări care și astăzi bucură urechea și sufletul celor binecredincioși.

Toate acestea sunt pentru deșteptarea poporului

Altă dată, pentru rugăciunile Părintelui Lavrentie, am avut un alt vis neobișnuit. Vedeam în fața mea niște porți de aur cu o aură nespus de curată, alb strălucitoare, și de jur împrejur un gard ce părea de foc. La poartă stătea multă lume, dar nimeni nu putea să intre, deoarece era un înger cu aripi și nu dădea drumul nimănui.

Eu m-am apropiat cu frică dar, spre mirarea mea, îngerul mi-a deschis poarta și mi-a spus să intru. Am intrat și în fața mea am văzut o grădină de o frumusețe deosebită, cu flori și copaci. Și erau niște crini încântători ce emanau un miros mirific, îngerul îmi spuse să intru și să nu-mi fie frică, căci acesta este raiul și să mă bucur că m-au lăsat să intru. Atunci eu l-am întrebat:

- Dar cine sunt oamenii care stau la poartă și de ce nu pot intra aici?

- Acești oameni vor sta aici până la cea de-a doua venire a Mântuitorului. Atunci Dumnezeu are să-i răsplătească pe fiecare după faptele lor.

Eu încercam să inspir cât mai profund acel aer aromat și respiram atât de tare încât și părinții mei au sesizat comportarea mea ciudată în timpul somnului. Când m-am trezit, această aromă se simțea în jurul meu destul de clar, mirosea la fel ca în rai. Mi se părea că și plapuma miroase și hainele de pe mine. M-am speriat și n-am avut deloc încredere în acest vis, deoarece, eu fiind păcătoasă, mă gândeam că e o înșelăciune de la diavol și n-am îndrăznit să povestesc nimănui visul.

Peste două zile am ajuns la mănăstire, la Părintele, și, fiind foarte tulburată, voiam să mă spovedesc, considerând că am fost atacată de vrăjmașul în somn. Părintele mi-a ieșit înainte și îi spune unei măicuțe:

- Maică Elena, adu și pune fasolea pe masă, și așezați-vă toți că sora G. are să ne povestească despre rai.

Apoi se-ntoarce către mine:

- Hai, povestește, ce ai văzut tu acolo? Celor de acasă ți-a fost frică să le povestești, dar nouă ne poți spune totul.

Eu am început să spun că sunt păcătoasă și nu sunt demnă să văd raiul, așa că visul acela mă gândesc să nu fie de la vrăjmașul și dușmanul nostru.

- De care dușman vorbești tu? Nu-i nici un dușman aicea. Povestește, îți spun!, mi-a spus hotărât starețul.

Și le-am povestit cum am putut eu mai bine, bineînțeles în limitele exprimării omenești, dar la urmă le-am spus că toate câte le-am văzut în vis nu pot fi descrise în cuvinte, oricât m-aș strădui eu, ci trebuie să le vezi, să le trăiești și să le simți.

- Așa și este, mi-a răspuns bucuros Părintele după ce a ascultat povestirea mea, dar totuși trebuie să povestești! Altul a văzut iadul, unde a fost condus, și a povestit plin de groază tuturor doar ce putea cuprinde în cuvinte. Și despre iad tot la fel trebuie povestit. Toate acestea însă sunt pentru deșteptarea poporului.

Vă primesc cu brațele deschise!

A trecut un an de când îi tot ceream voie mamei să mă lase să intru în monahism, ne povestește în continuare măicuța: Și până la urmă, cu lacrimi în ochi, mama mea mi-a dat binecuvântare să merg la mănăstire. Mergeam împreună cu prietena mea, sora M., și mă gândeam în sinea mea:

- Pe Maria au s-o primească, dar pe mine - care sunt atât de urâtă și de neîndemânatică - probabil că n-au să mă primească.

Ajungând cu bine la Părintele Lavrentie, am căzut amândouă în genunchi la picioarele lui și l-am rugat să ne primească în mănăstire. Părintele ne-a zâmbit și ne-a spus:

- Maica noastră egumenă iubește foarte mult surorile deosebite (interesante). Și apoi aici este foarte mult de lucru. Dar voi, mergeți mai întâi la mănăstirea Domnitsk! Maica stareță de acolo vă va primi „cu brațele deschise și cu toată dragostea", iar mai târziu vă veți întoarce aici și veți sluji și la Sfânta Treime. Dar atunci deja veți fi alți oameni, veți ști să cântați și să citiți, acum însă mergeți acolo repede.

Am luat binecuvântare și ne gândeam să ieșim la șosea și să mergem cu vreo ocazie, dar Părintele ne spune:

- Grăbiți-vă să mergeți cu barca, pe apă. După gard vă așteaptă însoțitorii.

Noi n-am înțeles prea bine ce voia să spună Părintele, dar am grăbit pasul. Când am ieșit din mănăstire erau acolo părintele Nichifor și câteva surori care se pregăteau să plece la mănăstirea Domnitsk. Și astfel, am pornit cu toții la drum cu o barcă.

Ajungând cu bine, ei au luat-o mai înainte, iar eu și cu prietena mea ne apropiam cu mari emoții de mănăstire, gândindu-ne ce ne așteaptă. La poarta mănăstirii ne-am întâlnit cu maica stareță care a început să ne întrebe cine suntem, de unde suntem și ce dorim. Iar noi am răspuns la întrebări spunându-i că o căutăm pe maica stareță.

- Voi vreți să veniți la mănăstire?
- Da, am răspuns noi cu o jumătate de gură.
- Așadar, vă primesc cu brațele deschise și cu toată dragostea, și a întins către noi mâinile ei bătrâne. Vai ce bucurie îmi faceți, când vă aud că doriți așa ceva. Și ne-a îmbrățișat pe amândouă cu multă căldură.

Iar noi, cu lacrimi de bucurie, am căzut în genunchi și i-am povestit cum ne-a trimis pe noi la această mănăstire Părintele Lavrentie și ne-a spus aceleași cuvinte cu care ne-a întâmpinat maica egumenă.

Și iată, pentru rugăciunile Părintelui, S-a milostivit Dumnezeu spre noi și am primit binecuvântarea de a cânta la strană, și încet-încet am început să înțelegem și să învățăm această artă duhovnicească. Mult mai târziu, după cum a spus Părintele, noi am

fost transferate în mănăstirea Sfânta Treime, unde cu frică și evlavie am slujit lui Dumnezeu.

- Bine că ai venit. Vei citi și vei cânta în cor, i-a spus Părintele Lavrentie cu bucurie măicuței A. când aceasta a venit pentru prima dată la el. La mănăstirea Domnitsk te vor învăța de toate, iar apoi vei veni și la noi.
- Părinte, dar eu nu știu să citesc și nici să cânt, așa că mă rog Sfinției Voastre să vă rugați pentru mine, păcătoasa, ca Bunul Dumnezeu să mă înțelepțească și să le fac pe toate câte le spuneți.

La Domnitsk, măicuța stareță m-a primit cu brațele deschise și încet-încet, pentru rugăciunile Părintelui Lavrentie, eu am învățat să cânt, iar apoi să și citesc. Și așa cuvintele Părintelui Lavrentie s-au împlinit întocmai.

Imediat să treci la strană! Ba chiar să fugi!

Începusem să merg la cor, ne povestește I. N. Dar se vedea că eu nu am acest dar. Nu reușeam sub nici o formă să mă încadrez în cadența cântărilor. Și astfel toți mă trimiteau de colo-colo, și nimeni nu voia să mă ia sub aripa lui. Am căzut, astfel, în deznădejde și am plecat gândindu-mă că niciodată nu voi urca în strană.

Într-o zi de sărbătoare, toată lumea a urcat în strană, numai eu singură stăteam neobservată în pridvor. M-am lipit de perete și stăteam supărată, în acel moment a trecut pe lângă mine Părintele Lavrentie, și când a ajuns la Sfântul Altar s-a întors și m-a întrebat:

- Dar tu de ce stai acolo?

Eu am început să plâng și să-i spun Părintelui amarul meu, la care el, ascultându-mă, a zâmbit întâi, apoi, cu o voce destul de aspră și neînduplecată, mi-a spus:

- Imediat să treci la strană! Ba chiar să fugi!

Eu am făcut o plecăciune și repede am plecat sus. Din acel moment, pentru rugăciunile Părintelui Lavrentie, eu mi-am însușit foarte repede toate cântările și, prin mila Bunului Dumnezeu, cânt și astăzi.

O solistă din corul Părintelui s-a apropiat de el și după ce el a binecuvântat-o, i-a spus:

- Învață, învață notele și când vei locui în Moscova, Odessa sau Petrograd, atunci vei fi mare artistă. Și așa a și fost, căci a locuit în Moscova și a cântat în corul bisericii unde cântau și renumiți artiști din corul Svešnikov și soliști ai Teatrului Mare din Moscova, de aceea, mulți dintre credincioși o credeau și pe ea artistă. Cântece lumești însă n-a cântat niciodată, iar viața i s-a organizat după spusele Părintelui și din mila Domnului a dus o viață curată întru Hristos.

Schimonahia M.

Părintele mergea odată spre biserică iar măicuța Fotina m-a luat de mână și apropiindu-se de el, l-a rugat să mă binecuvânteze să cânt și să citesc la biserica Sfântul Ilie. Părintele și-a ridicat mâinile spre cer și privind spre cer s-a rugat, iar apoi m-a binecuvântat, Eu nu știam să citesc pe slova veche, dar în aceeași zi, măicuța Fotina mia dat să citesc niște cărți în limba slavă, și spre mirarea mea eu am început să citesc cursiv și plăcut, încât cei ce mă ascultau au exclamat:

- Ce voce plăcută are! Dumnezeu ne-a trimis un înger!

I. N.

Dar tu unde ai umblat?

„Părintele Lavrentie ne părăsise pe noi și trecuse la cele veșnice, și eu, în sâmbăta morților, m-am hotărât ca după Sfânta Liturghie să nu mai stau la parastas, ci să merg până la piață, pierzând astfel slujba de pomenire. Când m-am întors în chilie, fiind obosită, m-am culcat să dorm puțin, în vis îl văd pe Părintele Lavrentie care merge singur. Am alergat la el să iau binecuvântare. El, însă, mă întreabă:

- „Dar tu unde ai umblat? Eu m-am tot uitat și nu te-am văzut nicăieri. Și nu numai pe tine. Toți s-au împrăștiat pe unde nu trebuia. Tu așa mare nevoie aveai, să mergi la piață chiar acum? Acuma du-te și cheamă toată obștea la masă."

Am plecat în grabă să chem maicile la masă și m-am trezit. Mi s-a făcut rușine pentru mine și pentru celelalte și am simțit o mare durere în suflet, că noi, cu grijile noastre lumești, jignim și necinstim memoria bunului și înțeleptului nostru stareț, Părintele Lavrentie. M-am căit în gândul meu și am promis ca niciodată să nu mai stric rânduiala bisericească cu lipsa mea."

Tu să mergi pe cel din mijloc!

„Îmi amintesc o întâmplare foarte importantă din viața mea ce se referă la o întâlnire cu Părintele Lavrentie pe care eu îl cinstesc ca pe un mare duhovnic și înainte văzător cu duhul.

La o mare sărbătoare creștină, mă pregătisem cu frică să mă spovedesc. Și când m-am apropiat de Părintele Lavrentie, el m-a întrebat:

- Tu ești soră de mănăstire?
- Nu, Părinte, sunt o mireancă păcătoasă.

Când Părintele mi-a citit rugăciunea de dezlegare a păcatelor, m-a numit măicuță, și mi-a spus numele de călugărie. Așa mi-a arătat înțeleptul Părinte drumul meu spre mântuire.

La Părintele Lavrentie eu umblam foarte des și ascultam înțeleptele lui sfaturi, dar n-am îndrăznit niciodată să-l întreb nimic. Nici nu îmi închipuiam că el ne va părăsi vreodată. Mi se părea că starețul mereu va fi cu noi. Însă Părintele a trecut la cele veșnice, iar eu nu-mi mai găseam liniștea. Sufletul meu intra în întuneric și eu simțeam cum mă rătăcesc pe cărări greșite. Într-o noapte îl visez pe Părintele, cad înaintea lui și îl rog:

- Părinte, eu pier, salvează-mă! Sufletul meu se pierde. Cum să scap de chinul sufletesc?
- „Spovedanie, spovedanie și împărtășanie, în acestea-i salvarea. Vezi aceste trei drumuri? Tu să mergi pe cel din mijloc, numai așa te vei mântui, mi-a spus Părintele cu o voce blândă, dar cu un ton poruncitor".

M-am trezit și am simțit o mare ușurare iar cuvintele Părintelui le păstrez și acuma cu mare sfințenie. Dumnezeu să-l odihnească în loc plin de lumină!

Preotul P. ne povestește următoarele:

Eu mă pregăteam să devin preot și am venit la Părintele Lavrentie după binecuvântare și sfătuire.

El s-a rugat, apoi m-a binecuvântat să citesc din Evanghelie. Și am deschis Evanghelia la Matei 22, 37-40 și am citit: „Iar Iisus a zis lui: Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău. Aceasta este întâia și cea mai mare poruncă. Iar a doua, asemenea acesteia: Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți. In aceste două porunci se cuprind toată Legea și proorocii". Apoi Părintele m-a oprit și mi-a spus:

- Așa trebuie să fie un slujitor al Domnului și toate vor fi bune.

Până în ziua de astăzi eu păstrez cu mare sfințenie în suflet cuvintele Părintelui Lavrentie.

Amarnic se va căi

Într-o zi a venit la Părintele Lavrentie o ucenică duhovnicească de-a lui, plângându-se că prietena ei, și ea ucenică a Părintelui, s-a măritat cu un necredincios. Părintele s-a întristat și a zis:

- Vai, ce-a făcut păcătoasa! Păcat de ea, că se pierde. După o pauză, îmi spune:
- Tu roagă-te pentru ea, și mă voi ruga și eu. Peste trei luni el o va părăsi și ea amarnic se va căi.

Într-adevăr, așa s-a și îndeplinit. Așa zisul ei soț (căci nu erau cununați la biserică) a părăsit-o deoarece ea a început să-i vorbească despre religie. El n-a suferit deloc asta și nu i-a plăcut atitudinea pe care ea a luat-o, și astfel a părăsit-o, iar ea s-a întors plângând la Părintele Lavrentie rugându-l s-o primească la spovedanie și să o ajute să se întoarcă pe calea cea dreaptă.

Mama ta nu va muri!

Mama mea era foarte bolnavă cu plămânii. Deja nimeni nu mai spera că ea se va însănătoși și noi ne pregăteam cu toții pentru înmormântare. Tatăl meu m-a trimis la Părintele Lavrentie. Ajungând, am căzut în genunchi și cu lacrimi în ochi i-am povestit Părintelui necazul nostru. El m-a ascultat cu atenție, apoi a plecat capul și s-a rugat, după care m-a liniștit spunând:

- Nu, mama ta nu va muri! Ea va trăi, și încă mulți ani! Ba mai mulți chiar decât tatăl tău!

Și într-adevăr, după rugăciunile sfinte ale starețului, toți ne-am minunat cum mama mea a început să-și revină și a trăit până la vârsta de 90 de ani, ne povestea o femeie dreptcredincioasă.

Pe toată perioada războiului, eu n-am avut nici-o veste de la soțul meu. Războiul se terminase deja și eu tot nu știam nimic despre el. Atunci m-am dus la Părintele Lavrentie și l-am întrebat cum să mă rog pentru el. Iar Părintele mi-a spus:

- Fă-i rânduiala de înmormântare și roagă-te pentru el ca pentru cei morți.

Eu i-am răspuns că încă n-a venit înștiințarea despre moartea lui. Dar Părintele a insistat:

- N-au trimis încă, dar vor trimite. Tu fă-i pomenirea, precum ți-am spus!

Cu inima îndoită și cam în silă am făcut tot ce mi-a spus Părintele, pentru că nu voiam să cred că soțul meu e mort. Abia peste un an de zile am primit înștiințare oficială despre moartea soțului meu. Atunci, impresionată de înaintevederea lui, m-am dus la Părintele și i-am mulțumit pentru sfatul lui cel înțelept.

Binecuvântarea mea nu te va ajuta (autobuzul a avut un grav accident)

Aceeași dreptcredincioasă ne povestește următoarele: „Venisem la Părintele după binecuvântare ca să merg la fiul meu. Părintele mi-a spus că nu e bine să merg astăzi, iar eu l-am rugat cu insistență, ba chiar l-am implorat să-mi dea totuși binecuvântare, căci mă înțelesesem cu băiatul meu să mă aștepte la autogară și asta era stabilit dinainte.

- Binecuvântarea mea nu te va ajuta dacă te vei duce astăzi. Așa că ai o singură soluție: să mergi mâine, a spus hotărât Părintele.

Mi-a fost frică să nu fac ascultare, așa că am înnoptat la mănăstire.

A doua zi, am aflat că autobuzul a avut un grav accident. Atunci, căzând la picioarele Părintelui, i-am mulțumit că m-a salvat de la o moarte sigură.

Așa a fost Părintele, se ruga pentru toate sufletele păcătoase și îi ajuta pe toți cei care veneau la el să-i ceară binecuvântare și ajutor.

Tu du-te, căci eu mă voi ruga!

Ieromonahul A. ne povestește: Mi-am pierdut mama în timpul celui de-al doilea război mondial. Era într-o zi de noiembrie și eu, fiind încă băiețel, mergeam cu mama pe o stradă când, deodată, vedem un băiat străin ce alerga spre noi, iar după el un soldat neamț. Băiatul probabil că era foarte flămând și furase de la el o conservă pe care o ținea strâns la piept. Venind în fugă s-a ascuns speriat în spatele mamei mele, iar neamțul a tras un foc de armă doborând-o pe mama iar apoi l-a împușcat și pe băiat. Eu, de spaimă, m-am urcat pe un gard și am reușit să fug și să mă salvez, dar am rămas fără mama.

M-a luat o mătușă de-a mea, care era o femeie foarte credincioasă. Ea mă ducea la biserică și tot ea a fost cea care m-a adus pentru prima oară la Părintele Lavrentie. Când m-a văzut, Părintele m-a strâns cu drag la pieptul său, m-a binecuvântat și apoi ma mângâiat pe cap, spunându-mi cu bunătate:

- Ce bucurie să ne viziteze pe noi un călugăr! Când vei fi la Kiev, să nu uiți să te rogi și pentru noi. Vei rămâne tu orfan, dar Dumnezeu Se va milostivi de tine.

Nu după mult timp a venit înștiințare că tatăl meu a murit pe front într-o luptă foarte grea, așa că eu am rămas orfan din fragedă copilărie. Prinzând dragoste de biserică, mai tot timpul mă țineam de Părintele Lavrentie.

Într-o zi el m-a chemat și, binecuvântându-mă, mi-a spus:

- Du-te la Kiev și acolo îi vei ajuta pe monahi la lucrul ce este în trapeză și încetul cu încetul vei deprinde și cântările bisericești.

L-am ascultat pe cuviosul nostru Părinte și m-am dus la mănăstire la Kiev, unde am stat până la vârsta de 16 ani. Trebuindu-mi buletin, aveam nevoie de adeverință de la primăria din satul meu natal. Când m-am adresat la primărie cu problema mea, ei nici n-au vrut să mă asculte, spunându-mi să rămân acasă și să muncesc în colhozul din sat. Atunci, eu m-am dus imediat la Părintele Lavrentie după sfat, iar el mi-a dat binecuvântare să mai stau o perioadă de timp la Kiev, la mănăstire. Am mai stat un timp, după care mi-au cerut din nou adeverință pentru buletin. Am venit din nou în satul natal dar fără succes, pentru că cei de la primărie iar m-au refuzat. La care eu, ne mai văzând nici o ieșire, am hotărât să rămân în colhoz.

Când m-am dus la Părintele Lavrentie, pe el tocmai îl conduceau din biserică la chilie. Eu i-am povestit imediat totul, spunându-i necăjit că m-am hotărât să rămân în sat. Dar el a reacționat mirat:

- Cum așa? zice el. Doar tu ești deja călugăr. Nu se poate să rămâi în sat. Grăbește-te, căci primarul îți va scrie adeverința în seara aceasta, fiindcă și așa nu are altceva de făcut.
- Bine, dar eu vin tocmai de acolo, l-am contrazis eu disperat pe Părintele.
- Tu du-te mâine, după cum îți spun, căci eu mă voi ruga.

A doua zi de dimineață, luând binecuvântare, m-am întors în sat. Când mă duc la primar, el mă primește bine dispus și îmi spune cu blândețe:

- Uite, ți-am scris aseară toate hârtiile de care ai nevoie, căci și așa n-aveam altceva de făcut. Am avut ceva timp liber. Ia-le și du-te unde vrei!

Luându-mi bucuros hârtiile, m-am întors într-un suflet la Părintele Lavrentie, mulțumindu-i pentru rugăciunile sale. La care el, văzându-mă, mi-a spus:

- Acum du-te la Kiev, căci cei de acolo îți vor da buletinul repede. Tu vei fi un bun slujitor al lui Dumnezeu, încă vei fi și preot. Apoi m-a binecuvântat ca să plec la drum.

Ajungând la Kiev, m-am dus direct la poliție să le dau adeverințele pentru buletin, la care ei au început să mă ia cu vorba și să mă convingă să nu mă mai duc la mănăstire. Ca să părăsesc această cale a vieții mi-au oferit să rămân să lucrez în poliție, dar le-am zis că hotărârea mea este deja luată și nimic nu mă va face să mi-o schimb. Atunci s-au interesat ce m-a făcut să merg la mănăstire. Când le-am povestit momentele tragice din viața mea care m-au adus la o credință adevărată în Dumnezeu, ei nu m-au mai contrazis și mi-au dat buletinul.

Și așa, pentru rugăciunile Părintelui Lavrentie, la scurt timp eu am fost tuns în monahism, și, după o vreme, am fost hirotonit preot. Nici până în ziua de astăzi eu n-am încetat să-I mulțumesc lui Dumnezeu că mi l-a scos pe Părintele Lavrentie în cale.

Du-te și ad-o acasă imediat, căci de nu, amândoi veți arde în iad!

În satul Karilsk, locul de baștină al Părintelui, locuiește părintele Teodosie (acum în vârstă de 72 de ani). Cu binecuvântarea Părintelui, el s-a căsătorit cu o fată din sat, Maria, dar a primit ca ascultare să nu se atingă de nevasta sa. Mai târziu, Părintele la binecuvântat să se facă diacon, iar în timpul războiului l-a tuns în monahism, apoi la hirotonit preot.

Zece ani din viața sa și-a petrecut-o în închisoare, iar acum își duce traiul sub același acoperiș cu soția sa (care nu i-a fost decât soră duhovnicească) petrecându-și timpul în rugăciune și post.

Vizitând această familie, am primit multe sfaturi și pilde duhovnicești.

Soția părintelui Teodosie ne povestea următoarele: - M-am născut într-o familie de oameni foarte săraci. Eram cinci copii în casă și cu toții eram mici când tatăl nostru a fost deportat. Eu eram cea mai mare în familie, dar cel mai grav era că nu am fost crescută duhovnicește și eram săracă sufletește. Eram precum un vlăstar verde fără fructe. De felul meu eram simplă și cinstită, iar Teodosie îmi era drag încă de când eram copilă, așa că atunci când el m-a cerut în căsătorie și mi-a pus condiția să viețuim în curăție, imediat m-am dus după el, deși sora lui mai mare nu avea ochi să mă vadă. Ea a fost ca o cruce pe parcursul vieții noastre. Fiindcă ea nu mă putea suporta, lucrurile s-au petrecut în așa fel că eu până la urmă n-am mai rezistat și am plecat acasă la părinți, părăsindu-mi soțul. Peste câteva zile, Teodosie s-a dus la Părintele Lavrentie și a povestit necazul său. Părintele l-a ascultat și i-a spus cu glas puternic și poruncitor:

- Du-te și ad-o acasă imediat, căci de nu, amândoi veți arde în iad din cauza ei.

El a venit la mine să mă roage ca să mă întorc, însă eu nu prea voiam, fiindu-mi frică de sora lui. Până la urmă însă m-am întors. Și de atunci, pentru rugăciunile Părintelui Lavrentie, cu mila Bunului Dumnezeu, noi am stat sub același acoperiș, petrecându-ne viața în curățenie trupească și sufletească, în post și rugăciune. În timpul războiului noi am trăit în mănăstire, unde el lucra la grădină iar eu la bucătărie. Acolo am învățat să citim cărțile sfinte și acum ajutăm starețului în rugăciunile pe care le facem acasă.

Țin minte că eu și monahul Nicon ne-am întâlnit cu măicuța Olimpiada, dar el mi-a explicat mai înainte că ea a primit binecuvântare de la Părintele Lavrentie să intre în monahism. Atunci eu l-am întrebat dacă ea a stat la mănăstire iar el mi-a răspuns că nu. Deci când ne-am întâlnit cu măicuța eu am întrebat-o:

- Măicuță, cum ați fost tunsă în monahism? Când și cum?

Iar ea mi-a răspuns că până la război și că a binecuvântat-o Părintele Lavrentie, iar slujba tunderii în monahism a oficiat-o schiarhimandritul Varlaam Kievski.
22

Eu m-am minunat, însă Părintele Nicon mi-a spus că părinții lui (mama și tatăl) și el singur de asemenea mireni fiind, au fost tunși în monahism cu binecuvântarea Părintelui Lavrentie, iar slujba a oficiat-o schiarhimandritul Varlaam. Astfel Părintele Lavrentie binecuvânta un lucru bun și sfânt, iar alții pentru binecuvântarea lui săvârșeau acest lucru.

Un bărbat din satul Karilsk, ce era pălimar (paracliser) la biserică, a venit într-o zi la Părintele Lavrentie să-i ceară binecuvântare să se facă preot. Părintele s-a uitat la el pătrunzător, apoi prinzându-se cu mâinile de cap, i-a spus:

- Iadul deja e plin de unii ca tine, așa că fugi de-aicea!

Și așa a plecat pălimarul fără să obțină nimic.

Ai să mergi acasă când îți voi spune eu!

Era prin anii 1920 când eu venisem la Cernigov și colindasem toate mănăstirile din jur. La mănăstirea Sfânta Troiță am avut marea bucurie de a discuta cu Părintele Lavrentie și a mă îndulci din învățăturile lui minunate. Atunci când m-am hotărât să plec acasă, Părintele m-a întrebat:

- Dar tu ai fost la Vlădica Pahomie să-ți iei binecuvântare?
- Nu, am răspuns eu.
- Atunci du-te mai repede la el, mi-a spus Părintele.

Eu m-am dus la părintele Pahomie (el e sfânt mucenic) și i-am spus despre discuția mea cu Părintele Lavrentie, am discutat câteva lucruri cu el și mi-am exprimat dorința de a mă întoarce acasă. La care Vlădica mi-a spus atunci:

- Bine, dar du-te înapoi la Părintele Lavrentie și ascultă cu atenție tot ce are să-ți spună și să împlinești întocmai cele zise de el (arhiepiscopul Pahomie știa deja că

Note:

[22] Au fost și vremuri grele pentru monahism și sunt și astăzi. Știe satana că în războiul duhovnicesc cei mai buni luptători sunt călugării, de aceia până și astăzi se îndârjește împotriva monahismului. Foarte dese sunt cazurile că atunci când voiește cineva sa intre în monahism sunt unii pe la mitropolii sau episcopii, care, când aud de așa ceva, îi apucă strechea, numai nu fac spume la gură. De aceia părintele Lavrentie (ca de altfel toți marii trăitori, purtători de Duh Sfânt și nu, cuiere pentru haine monahale), binecuvânta tunderea în monahism fără știrea Vlădicăi. Zice un mare părinte al Bisericii noastre Ortodoxe care și-a dat doctoratele și masteratele în teologie, nu în Occident, în acel Apus care a apus de la dreapta credința, ci prin închisorile comuniste (Aiud, Gherla, Canal, etc.) că dacă ar ști monahii ce ispite îi așteaptă în mănăstire, unul n-ar mai veni la mănăstire, dar dacă ar ști mirenii în ce slavă se află călugării înaintea lui Dumnezeu, încă din această viață, toți ar fugi la mănăstire. (n. ed.)

Părintele Lavrentie nu spune nimic în zadar și că tot ce spune el e prin inspirația Duhului Sfânt).

Când m-am dus la Părintele Lavrentie și i-am spus cuvintele Arhiepiscopului, el a zâmbit și mi-a spus:

- Ai să mergi acasă când îți voi spune eu, iar până atunci stai la mine.

Deși eram pornit să merg acasă, totuși n-am îndrăznit să o fac. Am mai stat cam vreo săptămână și când m-am întâlnit cu Părintele, el mi-a spus:

- Iaca, acum se poate porni la drum. Poți să mergi acasă, dar ia și sticluța asta cu tine, căci are să-ți fie de folos și încă de mare folos.

Pe drum m-am uitat la sticluță și am văzut că în ea era spirt. Mergeam repede spre casă, când în marginea satului o văd pe mama mea care deja de câteva zile mă aștepta cu nerăbdare și ieșea din sat ca să mă întâlnească și să mă avertizeze de pericolul de moarte care ne amenința; tulburată și cu lacrimi în ochi, mi-a spus că autoritățile orașului împreună cu cei de la sovietul sătesc au fost deja și m-au căutat de câteva ori și că niște oameni din oraș împreună cu activiștii satului au împușcat deja „câțiva dușmani ai poporului" și că mă caută și pe mine (în vremurile acelea erau omorâți foarte mulți oameni fără să aibă nici-o vină).

Auzind cele spuse de mama mea, mi-am adus aminte de cuvintele Părintelui Lavrentie, am strâns în mână sticluța primită și, cu rugăciunea în gând, m-am îndreptat spre casa șefului de poliție unde trebuia să mă prezint imediat ce veneam acasă.

Acasă la șef nu l-am găsit decât pe tatăl său care fiind bolnav ofta ușor pe cuptor. După ce l-am salutat, l-am întrebat de ce se vaită. Iar el mi-a răspuns:

- Mă dor toate oasele și uite, de-aș avea puțin spirt ca să-mi fac niște frecții, tare bine mi-ar mai prinde, dar nu se găsește nicăieri.

În acel moment a intrat în casă feciorul lui și m-a și luat la întrebări: când am plecat din sat?, unde am stat? și ce am făcut? și așa mai departe. Iar eu i-am povestit lui tot ce am făcut și unde am fost.

- Bine, bine, deci tu nu erai acasă, așa că nu ai cum să fi fost implicat în complot, mi-a spus binevoitor tânărul activist.

Atunci eu am scos din buzunar sticluța ce o aveam de la Părintele Lavrentie, și dându-le-o, le-am spus:

- Luați, însănătoșiți-vă și trăiți după cuvântul lui Dumnezeu. Bătrânul s-a bucurat, iar feciorul lui mi-a mai spus încă o dată:

- Bine că nu ai fost acasă, căci altfel ai fi murit în zadar iar până ne dezmeticeam noi, pe tine nu te-ar mai fi ajutat cu nimic.

Părintele Lavrentie mi-a prezis mie că voi sluji la moaștele Sfântului Teodosie și că voi avea două ajutoare. Voi ajunge timpurile când va fi închisă mănăstirea și sfintele moaște vor fi mutate. Pe urmă, mănăstirea se va deschide din nou, însă arhiereul nu va dori ca biserica să se numească catedrală și va ordona ca sfintele moaște să fie îngropate. Însă biserica va rămâne catedrală prin binecuvântarea înaltului sinod (care s-a întrunit la cererea binecredincioșilor) și moaștele Sfântului Teodosie vor fi aduse din nou la locul de închinare.

Ieroschimonah Teodosie

Focul binecuvântat

Adesea eu îl conduceam pe Părintele Lavrentie spre biserică. Drumul pe care mergeam era bătut cu piatră, iar Părintele s-a împiedicat de una din ele, și atunci m-am gândit: „De-aș avea eu o putere, l-aș lua eu pe Părintele pe sus și l-aș pune în strană"

- Ei, ai vrea tu să ai așa o putere de a mă duce direct în strană ca să nu mă mai împiedic, dar nu ai așa putere!

Și nu era singura dată când Părintele îmi citea gândurile. Eram în curtea bisericii când o văd pe măicuța P. care îl conducea pe Părintele în grădină. Am văzut că măicuța ținea în mână pieptenul și că urma să-l pieptene și să-i împletească părul Părintelui și îmi doream foarte mult să fac și eu acest lucru, dar nu îndrăzneam să spun. Mă apropiasem să iau binecuvântare și atunci Părintele a trimis-o pe măicuța P. în chilie pentru ceva. Ea mi-a dat mie pieptenul iar eu am avut bucuria de a-i împleti părul Părintelui Lavrentie.

L-am condus pe Părintele apoi în strană, însă era prea devreme ca să înceapă slujba și Părintele a început să-mi povestească următoarele:

- Am fost eu în sfântul Ierusalim când patriarhul primea focul binecuvântat (Sfânta Lumină). Mulțimea de popor stătea atunci cu lumânările în mână și se ruga împreună cu patriarhul și atunci când a coborât focul binecuvântat și s-a aprins lumânarea patriarhului, în același timp s-au aprins multe lumânări ale credincioșilor adevărat rugători și ei nu au avut nevoie să aprindă lumânările de la patriarh. Iar alții și-au aprins lumânarea de la lumânarea patriarhului, și Părintele a zâmbit. Schimonahia Ecaterina și Maica Evghenia povesteau că Părintele le-a mărturisit lor că și lumânarea lui s-a aprins de prima dată, dar a spus ca aceasta să nu se destăinuiască nimănui atâta timp cât el este în viață.

Părintele mi-a mai spus că:

- A fost o vreme când am stat la Ierusalim și în tot acest timp am condus corul patriarhal.

Țin minte o altă povestire în care spunea că unii luptă ca broasca, care pentru a se salva ar vrea să urce pe uscat, dar neținând ei dreapta credință ortodoxă, deodată alunecă și cad în iad și ne arătă cu mâna în jos. Iar alții „cad" în sus, drept în rai, urcând câte puțin, ușor, ca pe niște trepte dar făcute din cărțile, canoanele și dogmele Bisericii Ortodoxe. Toate acestea le-a povestit unui preot care a început să plângă, spunându-mi:

- Bine că mi-ați liniștit sufletul prin cuvintele Părintelui. Apoi eu am aflat că el a avut foarte multe ispite, dar aceste pilde Părintele ni le adresează nouă, la toți muritorii.

(I. M.)

Rugăciunile Părintele Lavrentie ne-au salvat

În timpul războiului cu nemții, pe mama și pe sora mea le-au chemat la „Centru" pentru a fi trimise în Germania. Mama plângea amarnic strângându-și câteva lucruri. Eu am alergat atunci la Părintele Lavrentie și i-am povestit necazul meu, iar el m-a liniștit și mi-a spus ca să rămân la Sfânta Liturghie. Când m-am întors acasă am găsit-o pe mama și pe sora mea acasă. Mama mi-a povestit că acolo, la „Centru", când au întrebat- o ce lucrează ea a răspuns că este croitoreasă, iar traducătoarea, vorbind ceva în germană cu cel prezent, i-a spus să meargă înapoi acasă și să revină după-masă la adresa indicată de ei. Mamei însă îi era foarte frică, iar eu i-am povestit ce a spus Părintele Lavrentie, după care ea s-a liniștit.

Ducându-se la adresa indicată s-a întors înapoi cu niște haine pe care trebuia să le repare. Pe ea au lăsat-o acasă pentru că era croitoreasă, iar șeful lor, neamțul, avea nevoie de cineva care să-i repare hainele. Și uite-așa ne-a salvat Părintele Lavrentie cu rugăciunile lui mijlocitoare la Dumnezeu.

M. M.

Să nu-ți fie frică. Tu vei fi bine păzit!

La începutul războiului, în 1941, un bărbat credincios a venit la Părintele să-i ceară binecuvântare pentru a pleca la război, întrucât știa că trebuie să primească înștiințare în zilele ce urmau.

- Cu Dumnezeu e bine oriunde, e bine peste tot, i-a spus Părintele. Când vei primi înștiințarea, neapărat să vii la mine.

Eu așa am și făcut, ne povestește în continuare dreptcredinciosul K. Când am primit înștiințarea de a mă prezenta la Centru, imediat am plecat la Părintele Lavrentie pentru binecuvântare, în acea zi, însă, el nu primea pe nimeni deoarece era bolnav. Măicuțele s-au dus totuși și l-au anunțat, iar Părintele m-a primit imediat.

Când am intrat, Părintele s-a ridicat cu greu din pat, și-a pus epitrahilul, s-a rugat, și apoi mi-a spus:

- „Să fii întotdeauna cu Dumnezeu și cu tine va fi îngerul tău păzitor, care nu te va părăsi, ci te va apăra cu aripile lui de toate relele și te va acoperi de gloanțe din toate părțile. Tu nu te îndoi și nu te înfricoșa de nimic, doar să crezi și să te rogi. Și să stărui să nu nimerești în lagărele dușmanului, căci mulți mor acolo. Peste tot să fii primul întotdeauna în ajutorul aproapelui! Iar dacă cei din jurul tău te vor dezaproba și vor spune ceva, să le spui că „așa ți s-a dat ordin de sus". Cel mai important este însă să nu- ți fie frică. Tu vei fi bine păzit. Pe tine nu te va vătăma nimic."

Acestea mi le-a spus Părintele Lavrentie înainte de plecare. La despărțire m-a binecuvântat făcându-mi o cruce mare și, punându-mi în mână o prescură, mi-a dat drumul la luptă. Am rămas profund impresionat de cuvintele Părintelui și aveam mare încredere în rugăciunile lui, știind că doar așa Bunul Dumnezeu Se va milostivi de mine, păcătosul.

Când ne-au trimis pe câmpul de luptă, atunci cu adevărat am simțit puterea imensă, făcătoare de minuni, a rugăciunilor lui asupra mea. În jurul meu curgeau împușcăturile ca ploaia, vâjâiau gloanțele, săreau în aer bombe, iar eu mă târâm curajos și căram pe colegii mei răniți la punctul medical, ajutam camarazilor cu o iubire mare, fiind peste tot primul, și pe mine nu mă atingea nimic, treceam prin toate fără să fiu nici măcar zgâriat. Așa am trecut prin tot războiul, nefiind rănit niciodată măcar. Dacă mulți dintre cititori nu vor crede, atunci să vină la mine și să mă întrebe, căci eu, din mila 23 Domnului, încă mai sunt în viață.

După terminarea războiului m-am întors acasă, apoi m-am dus la Părintele Lavrentie și, căzând în genunchi, i-am mulțumit cu lacrimi în ochi pentru sfintele sale rugăciuni. I-am povestit cum am simțit asupra mea puterea minunată deși eu nu eram decât un om neputincios, iar el mi-a spus:

- Trebuie să crezi și să nu te îndoiești! Și atunci vei vedea și vei simți și mai mult: și ce este în cer și ce este în iad!

După aceasta m-a binecuvântat să vin la corul mănăstirii. Am mers o perioadă, dar pe urmă am început să mă răcesc sufletește. Mă întâlneam tot mai rar cu Părintele, iar apoi mi-a venit prin cap gândul să mă însor. Nu îndrăzneam însă să mă duc să-i cer binecuvântare, căci mă gândeam că are să mă încurce cumva. Așa că ascundeam gândul meu, îl păstram în taină cică să nu-mi strice cineva planul.

Știa despre aceasta doar sora mea mai mare care însă nu s-a dus să-i spună Părintelui. Așa că, ocolindu-l pe Părintele, m-am însurat după capul meu.

Când Părintele a aflat despre marea mea ispravă mi-a trimis vorbă să-l caut. Cu multă rușine am trecut pragul chiliei Părintelui, iar el mi-a spus:

- Ai-iai-iai! Asta e, acum te bucuri că trăiești cu ea, dar după ce se va îmbolnăvi, nu vei mai trăi cu ea. Până la urmă însă te vei face călugăr.

Note:

[23] În limba rusă cartea a apărut în anul 1993.

Și așa a început chinuitoarea, apăsătoarea și de 70 de ori nefericita mea viață familială. Numai cinci ani am putut trăi cu nevasta mea, căci apoi ea s-a îmbolnăvit psihic foarte grav, devenind cu totul nefolositoare pentru viața de familie, nemaifiind în stare să ajute cu nimic în gospodărie. Atunci când s-a îmbolnăvit a fost un zbucium straşnic, încât nu știam unde să mă bag. Și așa am chinuit eu cu ea 30 de ani, singur având grijă de toate și îngrijind-o și pe ea. Apoi ea a murit iar eu am rămas să-mi termin drumul vieții intrând în monahism.

Și iată cum plătește omul pentru orice neascultare.

Să nu te uiți la înfricoșările lor!

În anii 1930, când timpurile erau foarte grele, venisem la Părintele Lavrentie să-i cer sfatul despre greutățile pe care le întâmpinam, iar el îmi spune:

- În pericole să nu-ți fie frică, dacă te vor aresta - nu te înspăimânta, de te vor amenința și șantaja tu să fii curajos. Să nu te uiți la înfricoșările lor. Citește Psalmul 90: „Sprijinitorul meu ești și scăparea mea, Dumnezeul meu, și voi nădăjdui spre dânsul...", rugăciunea: „Să învie Dumnezeu și să se risipească vrăjmașii lui...", și condacul I din Acatistul Născătoarei de Dumnezeu: „Apărătoare Doamnă, pentru biruință mulțumiri, izbăvindu-ne din nevoi, aducem ție, Născătoare de Dumnezeu, noi robii tăi. (...)". Să citești acestea de 24 de ori iar la sfârșit „Vrednic ești!" și otpustul. Acum du-te și promite că vei primi sfânta schimă când vei ajunge în libertate.

La scurt timp după această întâlnire pe mine m-au arestat și amenințările au fost multe, iar acuzațiile curgeau că sunt contrarevoluționar și împotriva conducerii. Dar mai ales când mi-au spus că mă vor împușca dacă nu recunosc că sunt dușman al poporului m-am înspăimântat rău de tot. Atunci îmi vin în minte cuvintele Psalmului 90, 5 „Nu te vei teme de frica de noapte, de săgeata ce zboară ziua..." și mă bucuram, dar imediat ma cuprins iar frica. Deodată văd în fața mea pe Părintele Lavrentie care îmi spune:

- Puțin credinciosule, de ce te-ai îndoit și te-ai deznădăjduit? Și de ce ai uitat cuvintele mele despre salvarea ta?

Îndată inima mea s-a înveselit și sufletul meu s-a bucurat iar chipul Părintelui a dispărut. Eu imediat am început să mă rog cu aceste 3 rugăciuni, pe care le-am repetat de 24 de ori. În timp ce mă rugam au venit și m-au amenințat că am să fiu împușcat imediat. Atunci eu mi-am pus toată nădejdea în voia lui Dumnezeu și am căzut în genunchi, cerându-mi iertare pentru neascultarea și uitarea mea: „iartă-mă pe mine cuvioase Părinte și binecuvântează ca asupra mea să coboare mila lui Dumnezeu pentru rugăciunile Sfinției Tale". Nu mai simțeam nici o frică. Eram pregătit deja pentru a înfrunta moartea și nădăjduiam la viața veșnică. M-au scos ca să mă împuște, dar înainte de asta au hotărât să mă treacă prin camera de tortură. Mă loveau și mă chinuiau neomenește, iar durerile erau insuportabile dar nu conteneam să spun: „Vrednic este!" La un moment dat aud ca prin vis glasul unuia din ei, care oprește această nelegiuire și- mi spune: „Pleacă și să nu te mai văd pe aici!"

Mergând pe drum spuneam otpustul mulțumindu-i Împărătesei Cerești și Părintelui Lavrentie pentru rugăciunile sale mijlocitoare.

Schiarhimandrit Antonie

Părintele avea o dragoste nespusă față de toți oamenii. Mereu spunea:

24

- Cum poți să le dai epitimii? Doar și așa toți sunt întristați. Trebuie să-i iubim pe toți, să-i jelim, să le iertăm păcatele și să ne rugăm pentru ei. Eu niciodată n-am dat nimănui epitimii.

M-am încurcat cu deșertăciunile vieții lumești

Când eram noi tinere și neștiutoare și Părintele Lavrentie a venit la noi în sat, eu și cu încă două prietene de-ale mele ne-am dus să luăm binecuvântare și să-i ascultăm sfatul lui duhovnicesc călăuzitor, ne povestește măicuța B.

El ne-a primit cu dragoste, s-a uitat cu atenție la fiecare, și ne-a spus:

- Tu, Iulia, nu mai umbla după plimbări și să nu te mai duci să te distrezi. N-ai nevoie de astea, nu-ți trebuie, căci te vei face măicuță. Tu, Galia, te vei căsători. Dar sunt unele care vor vrea și într-o parte, și în alta, iar când vor cădea, („când nimeresc în groapă"), abia ies și doar prin marea milă a lui Dumnezeu se vor mântui.

Timpul a trecut repede și toate cele spuse de Părintele s-au împlinit. Una a intrat în mănăstire, iar cealaltă s-a căsătorit și a trăit cu soțul său toată viata după Legea lui Dumnezeu. Eu nu prea știam ce să fac și le tot învârteam. Voiam să prind doi iepuri deodată: aș fi vrut și la mănăstire, dar tare m-aș mai fi măritat. Lucrurile s-au petrecut în așa fel, încât eu m-am căsătorit „din interes" (soțul meu era foarte bogat). Dar a început războiul și eu am rămas singură fără soț, fără casă, doar cu copiii plângând în brațe, îmi aminteam deseori cu lacrimi de cuvintele proorocești ale bătrânului stareț și îmi părea de fiecare dată rău că m-am încurcat cu deșertăciunile vieții lumești, care trag sufletul în jos. Însă pentru rugăciunile Părintelui Lavrentie, Bunul Dumnezeu S-a milostivit și de mine și m-a adus pe calea cea dreaptă.

Pe ea să n-o primiți, că este baptistă (Pentru ce ați înduplecat și adus la mine o eretică?)

A venit din satul Sifki o oarecare Elena care a cerut binecuvântare să intre în mănăstire. Părintele Lavrentie a fost împotrivă, spunând:

- Pe ea să n-o primiți, că este baptistă și nu va trăi în sfântul locaș.

Însă arhiereul și maica egumenă i-au dat binecuvântare. N-a trecut mult timp și ea n-a mai vrut să facă ascultare, nimic nu era după voia ei, nu-i plăcea să meargă la treabă și până la urmă a plecat din mănăstire.

După un timp, vine de la Kiev măicuța Melchisedeca (maica egumenă de la mănăstirea Sfântul Nicolae) pentru a se închina la Sfintele Moaște ale Sfântului Teodosie și pentru a lua binecuvântare de la Părintele Lavrentie. Ea luase cu sine pe schimonahia Alexandra și pe Elena (tot pe acea Elena care părăsise nu demult mănăstirea unde era Părintele). Când au ajuns toate trei la Părintele, acesta hotărât a refuzat să le primească și să le dea binecuvântare. Atunci măicuțele Alexandra și Melchisedeca au început să plângă, rugându-se:

- Părinte, măcar binecuvântați-ne.

Elena stătea nemișcată, ea neavând nici o dorință să meargă la Părintele. Venise aproape târâtă de măicuțe, iar pe lângă toate acestea încerca să le convingă și pe ele să nu meargă la acest „moșneag", că ce le poate spune el.

Până la urmă, Părintele le-a chemat lângă el pe cele două, pe măicuțele Alexandra și Melchisedeca, și le-a întrebat:

Note:

[24] Pedeapsă canonică, după rânduiala Sfinților Părinți, pentru păcatele făcute.

- Pentru ce ați înduplecat și adus la mine o eretică și pentru ce mai umblați voi cu ea? Căci e mică speranța ca ea să vină la calea cea dreaptă. Și îndată le-a condus spre ușă, apoi s-a întors cu spatele la ele, fără ca să le binecuvânteze.

Măicuțele au început să plângă amarnic și au spus că nu vor pleca până ce Părintele nu se va milostivi de ele să le binecuvinteze. Lacrimile lor au înmuiat inima Părintelui, trimițând vorbă să intre toate trei la el. Ele au intrat, și măicuțele au căzut îndată în genunchi la picioarele Părintelui, cerând iertare pentru insistentele lor, iar Elena stătea în picioare „umflată", uitându-se pe sub sprâncene și spunea încet: „V-am spus eu vouă să nu mergeți la el. Așa vă trebuie, dacă nu m-ați ascultat". Părintele s-a ridicat cu greu și s-a închinat la icoane, apoi, adresându-se Elenei cu blândețe și prietenie de astă dată, i-a spus:

„- Mare binecuvântare este să vizitezi Kievul cu credință, să te închini Sfintelor Moaște, și să te hotărăști să trăiești în dreapta credință și cinstit în legea lui Dumnezeu, iar cu rugăciunea și cu postul să-i biciuiești pe dușmanii mântuirii omenești. Ține minte, pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu n-o uita! Cel care nu o cinstește pe Maica Domnului, pe Sfinții Îngeri, pe sfinți, și disprețuiește Crucea de viață făcătoare a lui Hristos, acela va arde în veci în focul iadului și nu va vedea lumina Domnului". Și ridicând capul și mâinile către cer a început să se roage pentru întoarcerea celor rătăciți și rupți de la credința ortodoxă și de Biserică. Iar măicuței Melchisedeca i-a spus:

- Tu să te întorci înapoi la mănăstirea ta. Spunând acestea, Părintele a căzut în genunchi și ridicând privirea și mâinile în sus a început să se roage pentru cei rătăciți și pierduți de la credința ortodoxă, vărsând lacrimi amare pentru ei. Văzându-l pe Părintele cum plânge, au început să plângă și măicuțele, iar Elena stătea de parcă ar fi fost de piatră. Părintele, uitându-se la ea, i-a spus:

- Ce nenorocire veșnică este pe capul tău, să te lipsești de bunăvoie de credința cea dreaptă, să te răzvrătești și să te desparți de Biserica Ortodoxă. Cei ca tine chiar dacă vor primi coroana (cununa) muceniciei, tot nu se vor bucura de viața veșnică.

Părintele le-a binecuvântat cu Sfânta Cruce, iar Când Elena a sărutat-o, Părintele i-a spus:

- Să păzești Crucea lui Hristos, drapelul Mântuitorului lumii.

Le-a dat la toate câte o cruciuliță, iar lui Elena i-a spus:

- Să fii atentă să nu pierzi crucea!

Apoi le-a dat la fiecare câte o prescură mică iar lui Elena una mare. Și de data aceasta, când a ajuns rândul Elenei să ia prescură, i-a spus din nou:

- Vezi să nu-ți mănânce porcul prescura ta!

Elena, neavând smerenie și fiind mândră, considera o jignire ceea ce-i spunea Părintele, și îl contrazicea de fiecare dată:

- Vai Părinte, cum să-mi pierd cruciulița, vai Părinte, cum să-mi mănânce porcul prescura? Niciodată și în nici un caz nu se va întâmpla așa!

Părintele le-a binecuvântat pe toate și le-a spus:

- Să vă rugați la Sfintele moaște din Kiev și pentru mine!

S-au pornit toate trei pe jos, fiind însă obosite s-au așezat să se odihnească și să mănânce. Au întins șervețelul și au început să guste întâi din prescura sfințită. Elena a luat prescura sa și punând-o pe șervețel a spus râzând:

- Haideți să mâncăm întâi prescura mea, ca să fiu sigură că n-o s-o mănânce porcul!

Dar nu a terminat bine de spus aceste cuvinte, că din desișul de lângă ele a ieșit o scroafă mare ce s-a năpustit asupra lor și a înșfăcat prescura. Măicuțele s-au îngrozit iar Elena, speriată și ea, s-a uitat sa vadă dacă nu și-a pierdut și cruciulița. Spre slava lui Dumnezeu, cruciulița încă mai era.

Ajungând la Lavră, în soborul Sfântului Vladimir, s-au oprit acolo la mănăstirea de măicuțe și se gândeau să se întoarcă la Părintele Lavrentie. Măicuța Melchisedeca,

îngrozită de cele întâmplate cu prescura, a rămas acasă. Spre Cernigov, hotărâse să le însoțească schimonahia Tecla, dar când a aflat ce s-a întâmplat s-a răzgândit. Până la urmă, măicuța Alexandra a rugat-o pe schimonahia Maria să le însoțească pe ele. În drum spre Cernigov, când lipsea Elena, măicuța Alexandra i-a povestit întâmplarea cu prescura. Măicuța Maria s-a mirat și s-a înspăimântat de cele întâmplate, în apropiere de Cernigov ele s-au oprit să se odihnească, în acest moment. Elena încă mai avea cruciulița, dar dimineața când s-a trezit, n-a mai găsit-o. Au căutat-o peste tot. însă ea dispăruse fără urmă. Elena era speriată și îngrozită, dar în același timp nemulțumită și revoltată pe Părintele Lavrentie. Măicuța Maria a spus:

- Minuni minunate întru Hristos sunt cuvintele Părintelui Lavrentie.

Elena era foarte tulburată. Ajungând la Cernigov au mers direct la Părintele Lavrentie. După ce le-a binecuvântat, Părintele i-a spus Elenei:

- Ei, Elena, Elena, ți-am dat eu ție o cruciuliță spre viața veșnică și te-am rugat să n-o pierzi, dar tu ai pierdut-o. Ți-am dat și prescura, avertizându-te să n-o mănânce porcul, dar tu ce-ai făcut cu ea? Doamne, Dumnezeule, unde ai ajuns tu Elena? Să știi și ține minte că fără Dumnezeu nu poți face nimic! Lasă încăpățânarea ta și în toate lasă-te în voia lui Dumnezeu. Și iarăși ține minte: fii credincioasă până la moarte Ortodoxiei, Bisericii! Îmi pare rău, nespus de rău îmi pare de tine. Și-ți mai spun un lucru: Când eu am să mor, tu nu vei veni la îngroparea mea.

Ea a sărit însă cu vorba, încrezându-se în sine:

- Ba da, am să vin, am să vin!

Iar Părintele, făcându-i un semn cu mâna, i-a spus că nu. Atunci ea a întrebat:

- De ce?

Iar Părintele i-a răspuns:

- Vei adormi și vei scăpa momentul.

I-a mai spus să se țină de credința ortodoxă și de Biserica lui Hristos. Părintele a început să plângă, și printre lacrimi spunea:

- Nu vei păstra și nu te vei salva.

Ea însă a promis că se va îndrepta. La moartea Părintelui, Elena a fost la priveghere, dar când a fost scos sicriul din biserică și îngropat, ea a dormit și a pierdut, motivând apoi aceasta prin oboseala ei.

Până la urmă ea a început să asculte de propovăduitorii mincinoși și nebăgând în seamă sfatul Părintelui s-a lepădat de Sfânta Ortodoxie și de Biserica lui Hristos. Clevetea cu dispreț împotriva Crucii lui Hristos și a Împărătesei Cerești, judeca arhiereii și preoții, cârtea împotriva Ortodoxiei, a negat rugăciunea și postul, a necinstit Sfintele Moaște și icoane, s-a dat cu baptiștii și a murit în mare păcat.

Toate cele petrecute cu Elena să ne fie ca o lecție și să ne slujească drept povățuire ca să fim foarte atenți și prudenți cum mergem prin pocăință pe calea vieții duhovnicești și a mântuirii. Să nu fim orbi și surzi la cuvintele lui Hristos. Doamne, dă- ne nouă auz să te auzim pe Tine și sfintele Tale porunci. Deschide, Doamne, ochii inimii noastre să vedem minunile tale!

Schimonahia Alexandra, Schimonahia Maria și măicuța Melchisedeca

Dar el era necredincios

Venise la Părintele o femeie T. împreună cu copilul său pentru a cere binecuvântare să intre în mănăstire. Părintele Lavrentie n-a fost de acord, dar Vlădica și cu măicuța egumenă au primit-o. Soțul ei, care a fost deportat, și pe care ea îl credea mort, i-a scris întrebând-o de starea ei și dacă să se întoarcă acasă sau să rămână acolo. Ea l-a chemat să se întoarcă, a părăsit mănăstirea și a plecat acasă luând-o și pe fiica ei

cu ea. Dar el era necredincios și ea a trăit cu el în mare păcat ducând o viață lumească nefericită, iar fiica ei a devenit lumească și s-a depărtat de credință.
Maica T.
Siberia și biserica de la Cazani
Din Irkutsk venise protoiereul M. să ceară binecuvântare de la Părintele Lavrentie pentru a se muta la Kiev sau la Cernigov.
- Nu, a răspuns cu fermitate Părintele - Siberia și biserica de la Cazani.
Și așa a și slujit protoiereul M. până la adânci bătrânețe Maicii Domnului, în biserica din localitatea Telina a regiunii Cazani.
Preot Mihail Meșeriacov
Malahovska.
Din Kirghizia și anume din orașul Frunse, a venit la Părintele Lavrentie ieromonahul Zosim. Au vorbit mult, iar când oaspetele l-a întrebat dacă e bine să vie la Lavra Pecerska să slujească, căci acolo și-a făcut ascultarea, Părintele a fost foarte categoric și i-a spus:
- Malahovska, Malahovska.
Părintele Zosim n-a înțeles nimic și s-a întors în orașul Frunse.
Mai târziu am avut fericirea să-l vizitez pe Părintele Zosim la el acasă, iar de la el am plecat împreună în Alma-Ata, la Mitropolitul Iosif.
Mitropolitul ne-a primit foarte frumos și, după ce am luat masa împreună, ne-a spus că vom pleca la duhovnicul lui. După masă ne-am pornit la drum și eu am întrebat cum îl cheamă pe duhovnic.
- Protoiereul Teofan, duhovnicul, care locuiește împreună cu fiica sa.
Ajunși, Vlădica a bătut la poartă și a ieșit fiica lui care, luând binecuvântare de la Vlădică, a mers să-l cheme pe Părinte. A ieșit părintele Teofan care ne-a rugat să intrăm și să servim ceaiul.
Am discutat despre multe lucruri, apoi dialogul a ajuns la Părintele Lavrentie și puterea rugăciunii lui. Apoi părintele Zosim a povestit despre întâlnirea sa cu Părintele Lavrentie și a întrebat pe cei prezenți ce-o fi însemnând „Malahovska". La care Vlădica Iosif a spus:
- Starețul de la Cernigov, Părintele Lavrentie, este un mare duhovnic, el nimic nu spune în zadar.
Atunci duhovnicul, Protoiereul Teofan, a adăugat:
- Cu adevărat aceste cuvinte sunt înțelepte. Și se vor împlini la timpul lor.
Nu la mult timp după ce ne-am întors acasă, am aflat că puterile locale și cu unii preoți au început să-l prigonească pe părintele Zosim și au scris un articol, ponegrindu-l și bârfindu-l. Până la urmă i-au cerut să părăsească localitatea. El a vândut casa, dar nu reușea să-și găsească un alt loc unde să se stabilească.
Într-o seară l-a visat pe Părintele Lavrentie care i-a spus:
- Ascultă-mă, frate, du-te la Moscova și să cobori în stația Malahovska, acolo să-ți cumperi casă.
În acea perioadă era foarte greu să-ți cumperi casă în Moscova sau în împrejurimile ei. Dar el a crezut întru totul în cele spuse de Părintele. Ajuns acolo, și-a cumpărat casă și și-a dus traiul întru Hristos, trecând în rândul celor drepți. Trupul lui neînsuflețit a fost înmormântat în Malahovska.
Surorile schiegumenului Kukșa povesteau următoarele:

Când părintele Kukșa locuia în Lavra Pecerska, venise să se închine la moaștele Sfântului Teodosie și să discute cu Părintele Lavrentie. În timpul discuției dintre cei doi, Părintele Lavrentie l-a întrebat de câteva ori:

- Sunteți din Odessa? Sau vă duceți traiul în mănăstirea din Odessa?

La care părintele Kukșa răspundea:

- Sunt din Kiev și-mi duc traiul la Lavră. Părintele Lavrentie, zâmbind, i-a răspuns:

- Da, am înțeles. Ești din Odessa, de la mănăstirea Uspenskaia.

Schiegumenul Kukșa era foarte venerat de credincioși și de aceea, în timpul propovăduirii ateismului, era prigonit dintr-un loc într-altul și astfel, până la urmă, a ajuns la mănăstirea Uspenskaia din Odessa. Acolo și-a încheiat el drumul cel pământesc și a trecut la cele veșnice.

Schimonahiile Ierusalima și Evnikia

Acum tu ești ucenica mea

Mi-a povestit mie măicuța Alexandra de la mănăstirea Kievo-Procovsk următoarele:

Eu îmi duceam traiul în Krâm al Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, în pustia Vvedensk unde slujeau doi stareți: părintele Serafim și părintele Sofronii. A început prigoana și au fost arestați mulți părinți și măicuțe. După ce schitul a fost închis, eu mam întors cu greu la locurile mele de baștină și am început să umblu la Părintele Lavrentie iar până la urmă el a devenit duhovnicul meu.

Am aflat mai târziu că părintele Serafim a murit, iar părintele Sofronie venise la Cernigov și mi-a transmis vorbă să vin la el la mănăstirea Sfânta Treime.

Eu m-am pornit cu mare bucurie la Cernigov. Când m-am întâlnit cu părintele Sofronie el mi-a spus să vin cu mantie, căci el mă va tunde în monahism, spunându-mi că el mă știe pe mine foarte bine după atâta timp petrecut în pustie.

Eu n-am avut curajul să-i spun părintelui Sofronie că mi-am schimbat duhovnicul și nici Părintelui Lavrentie nu i-am spus nimic despre discuția mea cu părintele Sofronie, așa că nu i-am cerut binecuvântare pentru a fi tunsă.

Părintele Sofronie, după toată rânduiala tunderii în monahism, mi-a spus:

- Când te vei spovedi și te vei împărtăși să-ți dai numele tău cel nou.

Așa am fost tunsă eu în monahism.

Când părintele Sofronie a căzut la pat, eu am început să mă neliniștesc, căci încă nu-i spusesem că mi-am schimbat duhovnicul și nici Părintelui Lavrentie nu i-am spus că trec din nou sub ascultare la părintele Sofronie și că am primit din mâinile lui călugăria.

Atunci am căzut în genunchi lângă patul părintelui Sofronie și cerându-i iertare i-am povestit totul și l-am rugat să-l roage pe Părintele Lavrentie să-mi fie din nou duhovnic. După trecerea la cele veșnice a părintelui Sofronie mă tot gândeam cum să mă duc și să-mi cer iertare și cum să fac ca Părintele să mă primească înapoi.

Privegheam la căpătâiul părintelui Sofronie, când a intrat o soră și mi-a spus că mă cheamă Părintele Lavrentie. Mă gândeam, acuma cum voi deschide ușa Părintelui și să-i cer iertare. M-am ridicat însă cu multă bucurie, uitând că am lăsat trupul neînsuflețit al părintelui Sofronie și foarte repede m-am îndreptat spre chilia Părintelui Lavrentie.

N-am reușit să intru bine în chilie să-i cer iertare, căci Părintele Lavrentie m-a luat de mână și mi-a spus:

- Măicuță Alexandra, acum tu ești ucenica mea. Du-te și înmormântează-l pe stărețul, duhovnicul tău și orice probleme ai de azi înainte și pentru orice sfat, să te adresezi mie.

Cu multă bucurie am ieșit din chilia Părintelui, încât n-am cuvinte să redau ce simțeam eu atunci. Peste o perioadă de timp, Părintele Lavrentie ne-a spus nouă că vom fi arestați și mulți vom nimeri în închisori, așa că urgent trebuie să plecăm la Kiev. Atunci eu l-am întrebat:

- Părinte, eu încotro să o iau?

El s-a rugat la icoane și ridicând mâinile spre cer s-a rugat așa o perioadă de timp, apoi mi-a spus:

- În biserica Sfântului Nicolai Naberegnâi. Să citești și să cânți cu măicuțele de la mănăstirea Pokrovski și Frolevski. Până la urmă să rămâi cu cele de la Prokovski și îți vei duce traiul acolo. Să primești schima și să nu spui la nimeni.

A primit măicuța Alexandra schima, a murit și nu a spus la nimeni. Cei ce n-au plecat atunci la Kiev au fost arestați și prigoniți.

Măicuța Alexandra mi-a mărturisit că dacă ea n-ar fi avut binecuvântarea Părintelui Lavrentie n-ar fi reușit să-și ducă până la capăt calea cea pământească ca să poată trece în cea cerească.

Când au închis mănăstirea Vvedensk - continuă povestirea măicuța Maria, atunci am venit pentru prima oară la Mănăstirea Cernigov și m-am întâlnit cu Părintele Lavrentie și l-am întrebat:

- Cum să trăiesc în continuare? Am început să plâng că s-au închis mănăstirile iar eu nu știam ce să fac.

Părintele m-a mângâiat pe creștet și mi-a spus:

- Mănăstiri vor mai fi. Schima vei primi-o la Vvedensk, apoi te vei muta la Prokovsk și o ucenică de-a ta va ajunge la grad sfânt în Ierusalim și de asemenea va fi schivnică și-și va încheia drumul lumesc în mănăstirea Acoperământul Maicii Domnului.

Schimonahia Maria

Cum n-ați văzut nici un Părinte? Era îmbrăcat cu schimă!

Când lucram ca controlor pe tren, timpurile erau foarte grele și nu ne dădeau suficient cărbune pentru a ne încălzi vagoanele, dar ne condiționau să nu încercăm să încălzim cu altceva conductele căci ne bagă la închisoare. Dar nu care cumva să se întâmple să înghețe apa în țevile de încălzire că tot închisoarea ne așteaptă. Atunci eu, fiind pusă într-o situație atât de grea, încercam să aduc cărbune din altă parte pentru a încălzi vagonul, în una din aceste dăți a dat peste mine un milițian care imediat a început să strige la mine, m-a trântit jos și a început să mă lovească cu picioarele, să mă târască pe jos și altele. Eu îl rugam să mă lase, căci nu am făcut nimic rău, iar dacă au să înghețe țevile de încălzire ale trenului eu am să fiu dusă la închisoare. El însă rămânea neînduplecat și mă lovea în continuare. Despre Părintele Lavrentie de la Cernigov eu auzisem multe de la pasagerii trenului și în acel moment dificil, necunoscându-l personal pe el, mi-am îndreptat gândurile spre dânsul și am început să mă rog așa: „Maica Domnului, împreună cu toți sfinții și Părinte Lavrentie, rugați-vă și mijlociți pentru mine, păcătoasa, în fața Bunului Dumnezeu". Atunci, dintr-o dată, polițaiul s-a oprit pe loc ca împietrit, dându-mi drumul, iar pasagerii care erau adunați au început să strige la el și să-l certe, așa încât el a plecat dar m-a lăsat în stare gravă. Pasagerii din vagonul meu m-au ridicat de jos, m-au dus în compartiment și au încercat să mă liniștească. Inima îmi bătea foarte tare, încât abia mai puteam respira și nu-mi puteam reveni. Deodată, înaintea mea a apărut un călugăr care a făcut semnul Sfintei Cruci asupra mea și apoi a dispărut. Eu m-am liniștit pe dată, m-am ridicat cu totul sănătoasă și i-am întrebat pe cei din jurul meu, care mă ocroteau și erau îngrijorați pentru mine:

- Unde este Părintele?, iar ei, mirați, mi-au răspuns că n-au văzut nici un Părinte.
- Cum n-ați văzut nici un Părinte, că eu l-am văzut acuma aicea. Era îmbrăcat cu schimă. Toți m-au privit mirați și nu mi-au răspuns nimic.

Acel chip mi s-a întipărit foarte bine în memoria mea. Prin anii 60 ajungând eu la Cernigov, am văzut fotografia Părintelui Lavrentie și m-am mirat, căci acesta era Părintele ce-l văzusem în tren cu mulți ani în urmă. Acesta era călugărul care m-a apărat și m-a liniștit în acea clipă grea: Părintele schiarhimandrit Lavrentie, grabnic ajutător și mijlocitor al celor în necazuri și pericole.

Schimonahia Sviatoslava, Orașul Kiev

Vei fi schimonahă!

În anul 1930, când am fost arestată și mult chinuită eu îl cunoșteam pe Părintele Lavrentie și credeam în puterea rugăciunii lui, și mă rugam astfel: „Doamne Dumnezeule, pentru rugăciunile Părintelui Lavrentie, miluiește-mă și scapă-mă pe mine păcătoasa". Rugându-mă așa, mi-a apărut în fața ochilor Părintele Lavrentie și mi-a spus:

- Vei fi schimonahă și roagă-te să fii așa.

În aceeași zi am fost chemată de către șefi și eliberată.

Schimonahia M., orașul Kiev

Cu atât vei primi mai mult dincolo

O măicuță care de mult timp zăcea la pat, l-a întrebat pe Părintele Lavrentie:

- Cât oare am să mai pătimesc? De aș putea, m-aș dezlega mai repede de trupul ăsta.

Iar el, mângâind-o cu dragoste, i-a răspuns:

- Cu cât vei chinui aici mai mult, cu atât vei primi mai mult dincolo.

Monahia H.

Cum merge rugăciunea lui Iisus?

L-am visat într-o noapte pe Părintele Lavrentie, cu un chip liniștit și luminos, privindu-mă cu niște ochi albaștri, clari și plini de bucurie, și m-a întrebat cum merge rugăciunea lui Iisus. Iar eu i-am răspuns:

- Mă străduiesc.

Atunci el mi-a spus:

- Bine le va fi aici celor ce fac rugăciunea lui Iisus.

Măicuța A.

Mie Părinte Lavrentie mi-a spus așa:

- Bine ar fi dacă ai veni la Cernigov și te-ai ruga la catedrala soborului Preobrejensk vreo zece ani. Eu n-am dat mare atenție timpului acordat. Am venit la Cernigov și peste zece ani catedrala a fost închisă.

Monahia M.

Când starețului Lavrentie îi dădeau bani pentru pomelnice, el mai făcea un pomelnic și-l dădea în biserică cu bani cu tot sau își lăsa foarte puțini bani pentru sine, pe care până la urmă însă îi împărțea la cei săraci și nevoiași. Și pe ucenicii săi îi învăța la fel, ca în primul rând să dea banii pentru reparațiile și trebuințele bisericii, iar restul să dea la nevoiași. Dacă primea alimente, le împărțea cu surorile.
Măicuța Ilaria
Fratelui tău nu i se vor ierta ușor!
L-am visat pe Părintele Lavrentie care mi-a spus:
- Rugăciunile tale pentru rudele tale nu sunt zadarnice. Părinților tăi li s-au iertat păcatele în urma pomenirilor bisericești făcute de tine, dar fratelui tău, ce și-a bătut joc de cele sfinte, nu i se vor ierta ușor.
Eu am tresărit și am început să plâng, căci fratele meu a necinstit și a aruncat icoana Maicii Domnului.
Maica N.
Vei fi prigonit împreun ă cu ceilalți
Când au închis mănăstirea Sfânta Treime din Kiev, eu m-am adresat la Cernigov Părintelui Lavrentie, care mi-a dat sfaturi foarte prețioase în ceea ce privește viitorul meu.
- Vei locui inițial la mănăstirea Ionovsk, și să știi că părintele Ioan e sfânt. Va fi închis și acela. Vei fi schivnic și vei sluji la icoana Adormirii Maicii Domnului de la Lavră. Vei fi prigonit împreună cu ceilalți. Ceea ce toate s-au împlinit întocmai.
Schimonah Porfirii, Orașul Kiev
Ori pe Mirele ceresc, ori un mire pământesc
Eu mergeam adesea la Vlădica Boris să-i cer binecuvântare să merg la mănăstire, iar sora mea îmi spunea:
- Tu fă cum vrei, dar eu la mănăstire nu merg, și nici nu mă căsătoresc.
Într-un sfârșit Vlădica mi-a spus că mă primește la mănăstire, iar eu m-am dus la Părintele Lavrentie pentru binecuvântare, la care el mă întreabă:
- Dar sora ta ce spune? Iar eu i-am răspuns:
- Părinte ea spune: „Nici maică nu voi fi, nici n-am să mă mărit!" La care el a zâmbit și a spus:
- Ei, așa nu se poate! Trebuie să-și aleagă ori pe Mirele ceresc, ori un mire pământesc, căci altfel nu se poate trăi.
Ajungând acasă, îi povestesc totul surorii mele, la care ea, ascultându-mă, a izbucnit în plâns și îmi spune:
- Du-mă la Părintele, că eu vreau să mă fac măicuță ca și tine. Spunându-i că vom merge în altă zi, ea mi-a răspuns scurt:
- Nu altă dată, ci acum trebuie să mergem! M-am îmbrăcat și am pornit spre Părintele Lavrentie care văzându-ne s-a bucurat nespus de mult și ne-a binecuvântat să intrăm în mănăstire. Atâta de puternică era rugăciunea cuviosului Părinte.
Schimonahia M.

Numai cei binecredincioși

Cu mult înaintea războiului, într-una din convorbirile sale cu ucenicii săi duhovnicești, Părintele Lavrentie spunea că va fi război, iar una dintre surori i-a zis:

- Bine că va fi război, căci mulți vor fi trecuți în rândul mucenicilor.

Părintele însă a contrazis-o, spunându-i că nu toți, ci numai cei binecredincioși, iar cei necredincioși vor merge în iad. Sora, înspăimântându-se, îi spune:

- Păi, așa poți să-ți pierzi sufletul foarte ușor.

Părintele i-a răspuns că pe cei slabi Dumnezeu îi va lua, iar alții se vor curați prin boli. Însă în rândul mucenicilor vor fi trecuți numai cei binecredincioși care își vor spăla păcatele cu sângele lor luptând pentru apărarea patriei, iar pe cei mai puternici Dumnezeu îi va lăsa pentru întâlnirea cu El.

Antihristul - un singur împărat

Părintele deseori își arăta dorința să discute cu ucenicii săi, („cu copiii săi iubiți"), despre vremurile de apoi, ca să-i învețe cum să se ferească de cărările greșite și să fie veghetori.

- Acum, când noi îi votăm pe conducătorii noștri suntem fie cu cei „de dreapta" fie cu cei „de stânga". Dar nu ăsta e amarul, căci va veni o vreme când vor impune lumii să-și aleagă un singur împărat. Iar când omenirea va vota pentru un singur împărat, să știți că acela „el e" - antihristul - și să te ferească sfântul de vei vota. Apoi adăuga:

- Va fi un asemenea război mare încât atât de mulți se vor pierde că vor rămâne foarte puțini care vor supraviețui, dar cei ce vor rămâne nu vor putea scăpa decât dacă se vor adăposti prin crăpăturile pământului, prin peșteri.

Spunea că în acest război se vor distruge atâtea state încât până la urmă vor mai rămâne doar două sau trei. Atunci ei se vor hotărî să-și aleagă un singur împărat peste tot pământul.

În ultimele timpuri, la sfârșit, va începe prigoana împotriva adevăraților creștini, care vor trebui să scape fugind, (evadând), iar cei neputincioși și bătrâni măcar de remorcile lor să se prindă și să fugă.

Deseori starețul repeta cu tristețe în discuțiile despre antihrist următoarele cuvinte:

- „Vor veni așa vremuri când vor umbla din casă în casă ca lumea să semneze 25 pentru acel «singur împărat» pe pământ și se va face un recensământ al populației foarte drastic. Vor intra în casa omului iar acolo sunt soțul, soția și copiii, și soția îl va ruga pe soț să semneze căci altfel nu va putea cumpăra nimic pentru copii: «hai, soțule, să ne înscriem și noi căci avem copii și dacă nu ne înscriem nu vom putea face nimic», iar soțul îi va răspunde: «iubita mea soție, tu fă cum vrei, eu însă sunt pregătit să mor mai bine pentru Hristos, decât să semnez ceva pentru antihrist». Așa de tragic viitor vă așteaptă.

Vine timpul, și nu e departe, povestea starețul, când foarte multe biserici și mănăstiri se vor deschide în slujba Domnului și se vor repara, le vor reface nu numai pe dinăuntru ci și pe dinafară. Vor auri și acoperișurile atât ale bisericilor, cât și ale clopotnițelor, dar preoțimea nu va lucra la sufletul credinciosului ci numai la cărămizile lui Faraon. Preotul nu va mai face și misiune. Când vor termina lucrările nu se vor putea bucura de slujbe duhovnicești în ele că va veni vremea împărăției lui antihrist și el va fi pus împărat. Rugați-vă ca Bunul Dumnezeu să mai

Note:

[25] Pentru explicații citește capitolul de la sfârșitul cărții: „Despre taina fărădelegii care se lucrează".

lungească acest timp ca să ne putem întări în credință, căci vremuri groaznice ne așteaptă. Luați aminte la toate cele ce vă spun căci totul se pregătește cu foarte mare viclenie (perfidie). Toate bisericile și mănăstirile vor fi într-o bunăstare imensă, pline de bogății, ca niciodată, dar să nu mergeți în ele. Antihrist va fi încununat ca împărat în marea biserică din Ierusalim cu participarea clerului și a Patriarhului.

Intrarea și ieșirea din Ierusalim va fi liberă pentru orice om, dar atunci să vă străduiți să nu vă duceți, căci totul va fi spre a vă linguși pe voi, ca să vă atragă în ispită.

Antihrist va proveni dintr-o femeie curvă, o evreică dintr-al doisprezecelea neam de preadesfrânați. Deja de la adolescență se va deosebi de semenii săi prin capacitățile sale intelectuale deosebite, care se vor manifesta la el mai ales după vârsta de 12 ani când, plimbându-se prin parc cu mama lui, se va întâlni cu satana care ieșind din beznă (din adâncul iadului) va intra în el. Băiatul se va cutremura de spaimă dar satana îi va spune: „nu te teme și nu te înspăimânta, eu te voi înălța pe tine". Acest copil îi va uimi pe toți cu inteligența sa. Și așa, din el va încolți și se va coace în chipul omului „antihristul".

Când satana va fi întronat, în timpul punerii coroanei se va citi Simbolul Credinței - Crezul -, dar el nu va permite ca acesta să fie citit corect, iar acolo unde vor fi scrise cuvintele „și întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu" el se va lepăda de acestea și se va recunoaște doar pe sine. La încoronare, antihristul va avea mănuși pe mâini, iar când le va da jos ca să-și facă Sfânta Cruce, Patriarhul va observa că el în loc de unghii are gheare și aceasta îi va întări bănuiala sa că acesta este antihristul. Atunci Patriarhul va exclama: „Acesta este antihristul" pentru care Patriarhul va fi omorât.

Din cer se vor cobori proorocii Enoh și Ilie care de asemeni vor explica lumii și vor striga: „Acesta este antihristul! Să nu-l credeți!" Iar el îi va omorî pe ei, însă după 3 zile, cu puterea lui Dumnezeu, vor învia și se vor înălța la ceruri.

Antihrist va fi foarte învățat și va cunoaște toate vicleniile satanicești și va face multe minuni false și semne amăgitoare. Pe el îl vor vedea toți și îl va auzi lumea întreagă (prin televiziune, radio, etc. n. ed.). Pe oamenii săi el îi va ștampila cu semnul său. Însă pe adevărații creștini, care i se vor opune, are să-i urască cu ură mare. Atunci va începe ultima și cea mai mare prigoană a creștinilor care vor refuza ștampila satanei (semnul 666). Prigoana va începe îndată de pe pământul Ierusalimului iar apoi se va extinde pe tot globul și se va vărsa ultima picătură de sânge în numele Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Dintre voi, copiii mei, mulți veți ajunge aceste vremuri îngrozitoare. Ștampila lui satana (666) va fi de așa natură încât toți vor vedea dacă a primit omul sau nu semnul satanicesc.

Creștinul care nu va primi semnul satanei (666) nu va putea nici să vândă și nici să cumpere nimic. Dar nu vă pierdeți nădejdea și nu vă descurajați, că Dumnezeu nu-Și va părăsi turma Sa. Să nu vă fie frică, nu cumva să vă deznădăjduiți!

Bisericile vor fi deschise, dar creștinul ortodox (trăitor, viu cu sufletul) nu va putea intra în ele să se roage, căci în ele nu se va mai aduce jertfa fără de sânge a lui Iisus Hristos. În ele va fi toată „adunarea satanică".

Și iată că, pentru aceste fărădelegi, pământul nu-și va mai da roada sa și va fi o secetă așa de mare, încât pământul va face așa niște crăpături că va putea să cadă omul într-însele. Creștinii vor fi omorâți sau izgoniți în locuri pustii, dar Dumnezeu are să-Și îngrijească turma Sa, dându-le de mâncare și apă de băut celor ce urmează Lui.

Pe evrei de asemenea îi va goni într-un loc. Mulți evrei care au trăit cu adevărat după legea lui Moise, nu vor primi pecetea lui antihrist. Ei vor sta în așteptare, urmărindu-i toate activitățile lui. Ei știu că strămoșii lor nu L-au recunoscut pe Hristos drept Mesia, dar aici va lucra Dumnezeu, căci ochii lor se vor deschide și ei nu vor

primi ștampila lui satana, iar în cel de-al unsprezecelea ceas îl vor recunoaște pe Iisus Hristos drept Mesia, vor trece la ortodoxie, iar pentru credința lor se vor mântui.

Restul poporului, fiind slab în credință, va merge după satana. Iar când pământul nu va mai rodi, oamenii vor merge la satana cerându-i pâine, la care el le va răspunde: „dacă pământul n-a rodit, eu nu pot face nimic". Vor seca râurile și lacurile, și nu va mai fi nici apă în fântâni. Acest dezastru se va lungi vreme de trei ani și jumătate, dar pentru aleșii Săi Dumnezeu va scurta aceste zile.

În aceste grele vremuri încă vor fi luptători puternici, adevărați stâlpi ai Bisericii Ortodoxe care vor avea harul Rugăciunii lui Iisus (rugăciunea inimii) și Dumnezeu îi va acoperi pe ei cu harul Său cel sfânt și binefacerea Sa cea atotputernică și ei nu vor vedea acele minuni și semne false care vor fi pregătite de antihrist pentru toți oamenii și pe care le va vedea restul lumii, unele chiar în bisericile creștinilor. Încă o dată vă repet să nu mergeți în aceste biserici, căci Hristos și binefacerea Lui nu va fi acolo".

Una din surori, ascultând această discuție, a întrebat:

- Ce să fac, Părinte? Tare n-aș vrea să ajung vremurile acelea!
- Tu ești încă tânără, s-ar putea să ajungi, i-a răspuns Părintele.

Atunci sora, îngrozită, a căzut la picioarele Părintelui, exclamând:

- Părinte, mi-e frică, ce să fac?
- Păi, tu alege una din două, sau cele cerești sau cele pământești.

Va fi război, continua Părintele povestirea, iar locurile prin care el va trece vor fi pustiite, vor dispărea și oamenii și toate viețuitoarele. Dar înainte de aceasta Dumnezeu va trimite tot felul de boli pentru oamenii cei slabi și ei vor muri. Când va veni antihrist la putere, bolile însă vor dispărea. Cel de-al treilea război mondial nu va fi pentru pocăință, ci pentru nimicire, pentru distrugere.

O soră l-a întrebat pe Părintele:

- Asta înseamnă că vom pieri cu toții?
- Nu, a răspuns Părintele. Cei credincioși își vor vărsa sângele pentru credință și atunci ei vor trece în rândul mucenicilor, iar cei necredincioși vor merge direct în iad. Până când nu se vor completa rândurile îngerilor căzuți, Dumnezeu nu va veni la judecată. În timpurile cele de apoi, Dumnezeu și pe cei vii înscriși în cartea vieții îi va trece în rândurile îngerilor, completând astfel rândurile.

Restaurarea bisericilor se va face până la venirea antihristului și în toate va fi o bunăstare materială nemaipomenită. Iar voi, cu reparațiile în biserica noastră să mai îngăduiți, fiți modești și cu măsură în aspectul ei exterior, ci mai bine să vă rugați mai mult și să umblați la biserică atâta timp cât încă se mai poate, și mai ales să veniți la Sfânta Liturghie unde se aduce Jertfa fără de sânge a Mântuitorului pentru păcatele întregii lumi. Să vă spovediți cât mai des și să vă împărtășiți cu trupul și sângele lui Hristos, și Dumnezeu vă va întări.

Dumnezeu este mult milostiv. El îi va mântui și pe evreii care vor refuza să primească ștampila lui antihrist și vor exclama că: asta e amăgire și minciună, că acesta este necuratul și nu Mesia nostru, și nu-l vor recunoaște de mesia.

Părintele discuta cu ierodiaconul Gheorghe despre timpurile de apoi și vărsând lacrimi amare, spunea:

- Mulți duhovnici și slujitori ai Bisericii își vor pierde sufletul în vremea antihristului!

Ierodiaconul Gheorghe întrebă:

- Părinte, spuneți-mi, eu cum să fac să nu pier, sunt doar diacon. La care el i-a răspuns că nu știe.

Atunci ierodiaconul Gheorghe a început să plângă căzând la picioarele starețului și-l ruga pe Părintele Lavrentie să se roage bunului Dumnezeu pentru el ca să nu ajungă în iad. Părintele Lavrentie s-a ridicat și a înălțat o rugăciune la Ceruri, apoi i-a spus:

- Se mai întâmplă și așa, că omul se îmbolnăvește, moare și ajunge în Împărăția Cerurilor.

Această proorocie s-a împlinit întocmai. Noi îl cunoaștem pe acest diacon de la Lavra din Kiev. Era un călugăr foarte râvnitor și făcea multă milostenie. S-a îmbolnăvit așa, dintr-o dată, și la scurt timp a murit.

De flecare dată când Părintele se ruga sau când povestea despre viața de dincolo plângea amarnic. Surorile îl linișteau, dar el le răspundea vărsând și mai multe lacrimi:

- Cum să nu plâng, când întunericul cel veșnic (bezna- iadul) este plin de suflete omenești!

Părintele Lavrentie a avut o dragoste duhovnicească puternică către toți și Bunul Dumnezeu l-a înzestrat cu darul rugăciunii inimii și cel al înainte-vederii.

Ne povestea foarte des despre timpurile de apoi

În ultimul timp, Părintele, stând pe lângă coriști, ne povestea foarte des despre timpurile de apoi și despre sfârșitul lumii acesteia.

În timpurile acelea nu vor mai fi draci în iad, ci toți vor fi pe pământ și în oameni. Va fi o mare calamitate atuncea pe pământ, nici măcar apă nu va mai fi, apoi va fi războiul mondial (al treilea n. ed.). Vor fi nișe bombe atât de puternice, încât și fierul și pietrele se vor topi. Focul și fumul se vor ridica până la cer și pământul va arde, vor rămâne foarte puțini oameni, și atunci ei vor striga: „Terminați cu războiul și să ne alegem un singur împărat pe tot globul!"

Și vor alege de împărat pe unul ce va fi născut dintr-o desfrânată evreică din cel de-al doisprezecelea neam de desfrânați, din neamul împărătesc, și va fi „el" frumos pentru cei necredincioși, iar cei dreptcredincioși îi vor vedea fața lui adevărată: urâtă și înspăimântătoare. Când se va plimba în mantie împărătească prin grădină cu mama sa, și se va gândi cum va fi el în viitor să-și conducă împărăția, deodată se va deschide pământul, va izvorî apă, iar din apă va sări ceva, și lui îi va părea că cineva e în spatele lui și se va întoarce cu fața înapoi să vadă. Atunci va vedea ceva groaznic, o grozăvie, și, de frică, va deschide gura să țipe; atunci diavolul se va sălășlui în el și din acel moment el va deveni antihrist.

Nu o dată Părintele ne spunea: „antihristul va fi încoronat la Ierusalim. Acum însă diavolul este legat în iad, dar Dumnezeu îl va dezlega și el se va sălășlui în împăratul-antihrist".

Iereul Nechifor, Grigorie și protoiereul Vasile Ganzin îl contrazic pe Părintele Lavrentie, că el despre asta a mai spus o dată, dar puțin diferit, iar el le-a răspuns.

- Frații mei și onorați părinți, voi un lucru nu-l pricepeți și nu-l știți. Eu nu spun doar pentru Rusia noastră, ci pentru întreaga lume. Cuvintele mele sunt adevărate, iar mie mi le-a arătat pe toate Duhul Sfânt, prim milostivirea Bunului Dumnezeu asupra mea.

Iereul Nechifor și Grigorie Protosinghelul Vasile

Cuvintele noastre sfinte sunt: Rusia și rusesc

Părintele Lavrentie, discutând cu arhimandritul Teofan și Nechifor, le spunea cu multă luare aminte: „...cuvintele noastre sfinte sunt - Rusia și rusesc. Și numaidecât trebuie știut că mai întâi a fost încreștinarea Rusiei și nu încreștinarea Ucrainei. Kievul este al doilea Ierusalim și mama tuturor orașelor rusești. Rusia Kievleană era împreună cu Rusia Mare. Kievul fără Marea Rusie este de neînchipuit și de nepermis.

În Polonia a existat un centru secret al evreilor. Pe polonezi i-au obligat să ocupe Rusia, iar când ei au reușit să ocupe o bucată din Rusia, au dat-o în arendă cu tot ce era în ea, inclusiv biserici și mănăstiri. Ortodocșii nu puteau să facă nimic de sine stătător. Erau strâmtorări din toate punctele de vedere, și trebuiau să se supună Poloniei, adică catolicilor și uniaților. Lor nu le plăceau deloc cuvintele Rusia și rusesc, de aceea au numit acele pământuri Rusia cea Mică (Malorosiei). Apoi însă au văzut că totuși denumirea conținea silaba ros, și atunci au numit-o Ocrainei (margine). Ce margine putea fi aceasta când ea e înconjurată de jur împrejur de alte state? Iar mai târziu au înlocuit cuvântul „Ocraina" cu Ucraina și ucraineni, ca să ne dezrădăcineze mai ușor de la Rusia ortodoxă.

Preacinstitul Teofan, egumenul lavrei Pecerska, spunea: «Să nu care cumva să cinstim altă credință și în nici într-un caz să nu ne unim cu catolicii și să ne lepădăm de ortodoxie».

Arhiepiscopul Lazăr și Sfântul Teodosie ale cărui sfinte moaște le avem aicea (spunând acestea Părintele Lavrentie a făcut o închinăciune spre soborul catedralei) și Sfântul Ioan - Mitropolitul Tobolskii, toți s-au străduit să facă după cuvântul lui Iisus Hristos «faceți așa ca toate să fie una», să fim cu Rusia ortodoxă, ca împreună să formăm Sfânta Rusie. Și astfel, pentru totdeauna să ne depărtăm de conducerea poloneză și catolicism, care ne duc sufletul la pierzare. V-am spus ca să știți! Țineți minte! Și nu uitați!

Kievul n-a avut niciodată patriarh. Patriarhii au fost și au trăit întotdeauna la Moscova. Feriți-vă de biserica autocefală ucraineană".

Părintele Kronid de la Lavra Pecerskaia l-a contrazis pe Părintele Lavrentie, spunându-i că ucrainenii care singuri se sfințesc și uniații au dispărut din Ucraina. Părintele însă cu tristețe i-a răspuns: „Diavolul va intra în ei și ei cu mare putere diavolească se vor uni împotriva Bisericii Ortodoxe. Dar sfârșitul lor va fi rușinos, iar cei ce îi vor urma vor fi pedepsiți de Cel de sus".

Ce cuvinte sfinte și adevărate a grăit acest înțeleptit Părinte. Acum, (în zilele noastre, 1993), a apărut un singur arhiereu (ucrainean singur sfinților) și s-a numit Patriarhul Kievului, dar unde? în America. El nici n-a știut sau poate a uitat că în Kiev niciodată n-a fost patriarh. Dar deja mulți, din neștiință, strigă: „Patriarhul nostru!"[26]

Părintele ne-a preîntâmpinat: „Să fiți credincioși Patriarhiei Moscovite și nici într-un caz să nu intrați în vreo dezbinare. Pentru acei arhierei și ierei care vor tulbura poporul, mare va fi pedeapsa lor, și, vai, câte suflete vor trage după dânșii, ducându-le în gura iadului. Să vă feriți de „biserica" de peste „granițe" și să știți că ea nu este trecută în rândul Bisericilor Ortodoxe. Ea nu este Biserică ci e parte a Bisericii rusești. Mult a suferit, dar a supraviețuit Biserica noastră într-un stat de ateiști. Cinstire și slavă ei!

Țara noastră e veșnic ortodoxă! Cuvântul „Biserica e liberă" e o denumire dată de eretici. La noi Biserica e Ortodoxă. Se dezbină și intră în erezie cei ce nu cred în Una Sfântă, Sobornicească și Apostolească Biserică! Biserica Ortodoxă este trupul Mântuitorului (oare se poate rupe trupul lui Hristos?). Și ei (ereticii) nu țin minte că unul este Dumnezeu, una este Credința și unul este Sfântul Botez. Iisus Hristos a creat o singură Biserică (și nu biserici) ce nu va fi învinsă nici de porțile iadului. Una este, doar Biserica Ortodoxă Sobornicească și Apostolească, celelalte, ce se numesc „biserici", nu sunt biserici ci sămânță stearpă a diavolului în lanul de grâu al lui Hristos".

Părintele, după ce a spus acestea, a început să plângă și să se roage pentru toți cei rătăciți. Apoi a spus:

Note:

[26] Iată deci proorocia Părintelui se împlinește.

- Nu, nu-i va chema pe ei Dumnezeu la pocăință, și nu-i va dezlega, căci nu iartă Dumnezeu acest păcat. Acest lucru mi-a fost arătat mie de către Împărăteasa Cerească și de Sfântul Înger păzitor.

Părintele mărturisea:

- Maica Domnului mi s-a arătat de câteva ori, atât singură, cât și însoțită de arhanghelii Mihail și Gavriil.

Părintele îi spunea arhimandritului Varlaam:

- In ei (cei ce singuri s-au abătut de la dreapta credință) nu se sălășluiește Sfântul Duh - mântuirea și câștigarea Împărăției Cerești. Noi, ortodocșii, nu urmărim decât salvarea sufletului și câștigarea Împărăției Cerești și acest lucru ni-l poate da Maica noastră, Biserica Ortodoxă. Slavă lui Dumnezeu! Lepădarea de Biserică este un păcat de neiertat, atât în viața asta, cât și în viața cealaltă. Asta-i hulă împotriva Duhului Sfânt.

Terminând această discuție, Părintele s-a luminat cu o lumină nepământească, apoi a adăugat:

„- Cei ce au urechi, să audă și cei ce au ochi, să vadă!" Iar apoi, a adăugat cu tristețe: „dar vor fi mulți surzi și mulți orbi".

Schiarhimandriții Teofan, Nichifor și Varlaam

Va pieri amintirea și cinstirea lor cu zgomot

Schiarhimandritul Teofan povestește: Starețul Lavrentie ne spunea cu zâmbetul pe față:

„Credincioșii ruși se vor căi de păcatele lor de moarte, că au permis jidovilor să necinstească Rusia, că nu l-au apărat pe Țar, unsul lui Dumnezeu, n-au cinstit Biserica Ortodoxă, mănăstirile, bisericile, mucenicii și toți sfinții. Că au urât cucernicia, lucrurile drepte și au îndrăgit șiretlicurile diavolești și toată necinstirea vrăjmașă. Și mulți ani au lăudat, au înălțat și s-au închinat idolului sovietic și ateismului, distrugătorul țării, considerându-l nemuritor. Puterea sovietică l-a ridicat în slăvi pe Stalin și pe Lenin, numindu-i și pe ei nemuritori". Spunea Părintele că atunci când dracii au băgat sufletul lui Lenin în iad, mare bucurie și mare triumf a fost în iad, iar apoi au adăugat: „...iar atunci când Stalin va intra în iad, același lucru va fi. Va pieri amintirea și cinstirea lor cu zgomot. Rusia împreună cu toate popoarele slave va întemeia o împărăție puternică, și va fi condusă de către un împărat ortodox, uns al lui Dumnezeu, în Rusia vor dispărea toate ereziile și dezbinările. Dumnezeu va milui Rusia pentru timpurile groaznice anticreștine, și pentru că a avut o soartă tragică înainte de venirea lui antihrist și pentru că în acele vremuri groaznice a strălucit în Rusia regimentul măreț al mucenicilor[27], începând din cinul înalt duhovnicesc până la cetățenii de rând: de la cele mai înalte grade ale fețelor bisericești, mitropolit și împărat, preot și călugăr, până la sugari și nou-născuți și terminând cu mirenii. Ei toți se vor închina lui Dumnezeu, împăratului nostru, Sfintei Treimi, Tatălui și Fiului și Sfântului Duh și-L vor implora ca să miluiască Rusia. Trebuie să știți că Rusia este apărată de Maica Domnului, ea se roagă și mijlocește pentru noi. Toți Sfinții ruși împreună cu Sfânta Născătoare de Dumnezeu se roagă pentru iertarea Rusiei, în țara noastră va înflori dreapta credință ca-n vremurile de demult și va fi foarte mare bucurie pentru sufletele creștine (dar pentru puțin timp, căci va veni timpul Judecății de Apoi). De împăratul ortodox rus se va teme chiar și antihrist iar restul țărilor, în afară de Rusia și celelalte pământuri slave vor fi sub puterea lui

Note:

[27] Vezi cartea: Noii martiri ai pământului rus. Schitul românesc Podromul Sfântul Munte Athos 2002. (n. ed.)

antihrist și vor suferi chinuri groaznice ce sunt însemnate în Sfânta Scriptură! Rusie, pocăiește-te, cinstește-L și înalță-L pe Dumnezeu, cântându-I Lui: Aliluia!" Schiarhimandritul Teofan, Schimonahia Alexandra, Monahia Olimpiada.
Măreț Părinte, grandios, dar nu pot să înțeleg de ce a refuzat schima?

Când Părintele Lavrentie zăcea pe patul de moarte, venise să-și ia rămas bun de la el măicuța Antonia. Toți plângeau și-și cereau iertare, binecuvântare și sfinte rugăciuni. Părintele, adresându-se egumenei Antonia, a spus:

- Păzește-ți turma, și să o iubești, iar măicuțelor le-a spus:
- Voi să o ascultați pe maica egumenă, căci cine nu o va asculta, își va duce sufletul pe calea pierzării.

Tot în această perioadă, pe Părintele Lavrentie l-a vizitat și episcopul Iacob, spunându-i:

- Părinte, trebuie să primiți schima. Iar Părintele i-a răspuns:
- Nu, Sfințite Vlădică, lasă să rămână totul așa cum este.

Episcopul Iacob, îndepărtându-se de patul Părintelui, a spus cu supărare:

- Măreț Părinte, grandios, dar nu pot să înțeleg de ce a refuzat schima. Doar toți marii duhovnici și propovăduitorii dreptcinstitori au primit sfânta schimă. Îmi pare rău de acest stareț vestit, de acest minunat Părinte Lavrentie.

Însă Părintele, nu cu mult înainte de a se îmbolnăvi, a lăsat cuvânt ca atunci când va fi pe patul de moarte să o cheme la el pe schimonahia Gavriila. Astfel că atunci când măicuța Gavriila a fost chemată, ea a venit cu schima pe brațele ei. Mare i-a fost mirarea Vlădicăi Iacob când a văzut aceasta și cu multă dragoste duhovnicească a exclamat:

- Slavă Ție, Doamne, Părintele nostru este schivnic.

Atunci măicuța Gavriila i-a spus Vlădicăi că Părintele este schivnic și că tunderea ca schivnic a primit-o de la sfântul mucenic Pahomi, Arhiepiscopul Cernigovului. Părintele a fost îmbrăcat în schimă și mare a fost smerenia lui, căci nimeni nu știa că este schivnic. El a trăit foarte simplu și în multă smerenie, n-a purtat schima pentru a nu da naștere la admirația celor din jur.

După trecerea la cele veșnice a Părintelui Lavrentie, măicuța egumenă Antonia a slujit în fiecare zi timp de patruzeci de zile parastasele și slujbele de înmormântare. A făcut multe mese pentru călători și rugători, a dat mult ajutor la bisericile mai sărace și la alte mănăstiri, pentru pomenirea Părintelui Lavrentie. Pe 7 ianuarie a fiecărui an se slujește parastasul și slujba de pomenire a Părintelui Lavrentie săvârșite de arhiepiscopul Cernigovului. La prânzul de pomenire multe cuvinte frumoase au fost spuse despre Părintele Lavrentie de către Vlădica, maica egumenă, părintele Nechifor, părintele Antonie și alții.

Măicuța egumenă s-a uitat pe fereastră și a spus:

- Pe acolo a umblat părintele, și întorcându-se la arhiepiscopul Andrei, a continuat: părintele Lavrentie i-a numit pe arhiereii Simon și Iacob propovăduitori și mari rugători și vor fi și mai mulți ca ei. Va fi la Cernigov un arhiepiscop mărturisitor și va fi în Rusia o mare prigoană, spunând acestea începu să plângă, iar o dată cu ea și cei prezenți. Apoi maica egumenă a adăugat: Aștept prigonirea mănăstirii, iar apoi înflorirea ei.

Schiarhimandritul Lavrentie este îngropat în cimitirul soborului Sfintei Treimi în gropniță, lângă arhiepiscopul Filaret al Cernigovului și mulți alți arhierei. Dreptcredincioșii îi poartă un profund respect și cinstesc memoria Părintelui Lavrentie venind și închinându-se la mormântul lui, unde este pusă o icoană mare care îl

reprezintă pe el. Și toți cred că acest mare rugător și mijlocitor al sufletelor păcătoase se sălășluiește între cei sfinți și drepți și că el se roagă în continuare pentru Rusia Ortodoxă pentru ca noi să ne putem duce traiul în curățenie, cinstind Biserica Ortodoxă și pe toți sfinții ei.

ULTIMELE ZILE ALE PĂRINTELUI, MOARTEA ȘI ÎNMORMÂNTAREA LUI

În toamna anului 1949 Părintele Lavrentie a început să se simtă rău. Cu toate că starea lui de sănătate nu-i prea permitea, el mergea toată ziua la biserică, iar când surorile îl rugau să rămână în chilie, el le răspundea:

- Unul merge la biserică să câștige mântuirea, iar altul ca să nu o piardă.

În ultimul timp îl aduceau la biserică cu căruța, înainte de Sfântul Neculai a trimis o soră ca să ceară binecuvântare de la Părintele paroh Iacob pentru a merge la biserică. Părintele paroh, din dragoste pentru Părintele Lavrentie, nu i-a dat binecuvântare, iar când sora s-a întors și i-a spus ce i-a zis părintele Iacov, Părintele Lavrentie i-a răspuns:

- Ei, cine se mai gândește că o să ajungă până la anul viitor, poate să nu meargă. S-a îmbrăcat repede și a fost dus la biserică. Aceasta a fost ultima priveghere a Părintelui. Când se cânta: „Acum slobozește Doamne pe robul Tău ...", Părintele plângea foarte tare și plângeau împreună cu el toți cei care erau prezenți, care au simțit cu adevărat dragostea îngerească ce se revărsa din inima lui.

La chilie l-au dus în brațe căci era foarte slăbit și de atunci Părintele nu s-a mai ridicat din pat.

Părintele nu mai mânca pâine de aproape jumătate de an, hrănindu-se doar cu legume. Cu mult înainte de Sfântul Neculai, surorile îl rugau să fie mai îngăduitor cu sine și să se îngrijească mai mult de sănătatea sa. Iar el, glumind, le-a răspuns:

- Dacă până la Sfântul Neculai soarele va urca sus, atunci și lucrurile vor merge în sus.

Iar când de Sfântul Neculai l-au dus la chilie pe brațe, el a spus:

- Acum până la Botezul Domnului ori îmi revin, ori mă tot duc.

În timpul bolii, Părintele era zilnic împărtășit, iar în ziua când s-a stins din viață (la Bobotează), egumenul, părintele Antonie, a adus Sfintele Daruri în potirul din Sfântul Altar. Rugăciunea de mulțumire a fost citită de o măicuță. Către seară se vedea deja că puterile îl părăsesc și atunci toți au alergat și s-au adunat în chilie la el pentru a fi binecuvântați și a-și lua rămas bun de la iubitul lor Părinte și duhovnic.

Una dintre surori (care îl îngrijise cel mai mult) povestea că pe la ora trei noaptea a auzit clar o cântare de o frumusețe rară a corului. Atunci ea a alergat în chilia unde odihnea trupul celui adormit, dar acolo era o liniște desăvârșită, lumânările ardeau și nu se auzea decât glasul liniștit al preotului D. care citea Sfânta Evanghelie. Măicuța nedumerită și speriată a spus că ea a auzit clar o cântare deosebită, iar părintele călugăr s-a minunat și a spus că sufletul Părintelui Lavrentie este întâmpinat de îngeri.

În ziua a treia de dimineață săvârșind cu lacrimi ultima panahidă în chilie, clerul însoțit de poporul îndurerat au dus sicriul cu trupul Părintelui în biserică, care deja devenise neîncăpătoare pentru mulțimea și slujitorii Bisericii care veniseră să-și ia rămas bun de la iubitul lor duhovnic și călăuzitor. Sicriul a stat cinci zile în mijlocul bisericii. Seara se citea Paraclisul, dimineața slujba pentru cei adormiți, apoi panahidă iar șuvoiul de oameni nu mai contenea să curgă. Trupul Părintelui se odihnea într-un sicriu de stejar pe care el și-l pregătise cu mult înainte de moartea sa.

Fața celui adormit era acoperită cu „Aerul", cum se face după rânduiala monahală. Se vedeau doar mâinile care însă erau moi ca ale omului ce doarme.

Nu se poate exprima prin cuvinte starea sufletească a măicuțelor și a maicii stareței Antonia. Ele își luau rămas bun de la cel care le-a fost mai aproape decât un tată trupesc. El le-a primit pe ele în mănăstire, majoritatea trăind într-o sărăcie cruntă. În toată viața sa, Părintele le-a încălzit sufletele lor și le-a alinat suferințele, le-a ajutat în toate, le-a învățat, le-a hrănit trupește și le-a condus duhovnicește pe drumul spre mântuire.

În ziua înmormântării, slujba a oficiat-o Episcopul Iacob cu un întreg sobor de preoți. La sfârșitul Sfintei Liturghii, cu binecuvântarea Vlădicăi, Arhiereul D. a ținut cuvânt de rămas bun care neîncetat a fost întrerupt de suspinele mulțimii. Nu-și putea opri lacrimile nici Vlădica și nici unul din cei prezenți. După cuvântul de rămas bun au început cântările care îți răscoleau și cele mai sensibile corzi ale sufletului. Participau la ele Vlădica, tot soborul preoțesc, mulți călugări și diaconi.

În jurul sicriului stăteau măicuțele și ucenicii Părintelui Lavrentie iar credincioșii ce veniseră aveau câte o lumânare aprinsă. Era plină toată biserica, curtea bisericii, iar mulți din cei veniți nici n-au putut ajunge până la sicriu, stând pe drumul de lângă biserică. Cântarea „Cu cei sfinți să te odihnești" a fost cântată de toată lumea ce stătea în genunchi.

Când s-a încheiat rânduiala de înmormântare, cam pe la ora cinci după amiază, sicriul cu trupul Părintelui a fost coborât de către călugări și episcopi în gropniță. Toți plângeau în hohote iar alții au leșinat. Măicuțele toate au înconjurat cavoul, au aplecat asupra lui capetele lor sărmane și au ridicat asemenea glasuri de plângere încât Preasfințitul Părinte Iacov, cu mâinile la urechi, abia a ieșit viu de acolo, întrucât inima îi ieșea din piept de milă. Numai singur clopotul era cel care ridica la cer sunetul său ritmic ce părea netulburat..

Sicriul cu trupul celui adormit a fost lăsat timp de 40 de zile în gropniță și așa, zi și noapte, un șuvoi necontenit de lume venea și își lua rămas bun, Sicriul a stat deschis 20 de zile iar celelalte 20 de zile a fost închis.

Zilnic se slujea panahidă, iar după 40 de zile sicriul a fost coborât în mormânt sub o piatră mare și frumoasă. Aceasta a fost pe 20 februarie 1950.

Noi credem și nădăjduim că bunul Dumnezeu a primit sufletul îngeresc al Părintelui Lavrentie în Împărăția Cerurilor și că mulți monahi și dreptcredincioși au prin el un rugător înaintea lui Dumnezeu.

Cei ce ați citit această carte despre smeritul Părintele Lavrentie de la Cernigov, să dăm slavă bunului Dumnezeu, Cel în Treime slăvit, că ni l-a dat nouă păcătoșilor în acest al XX-lea veac, (veacul succeselor științei și tehnicii dar și al falselor minuni, prin care, cu părere de rău trebuie să spun, hulesc și necinstesc dreapta credință, semănând minciuna), pe acest mare luminător și propovăduitor al Bisericii Ortodoxe.

Părintele spunea adeseori că pământul rusesc niciodată, adică până la Judecata de Apoi nu va fi lipsit de stareți drept-cinstitori, rugători și propovăduitori ai dreptei credințe, asemeni celor din Sfânta Scriptură.

Schiegumenul Heruvim Diagteari

În timpul când cartea era în pregătire pentru tipar, schiarhimandritul Lavrentie de la Cernigov a fost canonizat Sfânt pe 22 august 1993; au fost deshumate moaștele cuviosului care erau întregi și frumos mirositoare, ele fiind puse în mănăstirea Sfânta Treime. Deshumarea și mutarea sfintelor moaște a fost făcută de către Mitropolitul Vladimir al Kievului și a întregii Ucraine, cu participarea soborului de arhiepiscopi:

Antonie, Mitropolitul Cernigovului și Nijinskului; Ilarion, episcopul Hersonului și Tavriceskului; Bartolomeu, episcopul Sumskului și Ahtârskului și Kronida, episcopul Dnepopetrovskului și a Zaporojiei. Au fost prezenți mulți alți preoți și diaconi. Mulțimea de lume ce venise să asiste la ceremonie nu mai încăpea în curtea mănăstirii. Cu toții însă cântau „Cuvioase Părinte Lavrentie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi, păcătoșii", în toate bisericile din orașul Cernigov, înainte de a începe Sfânta Liturghie se cântă troparele și Condacul cuviosului nostru Părinte Lavrentie.

Despre taina fărădelegii care se lucrează

Mănăstirea Noul-Neamț - 2002 - Nu vă jucați cu mântuirea voastr ă!

(din convorbirea cu părintele Ghenadie Emelianov - înregistrată la „Pravoslavnoie Radio", SanktPetersburg)

„Nu este posibil ca un creștin ortodox să fie indiferent la introducerea voită și sistematică a acestui număr (666) în viața lui".

(Din Circulara Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe din Grecia)

În prezent, populația noastră se confruntă cu acțiunea de codificare generală întreprinsă de către autoritățile statale - deși până astăzi nu există nici o lege care să ne impună adoptarea codului numeric personal. Organele „competente" invocă articolul 83 din Codul fiscal în care se menționează luarea în evidență specială a contribuabililor.

Poftim! Luați-i, de ce nu?! După cum și până în prezent au fost luați în evidență, și de acum înainte vor trebui să fie luați. Dar de ce să fie numerotați oamenii?, și de ce toți?

De fapt, acțiunea respectivă ar putea fi atribuită cu același succes Societății de salvare - sau Salvamar, ori Crucii Roșii, că mare diferență nu e!...

Nouă, însă, ni se spune că în prezent toți cetățenii vor trebui să fie numerotați. Cine are nevoie de așa ceva și de ce?

Pe data de 31 ianuarie, 2001, la întâlnirea cu patriarhul, V. Tihomirov, locțiitorul ministrului de finanțe, s-a scăpat cu vorba, zicând: „Noi dispunem de o concepție bine definită a perfecționării organelor fiscale. FMI ne-a acordat credite. Suntem în faza de pregătire a unor specialiști, care să fie capabili să activeze în condițiile actuale, ținând cont de exigențele internaționale. În țară se lucrează deja asupra unui sistem electronic unic de culegere și transmitere a informației."

Codurile numerice nu constituie o noutate pentru nimeni: pașaportul nostru, atestatul, talonul de pensie și multe alte documente emise de-a lungul anilor - toate au fost numerotate. Acum însă, pentru prima dată, au fost supuși numerotării cetățeni vii și liberi, și nu pentru o anumită perioadă, ca în lagărele de concentrare, ci pentru tot restul vieții lor. Codul numeric personal (CNP) impus nouă prin intermediul departamentului de finanțe încalcă Constituția țării și alte documente legislative.

Observăm un anumit scop bine pus la punct - pregătirea populației pentru instalarea unui control economic total. Or, sufletul creștinesc simte primejdia ce se apropie...

Prin ce se deosebește acest număr de cele primite până acum? După cum se știe, codul numeric barat conține cifra 666, deși se afirmă că scannerul nu citește cifra respectivă. Într-adevăr, dacă vom scana orișice cod numeric barat, cifra 666 nu va fi de

găsit. Dar dacă întreaga informație se șterge, la baza ei rămân cei trei de șase, pe care scannerul deja îi citește; în fapt cei trei de șase conțin întreaga informație a codului barat. Prin urmare, în componența codului se afla tocmai această cifră: 666, despre care ne vorbește Sfântul Apostol Ioan Teologul, și nu altă cifra.

Pentru prima dată numărul 666 este menționat în Cartea Regilor III, cap. 10. 28 vers. 15 . Pe vremea domniei lui Solomon toate triburile înconjurătoare plăteau iudeilor un bir în valoare de 666 de talanți (de aur). Iată de ce, pentru iudei, până în ziua de astăzi această cifră simbolizează puterea economică asupra altor popoare.

Al doilea aspect neliniștitor îl reprezintă caracterul nu atât benevol, ci mai curând forțat al acestei acțiuni, de exemplu, în SUA, numărul este atribuit fiecărui cetățean care primește cetățenia americană. Desigur, numărul poate fi refuzat - numai că, în acest caz ești nevoit să părăsești teritoriul Statelor Unite. Dar cel mai interesant este că, și în acest caz, cetățeanul rămâne numerotat. Sistemul nu funcționează decât într-o singură direcție, ca un harpon, omul poate să și moară - numărul însă rămâne.

Se pune întrebarea - ce fel de numere sunt acestea pe care omul trebuie neapărat să le primească, și încă având în componența lor negreșit trei de șase? Și de ce sunt ele impuse micuților, pensionarilor și călugărilor, care nu fac parte din lotul contribuabililor?

Al treilea aspect rămâne în umbră - porțiunea ce se observă nu reprezintă decât vârful unui aisberg, a cărui denumire este controlul economic total. Emiterea 29 pașapoartelor electronice și intrarea în așa-numita zonă Schengen atrage după sine pierderea independenței economice, pierdere care îi va afecta pe toți oamenii și toate popoarele. Desființarea frontierelor naționale și instaurarea noii ordini mondiale - iată scopul râvnit al codificării.

Dacă vom analiza desfășurarea actuală a evenimentelor din lume, vom observa că omenirea alunecă spre un control economic cvasi total. În viitorul apropiat toate cumpărăturile efectuate prin intermediul cartelei electronice pe bază de CNP vor începe să fie înregistrate în calculatorul central. Absolut toate tranzacțiile și toate schimburile de marfă vor fi accesibile doar pentru posesorii numărului respectiv.

Exact despre acest lucru ne vorbește Sfântul Ioan Teologul în Apocalipsa, cap 13, vers. 16-18: ,,Și-i va face pe toți, pe cei mici și pe cei mari, și pe cei bogați și pe cei săraci, și pe cei slobozi și pe cei robi, ca să le dea lor semn pe mâna lor cea dreaptă sau pe frunțile lor; încât nimeni să nu poată cumpăra sau vinde, fără număr cel ce are semnul, sau numele fiarei, sau numărul numelui fiare. Aici este înțelepciunea să socotească numărul fiarei; că numărul ei este 666 "

E clar ca nu merge vorba despre un oarecare număr abstract, care urmează a fi atribuit oamenilor, ci de unul concret. Mulți afirmă că acest număr nu prezintă nici un pericol, deoarece nu se aplică pe frunte sau pe mână, după cum scrie în Apocalipsă. Se va emite doar un buletin. Bineînțeles că, deodată, la toți, numărul nu poate fi pus pe frunte, deși posibilități tehnice ar exista. În presa ortodoxă („Russki Vestnic" Nr. 51-52, 1998) apare informația diac. A. Koblev referitoare la implantarea unor cipuri sub formă de vaccin, elevilor școlii Nr. 487 și ai colegiului auto din Moscova. Specialiștii americani, care se ocupau cu așa-zisa vaccinare, nu dispuneau de nici un fel de documentație asupra „vaccinurilor". În definitiv totul nu e decât o chestiune de timp.

Note:

[28] „Și era cumpănitura aurului ce venea lui Solomon într-un an, șase sute șasezeci și șase de talanți de aur. Afară de birul celor supuși și al neguțătorilor ce neguțătoreau și al tuturor împăraților celor de dincolo și al domnilor pământului". (Biblia de la 1914; III Regi, cap. 10, versetul 15-l6.) De remarcat că în bibliile mai recente acest număr este scos din text. Mai recent un ierarh i-a chemat pe stareții din subordinea sa și i-a amenințat că dacă un singur călugăr nu ia noul buletin, starețul acela va fi schimbat.

[29] Zona Schengen va fi, după cum se vede, un domeniu controlat în totalitate de Oculta internațională. Se împlinesc profețiile stareților de la Optina privitoare la izolarea Rusiei de c ătre statele europene în vremurile antihristice (n. r.).
De-ar avea ce să pună, că de pus - puteți fi siguri ca pe frunte vor pune anume cifra respectivă. Va veni vremea și lumea se va obișnui cu aceste coduri, se va obișnui și cu buletinele electronice și cu decontările fără numerar. Nici nu vor concepe viața fără ele. Și toate acestea se vor întâmpla sub ochii noștri.

Evenimentele se precipită. Sistemul codului barat n-a apărut decât cu vreo 10 ani în urmă, și de-acum lumea s-a deprins ca pe fiecare sticlă de bere, pe orice produs cumpărat de la magazin se etalează codul cu bare. De ce? Credeți că este atât de necesar ca fiecare produs să fie marcat cu acest cod? Nu, desigur. Însă se face tot posibilul ca noi să ne obișnuim cu sistemul codului barat. Astăzi vedem codul pe sticlele de bere, iar mâine vom primi buletinele cu acest cod, având și o bandă magnetică prin intermediul căreia vom fi nu numai identificați cu ajutorul scannerului, ca un baton de salam, ci totodată se vor extrage o mulțime de informații cu caracter personal, informații ce se vor acumula automat în calculatoare, fără să mai fie nevoie de informatori. În orice clipă informațiile cu caracter personal sau cele referitoare la afaceri vor putea fi sustrase și puse la dispoziția unor structuri criminale mafiote, după cum vedem că se întâmplă și în prezent.

În al patrulea rând, noi, oamenii, ne-am obișnuit cu numele de familie. Imaginați-vă că aceste nume vor dispare încetul cu încetul din viața socială, și noi vom deveni niște numere (la număr), mister „x" și „y", având în loc de nume un anumit cod.

Din punct de vedere tehnic, lumea actuală este gata pentru transferul de informație la cel mai înalt nivel electronic. Iată de ce în unele țări europene și în SUA sistemul introducerii generalizate a buletinelor electronice a fost temporar oprit. Ofensiva s-a declanșat împotriva Rusiei, Ucrainei, Belorusiei. Sistemul, la întreaga sa capacitate, urmează a fi instalat pretutindeni și în același timp - la termenul stabilit.

Multă lume se bizuie pe dimensiunile teritoriale ale Rusiei, care vor împiedica aplicarea sistemului de control total în asemenea proporții. Sigur, aici pot apărea unele complicații. Va fi mai dificil de instalat, dar nu imposibil. Și să nu uităm ca această codificare este finanțată din surse occidentale, care acționează cu un anumit scop. Scopul final fiind identificarea populației de pe întreaga planetă. De ce au ei atâta nevoie de controlul economic total?

Obiectivul principal îl constituie anularea banilor, în februarie 2001 la consfătuirea instructivă a contabililor din marile întreprinderi, s-a anunțat că în decursul anului curent toți vor primi codul numeric, iar pentru anul viitor s-a hotărât desființarea codului Nr. 50, aceasta însemnând oprirea circulației banilor în numerar în interiorul întreprinderii. După care se plănuiește retragerea banilor de la populație și trecerea la decontările prin virament cu ajutorul cartelei magnetice pe baza codului (barat) numeric personal.

Așadar, acceptând de buna voie - nu există nici o lege în această privință - CNP-ul, contribuim cu toții la realizarea unor astfel de proiecte tenebroase.

În cazul când anumite grupuri de populație rămân în afara sistemului, acesta, în ansamblu, nu poate funcționa. Iată de ce, cu toate că nu există nici o lege în privința codificării, codul numeric este implantat peste tot locul într-un ritm susținut. Mi s-a întâmplat să văd cum masele de oameni se îmbulzesc la ghișeele inspectoratelor fiscale pentru a obține numărul, deși nimeni nu-i silește. Din ce cauză? Și de ce să se calce-n picioare unul pe altul? Pentru că au fost speriați, atâta tot. Deci o mică sperietură este suficientă ca să se pună-n mișcare masele colosale ale populației.

Să ne imaginăm totuși că banii au dispărut, și ei chiar vor dispărea. În acest caz faimoasa cartelă, având la bază codul barat, va deveni singura noastră sursă de existență, singurul obiect pe care-l mai avem la mână. Acum să presupunem ca ni s-a furat cartela, ori am pierdut-o. Normal, ne vom adresa organelor respective, cerând o altă cartelă în locul celei pierdute. Și, probabil, ni se va răspunde că altă cartelă nu se

dă, iar ca pe viitor să n-o mai pierdem, vor trebui luate măsuri de siguranță, în acest moment ne

vom ciocni nemijlocit de chestiunea pecetluirii. Reiese că am consimțit deja să ne pecetluim atunci când am primit codul barat. Deci, în temeiul respectivului cod adoptat în prezent, cetățeanul va fi marcat cu un micro-cip, care va conține toată informația culeasă - despre solvabilitatea sa, despre locul de trai, călătoriile sale, în genere despre întreaga situație a individului. Și atunci oamenilor li se va propune să și-l pună pe frunte. Unora li se va propune, alții vor fi constrânși, cum s-o nimeri. Ce-i de făcut?

Cu această întrebare s-au adresat părintelui Paisie din Muntele Athos. Părintele a zis așa - „dacă nu veți lua buletinul electronic, este ca și cum ați stinge un foc mic cu un pahar de apă, iar să învingi ispitele când ați luat buletinul și va trebui să luați și cip-ul pe mână sau pe frunte, va fi tot atât de greu, ca și cum ar trebui să stingeți o casă în flăcări". Cel ce nimerește în capcană, nu mai scapă. Scriptura spune clar: „Oricine se închină fiarei și chipului ei, și primește semnul ei pe fruntea sa, sau pe mâna sa, va bea și acesta din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat, în potirul mâniei Sale, și se va chinui în foc și pucioasă..." (Apoc. 14, 9-10). Primejdia deci nu constă în acceptarea codului numeric barat, ci în urmările catastrofale ale acestui fapt. Dacă acceptăm codul, admitem și posibilitatea aplicării lui pe frunte, într-un cuvânt, a pecetluirii, și atunci datele problemei se schimbă. În ziua de azi încă ne mai putem duce la circa financiară, 30
ca să depunem o cerere refuzând numărul, și numărul nu ne va fi atribuit - zic ei. În cazul acesta vom fi trecuți în categoria cetățenilor „cu probleme". Dar de pe acum se vede că cetățenii „cu probleme" se vor afla în minoritate. Și, desigur, nimeni nu va ține cont de ei.

O mare parte din populație acceptă numărul în virtutea indiferenței sale față de credință, de Sfânta Scriptură, îndeobște față de chestiunile duhovnicești. Totuși, indolența și nepăsarea nu pot să se prelungească la nesfârșit. Până la urmă fiecare dintre noi, într-un fel sau altul, va fi nevoit să-și manifeste bunăvoința inimii sale privitor la cutare acțiune spirituală sau alta.

Așadar, toți aceia care nu vor lua numărul, vor fi incluși în categoria cetățenilor cu probleme. Ce se va întâmpla mai departe, vom afla. Va veni vremea, și vom afla.

Ceilalți vor începe, probabil, să-i persecute pe primii, învinovățindu-i de toate neorânduielile care se vor petrece în jurul lor. Iată, vor zice, din pricina câtorva viața noastră s-a dezorganizat. Astfel, presiunea lumii va crește.

În prezent, mulți se înfricoșează, se agită. Cum s-a răstit la mine nu demult o bătrânică: „Și eu cum îmi voi primi pensia?" De parcă cineva îi răpește pensia. Misiunea noastră constă în a-i preveni pe oameni asupra consecințelor duhovnicești pe care le vor suporta în caz că vor lua codul, și acel cod va deveni pentru ei o condiție esențială a existenței pământești. Acesta este pericolul numărul unu, și acest pericol e trecut sub tăcere de către autorități. Și nu fără motiv - pentru că aceasta și este fărădelegea săvârșită în taină. Cu alte cuvinte, codificarea reprezintă taina fărădelegii ce se săvârșește acum.

Întrebare: „în ultima vreme atât în atitudinea mirenilor cât și a clerului se observă o oarecare placiditate cu privire la campania de codificare (mai curând silnică decât benevolă). Cum vă explicați această indiferență?

- Conștiința duhovnicească a multora dintre enoriași de-abia se trezește, iar simțul primejdiei s-a pierdut. De la slujitorii altarului se așteaptă uneori imposibilul: ca ei să ne arate calea, s-o netezească și să ne ducă de mână pe făgașul creșterii duhovnicești direct în Împărăția cerească. În realitate este necesară o continuă nevoință molitvelnică, o curățire a conștiinței și nădejdea neclintită în ajutorul lui Dumnezeu. În caz contrar, orice mărturisire a Adevărului dumnezeiesc din partea preotului rămâne zadarnică și nu aduce nici un folos. Din acest motiv, o parte a clerului păstrează tăcerea

Note:
[30] Valabil pentru Rusia, Ucraina și Belorusia. Republica Moldova a primit deja buletinele cu cip-uri. Deci, „înapoi în Est", cum bine spune Arhim. Iustin (Pârvu).
și se roagă pentru trezirea creștinilor din somnolența duhovnicească. Pur și simplu, cuvintele preotului nu ating conștiința credinciosului.

Vlădica Ioan de Sankt Petersburg spunea că în vremurile noastre se repetă decăderea duhovnicească a omenirii din epoca primei veniri a lui Hristos pe pământ. Deși cunoscătorii legămintelor dumnezeiești din Vechiul Testament știau că în fața lor se află Hristos Cel întrupat pentru mântuirea lor, totuși, orbiți fiind de răutatea lumii acesteia, L-au răstignit. Tot așa și la a Doua Venire, deși poporul lui Dumnezeu cunoaște profețiile Sfântului Ioan Teologul, marea majoritate a creștinilor nu va ști să le deosebească în realitatea înconjurătoare. S-a scris că „satana îi va ispiti, dacă va fi cu putință, și pe cei aleși", adică pe noi, creștinii ortodocși.

De ce iudeii L-au răstignit pe Domnul? Pentru că starea duhovnicească a poporului era jalnică, o mare parte din iudei nu se orientau în profețiile biblice și credeau orbește în cele spuse de rabinii, care manevrau cunoștințele din cărți în scopurile lor personale. Acest dezastru duhovnicesc nu s-a abătut pe neașteptate, ci a fost cultivat pe parcursul multor ani de apostazie, transmițându-se din generație în generație.

În prezent starea poporului nostru pare tot atât de apăsătoare, cu toate că lăcașurile Domnului sunt pline de creștini, iar Biserica sporește vizibil. Dar iată că inimile curate, în care poate să se odihnească Duhul lui Dumnezeu, se împuținează mereu. De regulă, centrul de greutate al vieții noastre nu se află în Biserică, ci în viața lumească, aici pe pământ. De aceea orice amintire despre cele duhovnicești, și îndeosebi despre evenimentele urmând să se săvârșească după cea de-a Doua Venire a lui Hristos, trezesc în noi sentimente de respingere și refuz. Din Revelația Sfântului Ioan Teologul aflăm că pecetea antihristului va fi pusă practic fiecărui om. Și doar puțini la număr vor fi acoperiți de harul lui Dumnezeu, și aceștia vor fi răpiți la cer fără a cunoaște moartea.

În sfânta Scriptură scrie: „Cel ce va răbda până la sfârșit se va mântui" (Mt. 24, 13). Prin urmare, vremurile noastre necesită instruirea la școala răbdării, fiindcă vedem cu toții nelegiuirile comise atât în țara noastră cât și în lume.

Sub ochii noștri se distruge sistemul de ocrotire al sănătății, sistemul de învățământ, industria, agricultura, armata, care și-a pierdut capacitatea de apărare a patriei și de îngrozire a dușmanilor noștri. Iar acești dușmani există, n-au dispărut nicăieri, deși acum ei își oferă insistent prietenia. Dar știm bine cât de străine le sunt lor sentimentele prietenești față de țara noastră pravoslavnică! Țară, a cărei mentalitate nu se potrivește nicidecum cu mentalitatea popoarelor apusene, care de multă vreme și-au pierdut credința lor mântuitoare în Hristos. Cum ar putea ei să înțeleagă țara noastră, traiul nostru și cu atât mai mult sufletul poporului nostru? (În unele state americane este interzis calificativul de „țară creștină" aplicat Statelor Unite).

Vlădica Ioan ne-a prevenit că lepădarea de credință - apostazia - se va instala și în mijlocul poporului nostru ca să nu rămână oameni nelămuriți cu privire la cele duhovnicești. Iar Domnul va despărți oile de capre, precum glăsuiește Sfânta Scriptură, adică pe oamenii care slujesc altui duh. Iată că limita dintre slujirea lui Dumnezeu și slujirea satanei devine tot mai îngustă.

Dumnezeu Cel Atotmilostiv nu voiește să prelungească agonia duhovnicească a lumii: „Că de nu ar scurta Dumnezeu zilele acestea, nu s-ar mântui nici un trup, dar pentru cei aleși, pe care i-a ales, va scurta zilele acelea" (Mc. 13, 20).

Referitor la chestiunea CNP-ului, în presa bisericească se fac auzite cele mai diferite opinii.

Arhiep. Evloghie de Suzdai și Vladimir în general nu vede (spre deosebire de clerul său) nici o diferență între codul barat internațional impus cetățenilor și un bilet de tramvai.

Ierom. Rafail (Berestov), pe aceeași pagină a ziarului „Rusia Ortodoxă" Nr. I, 2000, spune că: „... unii păstori relativ înduhovniciți, dar aflați sub înrâurirea nălucirii

demonice, nu văd nimic primejdios, sfătuindu-i pe creștini să primească pașaportul și cartela cu codul barat și numărul de identificare, conținând cei trei de șase - cifra numelui antihristului, în acest fel, ei îi duc în ispită pe păstoriții lor, dar amar celor de la care vine ispita.

În același ziar citim articolul Arhim. Gheorghe (Capsanis), egumenul mănăstirii Grigoriu din Muntele Athos, în care este expusă poziția argumentată a creștinului pravoslavnic.

Ierom. Hristodul Aghioritul scrie că „pe unii care stau în fotolii largi și încăpătoare, care au salarii grase și a căror activitate nu este controlată, pe aceștia nu-i interesează deloc cele ce le-am spus. Singurul lucru care-i interesează este ca, vânzându-le pe toate, vânzând tot, să aibă ei înșiși avantaje materiale, economice. Din lipsă de argumente care să justifice atitudinea lor de nejustificat, aceștia se cheltuiesc într-o luptă de exterminare, care are ca singură țintă aruncarea cu noroi asupra tuturor acelora care spun adevărul. Pe aceștia îi caracterizează drept „fanatici", „apucați", „posedați", „nebuni care cred în numerologie", „para-religioși, care se îmbogățesc, informând poporul". Ei încearcă cu orice chip să abată poporul și să-i vatăme gândirea. Datorită faptului că noi suntem lipsiți de viclenie, dar și pentru că ei dețin toate mijloacele, reușesc până la un anumit punct să strice judecata poporului și astfel să-l amețească și să închidă gura tuturor celor care strigă, denunțând înșelarea poporului.

Dorim să punem aici răspunsul pe care îl dau evreii farisei și urmașii lor de astăzi, fiecăruia care îndrăznește să tragă semnalul de alarmă al epocii noastre, răspuns care este: „în păcate te-ai născut tu întreg, și tu ne înveți pe noi?" (Ioan 9, 34).

Veți vedea până la ce punct au ajuns oamenii statului care din păcate, așa cum ne-am informat, acționează în colaborare cu fețe bisericești sau persoane din rândurile Bisericii, purtând răspunderea pentru multe probleme care chinuiesc Biserica și țara noastră".

Arhim. Ambrozie (Iurasov) de la „Radio - Radonej" declară că numărul trebuie luat, fiindcă, în caz contrar, unii cu nervii mai slabi ar putea să se sinucidă. (De aceeași părere este și diac. Kuraev în broșura sa pe aceeași temă). „Ucigătoare" logică, nimic de zis. Îndeobște, adepții acceptării CNP-ului nu prea stau bine cu argumentele, îi întrebi de una, și ei îți răspund cu totul altceva, (în fond, acesta este rodul mentalității mișcării ecumeniste).

Așa că nu se poate spune despre cler că tace. Și totuși, cum ar trebui să procedeze cei neexperimentați în problemele duhovnicești? Cel mai nimerit este să se informeze prin intermediul diverselor publicații, să se roage la Dumnezeu să-i înțelepțească și să asculte cu luare-aminte vocea conștiinței lor. Să ascultăm deci această voce și să îndeplinim poruncile lui Dumnezeu lăsate nouă pe pământ.

- De cine să ascultăm? - a fost întrebat starețul Paisie Aghioritul. Starețul a răspuns: „Ascultați de duhovnicii voștri, dar mai mult ascultați de Biserica lui Dumnezeu. Creștinul să aibă răbdare să vadă cum va acționa Biserica, pentru că mulți pun întrebări, dar puțini înțeleg răspunsurile. Am scris limpede în cărticica mea „Semnele vremurilor": fiecare să procedeze potrivit cu conștiința sa. Nu mi-am spus părerea mea, ci am formulat simplu cuvintele lui Hristos, ale Evangheliei, pentru că propria noastră părere trebuie s-o supunem voii lui Dumnezeu, exprimată în Evanghelie. Până când Biserica va acționa, „tu rămâi în cele ce ai învățat și de care ești încredințat, deoarece știi de la cine le-ai învățat. Fiindcă de mic copil cunoști Sfintele Scripturi, care pot să te înțelepțească spre mântuire, prin credința cea întru Hristos Iisus" (II Tim. 3, 14 -15). Daca Biserica va lua o poziție serioasă, se va respecta libertatea credincioșilor, așa încât cel care vrea, își va lua noul buletin, iar cel care nu vrea, îl va păstra pe cel vechi. Cei ce vor să se

folosească (lumește) vor lua noul buletin, iar ceilalți, sărmanii, cei credincioși, vor avea buletinul vechi".

Fiecare creștin să fie cu luare-aminte. Să nu stingeți flacăra dreptății lui Dumnezeu în voi înșivă și atunci ambianța, mediul, evenimentele înconjurătoare vor fi pe înțelesul tuturor, și vor fi mai ușor de lămurit. Tema noastră include abc-ul viețuirii duhovnicești, însă majoritatea creștinilor nici abc-ul nu-l mai cunoaște. Așa cum turma fără minte se repede în toate părțile, așa și oamenii - fiecare trăiește cu pasiunile sale, iar la biserică vin numai ca să nu-i mustre cugetul, pentru liniștea lor sufletească: afacerile lumești vin să le așeze sub blagoslovenia lui Dumnezeu; adică și lui Dumnezeu îi slujesc și lumii. Însă Domnul ne-a preîntâmpinat că nu este cu putință a sluji la doi stăpâni: ori Îl iubim pe Dumnezeu și trăim după legile lui Dumnezeu, ori înclinăm să trăim după legile lumești și ne preocupăm exclusiv de viața pământească, de bunăstarea noastră, aici, lăsând problemele duhovnicești „pe mai târziu". Dacă nu-L vom mânia pe Dumnezeu și vom păstra adevărul dumnezeiesc în noi, acest adevăr va deveni nu numai un fir călăuzitor în viață, ci vom avea mereu posibilitatea de a fi ajutați de Domnul. După cum se știe, Domnul n-a venit să-i mântuiască pe cei drepți, ci să-i întoarcă pe cei păcătoși la pocăință.

Întrebare: „Dacă s-a pus problema codului la ultimul Sinod arhieresc?"

Am discutat cu unul dintre participanții la acest Sinod - chestiunea respectivă în mod special n-a fost examinată[31]. S-a dat citirii hotărârea chiliinică a Sfântului Sinod, votată în unanimitate. Însă de pe acum se vede că n-a rezultat nici o unanimitate, împotriva codificării au protestat vehement următorii arhierei: ep. Teodor de Kameneț - Podolsk (Lavra Maicii Domnului de la Poceaev, reședința P.S. Teodor, se află în fruntea luptei de rezistență împotriva codificării. Această împotrivire eroică a dus, în Ucraina, la anularea deciziei de codificare forțată la nivel de stat, Lavra Poceaevska a fost și rămâne un bastion ortodox de rezistență împotriva catolicismului și uniatismului), Arhiep. Augustin de Lvov, Mitr. Agatanghel al Odesei. De asemenea o parte a clerului rus, nu mă refer la arhierei, s-a arătat a fi preocupată de actuala stare de lucruri. Unii dintre arhierei, însă, ca de pildă, Arhiep. Victor de Tver, i-au înfruntat cu înverșunare și fără să-și ascundă iritarea, pe cei care au îndrăznit să protesteze. Nu există o poziție unitară. Nu voi începe să analizez aici motivele divergențelor, ele nu sunt greu de observat și de înțeles. Este suficient să ne amintim de Sinodul ecumenic din anul 325, când sute de episcopi, care acceptaseră erezia ariană, încercau să înfrângă rezistența a doi episcopi. Însă Duhul lui Dumnezeu, Care a pogorât asupra lui Spiridon al Trimitundei și asupra lui Nicolae Făcătorul de minuni, a binevestit în chip atât de minunat Adevărul, încât el s-a descoperit tuturor.

Trebuie cerută o dezbatere deschisă și amănunțită a divergențelor iscate la un sinod local și nu arhieresc. Doar o hotărâre sobornicească cu privire la o chestiune atât de însemnată pentru viața fiecărui creștin ortodox ar putea să aibă vreo pondere. Desigur, putem să ne prefacem că nu există nici o tangență între codificare și Apocalipsă, deși circulara Sfântului Sinod vădește, totuși, îngrijorare. Istoria Bisericii ne este cunoscută, actuala stare de lucruri nu prezintă o excepție, și doar fermitatea mărturisirii noastre de credință poate să cheme în ajutor mâna lui Dumnezeu, pentru a destrăma păienjenișul complicatelor uneltiri și stratageme.

Domnul ne-a lăsat nouă Biserica Sa, care ne înțelepțește întru Dumnezeu, în ea noi obținem nu numai pacea sufletului, nu numai mângâiere în necazuri și scârbe, ci ne facem fii ai lui Dumnezeu.

Menirea salvatoare a Bisericii Ortodoxe, însemnătatea ei, se păstrează până-n zilele noastre. Este unicul așezământ de pe pământ, unica instituție, care ne poate acorda

Note:

[31] La 26 - 27 decembrie la Moscova a avut loc ședința ordinară a sfântului Sinod a Bisericii Ortodoxe Ruse, condus de P.F. Patriarh al Moscovei și al întregii Rusii, Alexie al II-lea, dar nici la această ședință sinodală n-au clarificat mare lucru.
ajutorul mântuitor, prin care Domnul îl poate ajuta pe oricare om. Mai întâi de toate, Tainele lui Hristos nu numai că însănătoșesc sufletul și trupul nostru, ci tămăduiesc și mintea noastră. Domnul ne dă cuget bun. Mi s-a întâmplat să observ la unii dintre enoriașii noștri, simpli cu inima, unele cugetări atât de înțelepte, pe care nici un teolog nu le-ar fi putut concepe.

Domnul iubește pe cei simpli cu inima. În chestiuni duhovnicești nu se cuvine să filosofăm după cheful intelectului, ci mai curând să ne străduim să dobândim cuget dumnezeiesc, care se dă inimilor simple și iubitoare, apte să recepționeze adevărul, principiul viu, și nu numai să-l recepționeze, ci și să-l trăiască. Iată cum acei, puțini la număr, care cu orice preț vor dori să păstreze în sine acest adevăr, aceia se vor și mântui.

Mulți dintre noi cunoaștem din cărți despre prigoana creștinilor din primele secole ale creștinismului. Mamele, mergând la chinuri, își luau și copilașii. Tiranii se minunau. Conștiința lor împietrită nu putea să înțeleagă cum de creștinii, pregătindu-se de moarte, își luau cu ei și copiii. Vedeți cum oamenii îl iubeau pe Dumnezeu?! Bineînțeles că noi acum, în multe privințe, atât în ce privește curăția sufletească, cât și dispoziția inimii, ne deosebim de creștinii care viețuiau în acele vremuri, deși, cu toate acestea, duhul lui Dumnezeu întotdeauna este același. De ce să gândim că adevărul poate fi divers? Nu exista adevăruri diferite, pentru că Duhul lui Dumnezeu este unul. Mărturisind de-a pururi una și aceeași, El nu poate să conducă la nici un fel de divergențe de păreri. Dacă și apar păreri deosebite privitoare la chestiunile duhovnicești, acest lucru se întâmplă nu pentru că Duhul lui Dumnezeu vestește tuturor în chip diferit, ci din cauza tentativelor de denaturare a dumnezeiescului Duh.

Cum se poate ca un păstor să spună că e totuna: a primi sau a nu primi numărul. Doar un năimit poate susține așa ceva, un păstor năimit căruia nu-i pasă de soarta turmei păstorite, iar atunci când vine lupul, nu-i apără pe cei ce i-au fost încredințați. Despre toate acestea Domnul ne previne în Evanghelie (In. 10, 12-13). De asemenea ne preîntâmpină că „dacă orb pe orb va călăuzi, amândoi vor cădea în groapă" (Mt. 15, 14). Așa a fost și cu două mii de ani în urmă. Oamenii puneau preț mai curând pe viața înconjurătoare, decât pe realitățile duhovnicești revelate lor de către proorocii lui Dumnezeu.

Întrebare: „Părinte, în ce constă pericolul acceptării acestor numere, și dacă este posibil să ne eschivăm de la codificarea generală[32]?"

- În prezent există o astfel de posibilitate, în orice caz, nominal, încă există. Noi acum putem să depunem o cerere de refuz. Mulți creștini ne relatează că la serviciu se văd siliți să primească codul, într-un colectiv municipal format din 40 de oameni, s-au găsit doi care au declarat că nu vor lua numărul. Dar cât de diferit s-au comportat aceștia! Unul a refuzat categoric și n-a luat numărul, altul, însă, a început să șovăie. S-a dus la un preot, care l-a prevenit asupra pericolului, dar nu s-a mulțumit cu atât. S-a dus la altul, care i-a dat blagoslovenie, și în cele din urmă a luat numărul. Ce s-a întâmplat, însă, cu cel care n-a primit numărul?

Note:

[32] Portița de scăpare de a evita preluarea cărții electronice. Deocamdată (în România) exista o portiță de scăpare pentru creștinii care, din motive de credință, refuză să semneze pe un astfel de document. Un Ordin, cu numărul 1190 din 31 iulie 2001, al Ministerului de Interne, conține un articol care precizează că „persoanele care refuză cartea de identitate din motive religioase" primesc buletine de tip vechi. Ofițerul care ne-a citit acest text ne-a spus că Ordinul MI este de circulație internă și nu ajunge la public. Deocamdată este suficient să depui o cerere la Poliție când preschimbi documentul și se aprobă, pe motive de conștiință religioasă, eliberarea buletinului de tip vechi. Deocamdată! Nu știm ce va fi anul viitor. Nici ce conținut va avea legea scoasă de Parlament. De întrebat nu ne întreabă nimeni. De aceea, creștinii care vor să-și apere identitatea în Hristos trebuie să se trezească, să formeze asociații și să preîntâmpine prin

proteste introducerea obligatorie a cărții electronice de identitate. Firește, ierarhia Bisericii Ortodoxe ar trebui să fie în fruntea noastră, așa cum este în Grecia. (n. ed.)

Nu s-a întâmplat nimic. I-a telefonat directorul și l-a întrebat:

„Ai luat numărul?

- Nu, și nici n-am de gând!
- Și dacă vei fi concediat, tot nu-l iei? - întreabă directorul.
- Nu-l iau și gata!
- În acest caz, zice directorul, poți să lucrezi mai departe, eu nu te silesc."

Vedeți cum fermitatea duhovnicească aplicată într-o chestiune de mântuire a sufletului trezește respectul involuntar chiar și la acele persoane, care nu posedă o concepție duhovnicească mai solidă?

Fermitatea propriilor convingeri ne îngrădește de orice ezitări. Nu ne putem bizui pe noi înșine, sau pe contabil, care poate să și modifice sau să schimbe ceva, ci ne punem nădejdea numai și numai în mila lui Dumnezeu, în milosârdia lui Dumnezeu. De ce oamenii s-au dezvățat de a se încrede în ajutorul lui Dumnezeu? Simplu, pentru că sau dezvățat de a-L iubi pe Dumnezeu! Pentru noi, șeful e mai presus decât Dumnezeu Însuși. Daca șeful a zis că ne dă afara din serviciu, noi am și dat fuguța în patru labe la circa financiară, ca să luăm numărul. Și n-am fost decât amenințați, încă nu ne-a făcut nimic.

Uitați-vă la primii creștini - nimic mai simplu, decât să te închini idolilor, atât - și nici un fel de cazne. Vrei să fii creștin, n-ai decât, numai că trebuie să te închini la draci. Iar oamenii mergeau bucuroși la chinuri și dobândeau mântuirea. Cu alte cuvinte, printr-o singură acțiune de manifestare a voinței lor ferme, ei își căpătau mântuirea. Noi, deși s-ar părea că slujim lui Dumnezeu, că viețuim în prietenie cu Dumnezeu, dar ne lipsește fermitatea să ne împăcăm cu El. O stare duplicitară, contradictorie. Orice duplicitate, însă, este periculoasă, extrem de periculoasă pentru om.

Întrebare: „înseamnă că acceptarea acestor numere denotă faptul că suntem pământești, lumești?"

- Desigur, mulți spun că lor le este totuna, că ei și-au trăit traiul, iar acum nu se străduiesc decât pentru copii.

Iubiți frați și surori, oare Domnul, având grijă de noi, nu va purta de grijă și de copiii noștri? Ce este de preferat: să trăiești o viață îndelungată pe pământ ori să obții mântuirea întru Domnul? Sfânta Scriptură, Apocalipsa Sfântului Ioan Teologul ne spune că oamenii, care vor primi pecetea antihristului pe trupul lor, vor fi loviți de bube rele și ucigătoare, și vor fi supuși unor chinuri, încât „în zilele acelea vor căuta oamenii moartea, dar nu o vor afla; vor dori să moară, moartea însă va fugi de ei" (Apoc. 9,6). Iar în cap. 14 al Apocalipsei Sfântului Ioan Teologul scrie clar că, cei însemnați cu pecetea antihristului n-au nici o nădejde de scăpare. Ei vor fi pedepsiți nu numai aici pe pământ, ci încă și mai crunt - în iad, prin veșnicele chinuri. Noi toți știm aceste lucruri și vi le spunem acum, nu pentru că am vrea să vă înfricoșăm. Citiți Apocalipsa Sfântului Ioan Teologul!

Sfânta Scriptură conține în toată plinătatea adevărul lui Dumnezeu, pe care noi, cu mintea noastră mărginită, cu greu îl putem recepta. Iată de ce Domnul a vorbit în pilde, pentru ca noi să-L putem înțelege mai bine. El vedea bine cât de materialnici erau oamenii. Același lucru se petrece și astăzi. Cunoaștem Sfânta Scriptură, cunoaștem proorociile Sfântului Ioan Teologul, care ne-au fost transmise de Domnul Însuși, dar gândul ne stă tot la subterfugii.

Mulți spun că ei vor face semnul Sfintei Cruci peste acest număr, și nu vor păți nimic. Dacă-s așa de credincioși, să încerce, să facă Sfânta Cruce peste un demonizat și dacă iese demonul din om, atunci mai discutăm.

Întrebare: „Părinte, oare se poate spune că noi trăim acum chiar în acele vremuri când se apropie împlinirea profețiilor Sfântului Apostol Ioan Teologul despre zilele din urma?"

- În 1978, această întrebare i-a fost pusă starețului Paisie. Voi răspunde cu cuvintele starețului, care a spus clar: „Copiii tăi vor fi martorii împlinirilor profețiilor din Noul Testament". Noi nu vorbim de soroace, nici nu ne ocupăm aici de preziceri, ca niște femei isterice. Bătrânilor înduhovniciți, ca unor vase curate ale lui Dumnezeu, le-au fost revelate, din mila lui Dumnezeu și astfel de taine.

Aceeași întrebare i-a fost adresată Domnului de către Apostoli. Domnul le-a răspuns: „Învățați de la smochin pilda: când mlădița lui se face fragedă și odrăslește frunze, cunoașteți că vara este aproape. Asemeni și voi, când veți vedea toate acestea, să știți că este aproape, la uși" (Mt. 24,32).

Vedem și simțim cum lumea se mișcă tot mai aproape și mai aproape de acele vremi, însuși tabloul evenimentelor din lumea duhovnicească nu mai lasă nici o îndoială, în Apocalipsa scrie direct că oamenii vor primi pecetea, însă nu spune că toți vor fi pecetluiți. Cel ce se va feri de pecetluire și va manifesta tărie de caracter, voință fermă, credință tare, va scăpa de groaznicul destin, atât în această viață, cât și în cealaltă, unde ne vom afla după moarte. Dacă ne vom gândi la împărăția lui Dumnezeu, și nu la împărăția pământească, atunci și legile împărăției cerești vor deveni pentru noi esențiale și vitale. Dacă noi toți nu vom putea gândi în afara dumnezeiescului adevăr, atunci nici răul nu se va atinge de noi, sub acea formă în care se va revărsa asupra celorlalți. În această privință nădejdea să ne-o punem numai în mila lui Dumnezeu. Chiar și în vremurile din urmă, Domnul ne va acorda nemărginita Sa milostivire, păstrând Biserica noastră mântuitoare, după cum s-a zis, până la sfârșit, și „porțile iadului nu o vor birui" (Mt. 16,18).

Întrebare: „Părinte, de ce pentru multă lume împlinirea profețiilor legate de vremurile din urmă suscită o stare de depresie, posomoreală și frică? Pentru mulți așteptarea venirii Domnului nostru Iisus Hristos este echivalentă cu o catastrofă iremediabilă, cu o pedeapsă cerească?"

- Frica pricinuită de păcatele comise umbrește bucuria celei de-a Doua Veniri, deși atâtea și atâtea generații de creștini o așteptau însetați. Deștepții au râs și continuă să râdă de ei. Numai că, cei însetați de întâlnire, aceia L-au și întâlnit pe Hristos - nu pe pământ, ci în împărăția lui Dumnezeu. Păcătoșenia noastră, ca un văl des, acoperă ochii duhovnicești, și aceasta, de asemeni, este un semn al vremurilor.

Domnul ne acordă timpul necesar ca să trăim creștinește, ne dă posibilitatea să ne orânduim viața, dar în caz că omul nu înaintează, el începe să se degradeze și merge spre pierzanie. Pământul nu este un tărâm al veșniciei - este un tărâm vremelnic, care astăzi ți s-a dat, iar mâine ți s-a luat. Aici încă putem să facem o alegere, iar dincolo - nimic nu se mai poate schimba. Cei care s-au deprins să viețuiască cu Dumnezeu, vor spori în Domnul, vor spori în dreptate, se vor învrednici de milostivirea lui Dumnezeu, iar cei care L-au tăgăduit pe Dumnezeu, luptând împotriva Lui, cu siguranță, vor merge în iad.

Îmi amintesc povestirea unei surori de caritate, care, în timpul războiului cu nemții, lucra într-un spital militar; în salonul ei se afla un ofițer rănit mortal - o schijă de obuz i-a smuls intestinele. Aflându-se în această stare îngrozitoare, a zăcut trei zile, răcnind de durere, separat de ceilalți cu un paravan confecționat dintr-un cearșaf alb, pentru că nu mai era nimic de făcut. Sora de caritate, miloasă, trecând l-a însemnat cu seninul Sfintei Cruci prin paravan. Drept răspuns a auzit înjurături pline de indignare. Rănitul striga scos din fire: „Aaaa..., tu să-mi faci mie cruce!... Eu am omorât mii de- alde tine, iar ție ți-

a trecut prin minte să-mi faci cruce?" Și căuta pistolul ca s-o împuște pe tânăra nevinovată. Deci, omul acesta, vânzându-se diavolului, a simțit semnul Sfintei

Cruci făcut prin paravan și a fost cuprins de furie. Trei zile și trei nopți s-a chinuit, murind fără să se căiască.

Domnul ne va ajuta și nouă, cum le-a ajutat primilor creștini, care erau sfâșiați de fiare sălbatice sau erau supuși la multe alte chinuri. Hristos a pătimit pentru toți, și ei la rândul lor erau mistuiți de dorința de a pătimi pentru Hristos.

Iată cum Hristos ne acoperă prin milostivirea Sa, iar noi, mici la suflet cum suntem, ne închipuim că am reușit în toate și vrem să păstrăm tot ce-am agonisit numai pentru noi, pe vecie. Vecii vecilor nu vor fi aici. Tot ce ni s-a dat pentru un timp - se va lua de la noi. „Căci pământ ești și în pământ te vei întoarce" (Facerea 3, 19).

E îngrozitor să părăsești această lume fără nimic, înseamnă că în zadar ai trăit pe pământ.

Pentru a se mântui, omul trebuie să atingă un anumit nivel duhovnicesc. Noi, însă, ne gândim la cele pământești, dobitocești, sufletești, iar cele dumnezeiești rămân pecetluite cu șapte peceți.

Domnul Se va lepăda de noi, dacă nu vom reuși să trezim în noi înșine sentimentul de căință, dacă nu ne vom strădui să ne curățim de murdăria pe care am acumulat-o aici. Iată pentru ce avem nevoie de Biserică, de Dumnezeu, de iubirea de oameni.

Întrebare: „În încheierea convorbirii noastre, v-aș ruga, părinte, să răspundeți la o întrebare atât de importantă - în ce constă, realmente, după părerea dvs., pericolul evoluției evenimentelor actuale din lume la nivel duhovnicesc? Și de ce anume trebuie să ne temeni noi, creștinii ortodocși?"

- Controlul economic total va pregăti instaurarea împărăției antihristului; aceasta ne-o adeverește textul Apocalipsei. Fără un puternic sistem economic, care să-i permită să cucerească întreaga lume, antihristul nu va veni, deoarece nu va putea să conducă lumea, fără să-i aibă ca ostateci pe majoritatea oamenilor. (Cardinalul Ratzinger însuși a trasat o paralelă între „noua ordine mondială" americană și venirea antihristului). Orice împotrivire din partea noastră contribuie la amânarea acelor evenimente, care totuși vor trebui să se înfăptuiască.

După părerea mea, primejdia cea mai mare este să ne lăsăm expuși acestei prelucrări totale. Oamenii, însă, nu vor să audă de așa ceva. Gândul le stă la ce vrei și ce nu vrei: la agonisirea de averi, la distracții, plăceri - un ospăț al ciumaților - și toate acestea astăzi când ne aflăm în preajma unor evenimente fatale. Pretutindeni domnește lipsa de grijă și nepăsarea duhovnicească care, sunt întreținute și de către mijloacele de informație în masă, care servesc cu slugărnicie aceluiași scop, deoarece s-a plătit deja pentru tot. Iar cine plătește, acela comandă și muzica. Așa și în viața noastră actuală. Nu mai are nici un rost să ne punem speranța în unele personalități sau altele, în cine știe ce împrejurări favorabile. Desigur, Dumnezeu Cel Atotputernic poate să îngrădească țara noastră de molima universală, măcar pentru un timp oarecare, deși Apocalipsa Sfântului Ioan Teologul nu ne dă speranța că până la urmă vom reuși să ocolim această cursă. Domnul poate să amâne timpul, pentru ca o parte a poporului nostru să se mântuiască, iar noi, dreptmăritorii creștini, credem în profețiile Sfinților Părinți, precum că în vremurile din urmă se va proslăvi duhovnicește împărăția rusească, în care se vor aduna cei mai aleși oameni de pe pământ, ca la sfârșit să fie toți împreună. Credem în asta, dar avem nevoie de pocăință. Trebuie să fim vigilenți și să ne orientăm mai atent în lume. Să nu ne lăsăm captivați de pasiuni și de hazardul legilor pământene, fiindcă toate 33 acestea ne îndepărtează „cu succes" de Dumnezeu . Totul depinde de faptul dacă am

Note:

[33] În cartea sa consacrată problemelor mediului înconjur ător, vicepreședintele Statelor Unite, Al. Gore ia numit pe creștinii care nu consideră pământul ca fiind casa lor („căci nu avem aici cetate stătătoare, ci o căutăm pe aceea ce va să fie" (Evr. 13,14), dușmani ai societății și ai progresului

trăit sau nu în Hristos. Nimic nu poate fi ascuns de Ochiul atotvăzător. Despre Dumnezeu vorbesc mulți dintre teologii contemporani, (mai ales cei care au studiat în Apus, care a apus de la dreapta credință) dar sunt ei oare capabili să arate calea cea dreaptă a mântuirii aproapelui?

Mântuirea noastră stă în nădejdea atotcuprinzătoare în Domnul, și în lumina acestei iubiri vom putea să vedem adevărata natură a lumii acesteia, pentru ca să prevedem primejdia fără greș și să preîntâmpinăm dezamăgirile.

Revenind la chestiunea codificării, aș dori să mai adaug, că nimeni nu ne poate da binecuvântare să luăm codul barat. Domnul ne-a dat voință liberă, care trebuie prețuită și păzită, pentru că nu există dar de la Dumnezeu mai prețios și mai mântuitor.

Am văzut cândva cum se sacrifică oile. Înfiorătoare priveliște! Imaginați-vă o turmă de cinci mii de oi mânate în țarcul abatorului. Animalele simt miros de sânge, încep să se agite. Cum s-o scoți la capăt cu ele? După cum s-a dovedit, e simplu: capul turmei este scos de pe banda rulantă, urcat pe esplanadă, și întreaga turmă se aliniază la rând.

Berbecul însuși este ultimul care împărtășește soarta turmei.

Noi, cei scufundați în agitația lumii, în naivitatea noastră uităm ușor de noi înșine. Haideți să nu uităm că lucrarea mântuirii noastre este lucrarea liberei noastre voințe omenești. Domnul ne-a dat această voință, iar noi s-ar cuveni s-o înmulțim în Domnul, și nu în fărădelegi. Iată de ce este: „fericit bărbatul, care n-a umblat în sfatul păcătoșilor" (Psalm 1, 1).

De ce grăiește Domnul despre fericirea celor ce nu merg în sfatul necinstei și în calea păcătoșilor nu stau? De ce? De aceea că, într-adevăr, lumea noastră arde-n foc și pară! Și numai acela va scăpa de foc, care va rămâne credincios Domnului, legămintelor Sale, neținând seama de nimic, de nici un fel de împrejurări pe care ni le poate zugrăvi închipuirea sau ni le poate istorisi altcineva. Amin! Vino, Doamne Iisuse! (Apoc. 22, 20).

Atentatele din Statele Unite -
sensul duhovnicesc al evenimentelor

Am vrea să vă atragem atenția asupra evenimentelor, care au marcat o etapă nouă în conflictul dintre lumea musulmană și cea iudaică. Recent aceste lumi s-au ciocnit iarăși, exact în momentul când premierul Izraelului, Ariel Sharon, a vizitat Muntele Templului. Indiscutabil vizita a avut un caracter provocator, deoarece premierul n-a venit întâmplător la Muntele Templului, ci a venit tocmai pentru a inspecta locul planificat pentru construcția celui de-al treilea templu[34], în care, conform Talmudului, va fi încoronat noul rege (al Izraelului), pe care evreii îl numesc „mașiah", adică „mesia". După cum știm, Mesia, Adevăratul Mesia, Domnul nostru Iisus Hristos a și venit în lume, în urmă cu două mii de ani. Un al doilea mesia nu va mai fi, ci se așteaptă numai a doua venire a Unicului Mesia, Domnul nostru Iisus Hristos, Care Se va arăta în slavă.

În pofida acestui fapt, încăpățânarea talmudiștilor nu are limite, ei continuându- și politica lor religioasă de expansiune.

Utilitariștii rețelelor de calculatoare au remarcat, probabil, propaganda masivă a presupusei veniri în viitorul apropiat al acestui „mașiah", propagandă care se face acum practic pe toate site-urile legate de religia mozaică și de fundamentalismul iudaic. Ei

[34] Ultima încercare a reconstruc ției templului din Ierusalim a avut loc pe vremea împ ăratului roman Iulian Apostatul (361-363), încercare care s-a soldat cu un eșec total.

afirmă că în curând „mașiah" (adică antihristul) va fi înscăunat, adică „uns" rege al Izraelului.

După semne, toate aceste lucruri se încadrează perfect în slovele revelatoare ale Apocalipsei Sfântului Ioan Teologul. Ne aflăm la o răscruce teribilă. Ce forță ar putea împiedica răspândirea răului mondial? Bineînțeles, această forță nu poate fi decât rugăciunea către Dumnezeu. După cum vă amintiți, atunci când Avraam L-a întrebat pe Dumnezeu de va păstra cetatea dacă se vor găsi zece drepți în ea, Dumnezeu i-a făgăduit că o va cruța. Prin urmare, trebuie de avut în vedere că Moscova și alte orașe sunt apărate prin rugăciunea drepților credincioși.

Radio Radonej

Sfântul Apostol Ioan Evanghelistul, autorul cărții profetice Apocalipsa

„Eu, Ioan, fratele vostru și împreună cu voi părtaș la suferința și la împărăția și la răbdarea în Iisus, fost-am pe insula ce se cheamă Patmos, pentru cuvântul lui Dumnezeu și pentru mărturia lui Iisus" (Apocalipsa 1,9).

Acest sfânt, Ioan Cuvântătorul-de-Dumnezeu, era din Betsaida Galileii, fiu al lui Zevedei, care era pescar. Deci, pescuind el odată cu fiii săi, a venit Iisus și stând pe țărm, i-a chemat pe fiii lui Zevedei, zicând: „Iacob și Ioan, veniți după mine și vă voi face pe voi pescari de oameni". Și, lăsând el pe tatăl lor în corabie, au mers după Iisus și mult i-a iubit pe dânșii.

Sfântul Ioan Evanghelistul a fost unul din cei doisprezece apostoli, aleși de Iisus, și era cel mai tânăr din ceata apostolilor, drept aceea și predania Bisericii arată că el a trăit până aproape de sfârșitul veacului apostolic, adică aproape de anul 100.

Sfântul Ioan a fost unul din apostolii cei mai apropiați ai Domnului Iisus. în Evanghelia sa, el se numește „ucenicul pe care îl iubea Iisus" (Ioan 21,20); este ucenicul care la cină s-a rezemat la pieptul Domnului și așa s-a împărtășit din Tainele lui Hristos; este ucenicul căruia Domnul, când era răstignit pe cruce, i-a încredințat-o pe preacurata Sa Maică, iar după înălțarea Domnului la cer, Ioan a devenit unul din stâlpii Bisericii lui Hristos, împreună cu Sfinții Apostoli Petru și Iacov, ruda Domnului.

La rândul ei, Tradiția Bisericii ne înștiințează că, după adormirea Maicii Domnului, Sfântul Apostol Ioan a mers la Efes, în Asia, unde a propovăduit credința lui Iisus. Apoi, din porunca lui Domițian împăratul (81-86), Apostolul Ioan a fost surghiunit în insula Patmos și acolo a viețuit multă vreme. Tot în această insulă a scris și Evanghelia sa, cele trei Epistole și cartea Apocalipsei.

Apostolul Ioan scrie: „Am fost în Duh, în zi de duminică, și am auzit, în urma mea, glas mare de trâmbiță, care zicea: „Ceea ce vezi scrie în carte și trimite celor șapte Biserici: la Efes, și la Smirna, și la Pergam, și la Tiatira și la Sardes, și la Filadelfia, și la Laodiceea". (Apocalipsă 1, 10-11). Deci, în timpul Sfintei Liturghii sau după Liturghia slujită de către Sfântul Apostol, el a fost în Duh, după cum spune în Apocalipsă. Se cuvine să luăm aminte că această stare nu este un lucru obișnuit, ci presupune o dreaptă și vie credință, o intensă viețuire duhovniceasca petrecută în rugăciune și fapte de nevoință, ducând la o desăvârșită curăție a inimii și a trupului.

Sfântul Apostol Ioan, având toate aceste virtuți, a primit de la Dumnezeu darul profeției și al previziunii, mulțumită cărora a văzut desfășurându-se în fața lui istoria viitoare a omenirii, până la izbânda finală a Bisericii și glorificarea universului întreg. (Apocalipsă, cap. 20 și cap. 21).

În clipa când Domnul în Slavă S-a înfățișat înaintea Sfântului Ioan, la Patmos a avut loc un cutremur de pământ atât de puternic, încât stânca din partea superioară a

peșterii s-a despicat din perete până la ieșire, unde s-a format o triplă fisură, simbolizând Sfânta Treime.

Această peșteră, în care s-a scris descoperirea Mântuitorului făcută lui Ioan, a devenit un loc sfânt și venerat în toată Europa, întrucât aici S-a arătat Stăpânul în Slavă.

Apocalipsa este cea mai puternică, cea mai minunată și însemnată solie, pe care Domnul a transmis-o Bisericii Sale! „Fericit, fericit este cel ce citește și cel ce ascultă cuvintele proorociei și păstrează cele scrise în aceasta!... Fericit este cel ce priveghează și păstrează veșmintele sale... Fericiți cei ce-și spală veșmintele lor, ca să aibă stăpânire peste pomul vieții, și prin porți, sa intre în cetate!" (Apocalipsă I-3; 16-15; 22-14).

Cartea Apocalipsei nu este nicidecum pesimistă, cum cred unii, ci este plină de optimism, deoarece se sfârșește cu făgăduința Domnului asupra biruinței definitive a „Mielului jertfit" și a sfintei transformări a universului întreg (Apocalipsă 21).

„Și am văzut cer nou și pământ nou. Căci cerul cel dintâi și pământul cel dintâi au trecut: și marea nu mai este... Și am văzut cetatea sfântă, noul Ierusalim, pogorându- se din cer, de la Dumnezeu, gătită ca o mireasă, împodobită pentru Mirele ei. Și am auzit, din tron, un glas puternic, care zicea: Iată cortul lui Dumnezeu este cu oamenii și El va sălășlui cu ei și ei vor fi poporul Lui și Însuși Dumnezeu va fi cu ei. Și va șterge orice lacrimă din ochii lor și moarte nu va mai fi; nici plângere, nici strigăt, nici durere nu va mai fi, căci cele dintâi au trecut" (Apocalipsă 21,1-4).

Interpretarea ortodoxă a Apocalipsei este corectă în contextul Bibliei, sfârșitul lumii fiind profețit prin semne catastrofale. Protestanții și sectarii, de asemenea, au scris foarte mult despre Apocalipsă, luând-o ca temei pentru doctrina milenaristă și apropierea sfârșitului lumii.

Sfântul Ieronim istorisește că Sfântul Apostol Ioan, ajuns la adânci bătrâneți, cerea să fie dus la adunările creștinilor și, în loc de lungi cuvântări, se mulțumea să repete mereu: „Fiilor, iubiți-vă unii pe alții". Ascultătorii îl întrebau de ce repeta el aceleași îndemnuri, la care Sfântul Apostol răspundea, zicând: „Aceasta este porunca Domnului, și de se va împlini numai aceasta, este de-ajuns!"

Sfântul Ioan a murit în pace, la Efes, la vârsta de 104 ani, în anul 111 d. Hristos. Biserica Ortodoxă prăznuiește adormirea Sfântului Ioan Evanghelistul pe data de 26 septembrie.

La mormântul Sfântului Ioan de la Efes multe secole la rând se petreceau minuni nenumărate, în fiecare dimineață credincioșii găseau lespedea de pe mormânt acoperită cu un fel de mană albă, care era adunată și folosită de către ei pentru tămăduirea diferitelor boli.

Conform tradiției apostolești, Sfântul Ioan se va întoarce pe pământ pentru a propovădui credința și a chema omenirea la pocăință împreună cu sfinții Ilie și Enoh, înainte de a Doua Venire a Domnului nostru Iisus Hristos.

Cei patru îngeri de la Eufrat.

1. Și a trâmbițat al cincilea înger, și am văzut o stea căzută din cer pe pământ și i s-a dat cheia fântânii adâncului.
2. Și a deschis fântâna adâncului și fum s-a ridicat din fântână, ca fumul unui cuptor mare, și soarele și văzduhul s-au întunecat de fumul fântânii.
3. Și din fum au ieșit lăcuste pe pământ și li s-a dat lor putere, precum au putere scorpiile pământului.
4. Și li s-a poruncit să nu vatăme iarba pământului și nici o verdeață și nici un copac, fără numai pe oamenii care nu au pecetea lui Dumnezeu pe frunțile lor.
5. Și nu li s-a dat ca să-i omoare, ci ca să fie chinuiți cinci luni; și chinul lor este la fel cu chinul scorpiei, când a înțepat pe om.

6. Și în zilele acelea vor căuta oamenii moartea și nu o vor afla și vor dori să moară; moartea însă va fugi de ei.
7. Iar înfățișarea lăcustelor era asemenea unor cai pregătiți de război. Pe capete aveau cununi ca de aur, și fețele lor erau ca niște fețe de oameni.
8. Și aveau păr ca părul de femei și dinții lor erau ca dinții leilor.
9. Și aveau platoșe ca platoșele de fier, iar vuietul aripilor lor era la fel ca vuietul unei mulțimi de care și de cai, care aleargă la luptă.
10. Și aveau cozi și bolduri asemenea scorpiilor; și puterea lor e în cozile lor, ca să vatăme pe oameni cinci luni.
11. Și au ca împărat al lor pe îngerul adâncului, al cărui nume, în evreiește, este Abaddon, iar în elinește are numele Apollion.
12. Întâiul „vai" a trecut; iată vine încă un „vai" și încă unul după acestea.
13. Și a trâmbițat al șaselea înger. Și am auzit un glas, din cele patru cornuri ale altarului de aur, care este înaintea lui Dumnezeu.
14. Zicând către îngerul al șaselea, cel ce avea trâmbița: Dezleagă pe cei patru îngeri care sunt legați în râul cel mare, Eufratul.
15. Și au fost dezlegați cei patru îngeri, care erau gătiți spre ceasul și ziua și luna și anul acela, ca să omoare a treia parte din oameni.
16. Și numărul oștilor era de douăzeci de mii de ori câte zece mii de călăreți, căci am auzit numărul lor.
17. Și așa am văzut, în vedenie, caii și pe cei ce ședeau pe ei, având platoșe ca de foc și de iachint și de pucioasă; iar capetele cailor semănau cu capetele leilor și din gurile lor ieșea foc și fum și pucioasă.
18. De aceste trei plăgi: de focul și de fumul și de pucioasa, care ieșea din gurile lor, a fost ucisă a treia parte din oameni.
19. Pentru că puterea cailor este în gura lor și în cozile lor; căci cozile lor sunt asemenea șerpilor, având capete, și cu acestea vatămă.
20. Dar ceilalți oameni care nu au murit de plăgile acestea, nu s-au pocăit de faptele mâinilor lor, ca să nu se mai închine demonilor și idolilor de aur și de argint și de aramă și de piatră și de lemn, care nu pot nici să umble.
21. Și nu s-au pocăit de uciderile lor, nici de fermecătoriile lor, nici de desfrânarea lor, nici de furtișagurile lor.

(Apocalipsa, cap. 9)

8. Iar partea celor fricoși și necredincioși și spurcați și ucigași și desfrânați și fermecători și închinători de idoli și a tuturor celor mincinoși este în iezerul care arde, cu foc și cu pucioasă, care este moartea a doua.

(Apocalipsa, cap. 21,8)

10. Apoi mi-a zis: Să nu pecetluiești cuvintele proorociei acestei cărți, căci vremea este aproape.
11. Cine e nedrept, să nedreptățească înainte. Cine e spurcat, să se spurce încă. Cine este drept, să facă dreptate mai departe. Cine este sfânt, să se sfințească încă.
12. Iată, vin curând și plata mea este cu mine, ca să dau fiecăruia, după cum este fapta lui.
13. Eu sunt Alfa și Omega, cel dintâi și cel de pe urmă, începutul și sfârșitul.
14. Fericiți cei ce spală veșmintele lor, ca să aibă stăpânire peste pomul vieții și prin porți să intre în cetate!
15. Afară câinii și vrăjitorii și desfrânații și ucigașii și închinătorii de idoli și toți cei ce lucrează și iubesc minciuna!

16. Eu, Iisus, am trimis pe îngerul Meu, ca să mărturisească vouă acestea, cu privire la Biserici. Eu sunt rădăcina și odrasla lui David, steaua care strălucește dimineața.
17. Și Duhul și mireasa zic: Vino. Și cel ce aude să zică: Vino. Și cel însetat să vină, cel ce voiește să ia în dar apa vieții.
18. Și eu mărturisesc oricui ascultă cuvintele proorociei acestei cărți: De va mai adăuga cineva ceva la ele, Dumnezeu va trimite asupra lui pedepsele ce sunt scrise în cartea aceasta;
19. Iar de va scoate cineva din cuvintele cărții acestei proorocii, Dumnezeu va scoate partea lui din pomul vieții și din cetatea sfântă și de la cele scrise în cartea aceasta.
20. Cel ce mărturisește acestea zice: Da, vin curând. Amin! Vino, Doamne Iisuse!
21. Harul Domnului Iisus Hristos cu voi cu toți! Amin.
(Apocalipsa, cap. 22).

„Apoi am văzut cerul deschis, și iată că s-a arătat un cal alb! Cel ce sta pe el Se cheamă „Cel credincios" și „Cel adevărat", și El judeca și Se luptă cu dreptate... Și oștile din cer Îl urmau călări pe cai albi...

Și fiara a fost prinsă. Și împreună cu ea a fost prins proorocul mincinos, care făcuse înaintea ei semnele, cu care amăgise pe cei ce primiseră semnul fiarei, și se închinaseră icoanei ei. Amândoi aceștia au fost aruncați de vii în iezerul de foc, care arde cu pucioasă.

Iar ceilalți au fost uciși cu sabia, care ieșea din gura Celui ce ședea călare pe cal. Și toate păsările s-au săturat din carnea lor".
(Apocalipsa, cap. 19, 11-21)

În amintirea părintelui Arhim. Serghie (f 2002), de la mănăstirea Noul-Neamț.

CUPRINS